BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

UMUT SARIKAYA

DK

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

UMUT SARIKAYA

DK DOĞAN KİTAP

BENİM DE SÖYLEYECEKLERİM VAR!

UMUT SARIKAYA

"... Kapıyı Remzi açtı. Remzi avurtları içine çökmüş, gözünde, hani siz de bilirsiniz ya, yalnızca çocuklara özgü olan o meraklı bakışların zerresi bulunmayan embesil yaradılışlı bir çocuktu. Zaten çocukları sevmeyen ben, geçen bayram, bayramın dördüncü günü olmasına karşın hâlâ siyah çizgili gri takım elbisesini giyip bizden şeker istemeye geldiğinden beri Remzi'den tiksiniyordum. Yalandan bi başını okşayıp içeri, babası Menderes Abi'nin yanına gittim. Menderes Abi oğlundan yana çok dertliydi. Remzi'ye karşı hırpalayıcı bir davranış sergileyerek oğlunun derslerinin çok kötü olduğunu, mümkünse ona yardımcı olmamı istedi. Ve karşılığında reddedilmeyecek bir meblağ sundu. Meblağı duyunca birden Remzi'ye karşı büyük bir sempati besledim ben. Hatta öyle sempati besledim ki Remzi gibi pırlanta bir çocuğa karşı sert çıkışlar yapan babası gözümden bir anda düştü. Ama sonra meblağı ödeyen şahsın Remzi değil de babası Menderes Abi olduğunu idrak edince her ikisine karşı da nötr bi tutum sergiledim...."

ISBN 975-293-388-2

Umut Sarıkaya

Benim de Söyleyeceklerim Var!

Sarı-Yeşillilerde Yüzler Gülüyor...

Şimdiki Şensoylar Pide ve Börek Salonu o zamanlar bizim kulüp binasıydı. Her gün okuldan gelir, kravatımı ceketimi çıkarıp çantamı ve kramponlu ayakkabılarımı alarak kulübe giderdim. Bina dediğime bakmayın, bir yazıhane ve geniş bir salondan oluşan, içinde çeşitli malzemeler ile kapısında bir önceki haftanın maçının skorunun asılı olduğu küçük bi karatahta bulunan, bir duşu bile olmayan, bol ayak ve ter kokulu bir giriş katından ibaretti kulüp.

Kulübe benden başka hep İskender Abi de gelirdi. İskender Abi, zamanında ikinci ligde çok top koşturmuş sonra gençlere fırsat tanımak için altyapıya geçmiş, engin bir bilgi birikimine sahip bir futbol adamıydı. Önce beraber kulübü temizler, düzenler, ardından da futbol üzerine konuşur, en son olarak da konileri, araba lastiklerini alıp İskender Abi gözetiminde tek başıma idmana çıkardım.

Aslında şimdi sağlam kafayla düşünüyorum da futbol sevgisinden çok bir yere ait olma, tutunacak bir dal, sığınacak bir liman arama hissiymiş beni sarı-yeşilli formaya bağlayan, tıpkı şimdi dergi binasına gereğinden çok takıldığım, burayı kendime yurt bellediğim gibi... Zira idmandan çok kulüp binasında zaman geçirmeyi, elime aldığım bir maşrapa suyu, maşrapanın ağzını parmaklarımla kapatarak yere silkmeyi, sonra da yeri süpürmeyi, skorbordu günde belki de on defa silip yeniden yazmayı seviyordum ben. Ayrıca yardımcı antrenör İskender Abi'nin de muhabbeti çok güzeldi.

Diğer günler tek, çarşamba ve cuma günleri ise teknik hoca Ercan Ziyal gözetiminde takımla antrenmana çıkıyordum. Fakat Ercan Hoca takıma geldiğinden beri bana ilk on birde fırsat tanımıyor, o da yetmezmiş gibi antrenmanlarda kondisyon eksikliğimi bahane ederek beni takımdan dışlıyor, takımdan ayrı düz koşu yaptırıyordu. Takım hep beraber birlik ruhu eşliğinde aynı tempoyla koşarken orda ipsiz sapsız zağar gibi tek başına dolaşmanın ezikliğini bilemezsiniz.

Bir değil iki değil her antrenmanda ben takımdan ayrı koşunca, omuz omuza mücadele verdiğimiz arkadaşların yanımdan geçerken alaylarına maruz kalınca ben tabiî haliyle bu duruma içerledim. Tırstığım için Ercan Hoca'ya soramadım ama İskender Abi'ye sormaya karar verdim. Antrenmandan sonra kulüp binasında konçlarımı çıkarırken İskender Abi'ye açıldım. İskender Abi Ercan Hoca'dan gı-

cık kaptığını, onun asıl sorununun kendisiyle olduğunu, hocanın benim hevesimi kendisine yakın bulunduğum için kesmeye çalıştığını, kısacası Ercan Ziyal'ın g.tün teki olduğunu söyledi bana. İskender Abi'ye çok hak verdim ama takıma bu şartlarda bi yararım olmadığını, bu durumda ne yapmam gerektiğini de adabınca sordum. İskender Abi çok çalışıp hocanın gözüne girmekten başka çaremin olmadığını, aksi takdirde bonservisimi alıp bu diyarı terk etmem gerektiğini söyledi. Yapılacak bi şey yoktu, beni çalışmak özgürleştirecekti ve bu özgürlük savaşında bi tek kişi, İskender Abi benim yanımda olacaktı.

O günden sonra geceli gündüzlü İskender Abi'yle antrenmana çıktık. Yağmur oldu, kar oldu, gece oldu, gündüz oldu çıktık. İskender Abi nasıl gaza geldiyse beni ayı gibi çalıştırıyor, benim gibi bi Sivaslı'dan bir sambacı yaratmaya çalışıyordu. Her akşam kendimi eve güçbela atıyor, içten içe de futboldan, idmandan, krampondan bi nebze de olsa tiksiniyordum. Tabiî benim bu spor aşkıyla ters orantılı olarak gerileyen derslerim de ailemin sinirini bozuyordu. Zaten futbolun geniş kitleleri uyutmak için bir afyon olduğuna inanan annem ve babam inceden İskender Abi'ye kıl kapıyor, benim yanımda en büyük ustam hakkında ileri geri konuşuyor, onun bir aile bile kuramayan eşşeğin teki olduğunu, yaşının kırka dayanmasına rağmen halen çoluk çocuğa artistlik yaptığını söylüyorlardı. Ben başta biraz alınsam da sonuçta aileme hak verdim

ve bireysel antrenmanları aksatmaya başladım. Ben tabiî antrenmanları aksatınca bi müddet sonra İskender Abi bizim eve geldi, merak ettiğini, başıma bi şey gelip gelmediğini kapıyı açan babama sordu. Babam onun hiiiiiiç canını sıkmamasını, çünkü gayet iyi olduğumu, sadece bundan sonra bu ekstra antrenmanlara gelmeyeceğimi söyledi. İskender Abi bu antrenmanların çok önem taşıdığı, takıma kabul edilmem için tek çıkar yol olduğu konusunda ısrar edince babam şimdi burda söylemenin uygun olmayacağı bir üslupla Ercan Hoca ile kendi arasındaki sorunlarının kendilerinin halletmesi gerektiğini, benim bu işe alet edilmememem gerektiğini anlattı. Ve on beş yaşındaki beni çağırıp "Söyle oğlum, gitmek istiyor musun antrenmana? Hani demiştin ya evladım 'Evet baba ben de tiksindim bu antremanlardan' diye, tekrarlasana. Oğlum konuşsana, dilini mi yuttun?" diye kızarmışçasına sordu. Sustum ve omuzlarımı silkerek odama gittim, böyle bi duruma düştüğüm ve belki de rezil olduğum için o gece sabaha kadar ağladım.

O günden sonra herkes gibi ben de sadece çarşamba ve cuma günleri çıktım antrenmana. Sonradan öğrendiğime göre babam Ercan Hoca'yla konuştuğu için antrenmanlarda takımla beraber çalıştım. Ercan Hocam'ın düdükleriyle verdiği startlarda depara kalkıp konilerin etrafından belimi kıvırta kıvırta koştum, tüm takımla birlikte tek dizimle daire yapa yapa tur attım saha içinde. Bu sırada İskender Abi köpek gibi uzakta oturmuş bana yadırgarcasına

bakıyor ben de görmezden geliyordum. Futbol geleceğim açısından bu görmezden geliş çok önemliydi.

İki gün sonra Kilyos Gençlerle yapacağımız maçta hoca bana da şans tanıdı. Kendimi göstermem için bulunmaz bir fırsattı bu. Yetmiş ikinci dakikaya gelmiş ve maç golsüz beraberlikle devam ediyordu. Karadeniz ekibi bizim yarı sahada vururlarsa tehlikeli olabilecek pozisyonlara çok sık giriyordu ve etkili bir alan savunmasına ihtiyaç vardı. O alan savunmasını ise kenarda yetmiş iki dakikadır ısınan benden başkası yapamazdı. Ve nihayet oyuna alındım. Yeşil sahada ayak basmadık yer bırakmıyordum ama ayağıma top bi kere bile gelmiyordu ve sonuçta olan oldu, iki gol yiyerek yenildik. Haliyle fatura da bana kesildi ve bol bol kınandım takım arkadaşlarım tarafından. Yetmiş iki dakika ha şimdi girdin, ha gireceksin diye haybeye ısındırılıp yorulan, yetmezmiş gibi insan üstü bir performansla saha içinde koşan bendim ama sonuçta yine kötü olan ben oluyordum.

Hep beraber Ergun Abi'nin minibüsüyle Kilyos'tan mahalleye, kulübe geldik. Moraller çöküktü, sinirler gergindi. Bu sırada İskender Abi içeri girdi ve hafif alaysal bir tebessümle bizle yani Ercan Ziyal'in öğrencileriyle dalga geçti. Aslında bizle değil de bizim üzerimizden Ercan Abi'yle dalga geçiyordu, uğursuz pezevenk. Bu alaylar gitti gitti ve en sonunda Ercan Abi'yle ikili tartışmaya, ardından da küfürleşmeye kadar vardı. Bunun üzerine Ercan Hoca'nın tepesi attı ve kulüpten şimdi Namıkların devraldığı

büfeye kadar İskender Abi'yi kovalayıp, topsuz alanda bi güzel dövdü. Duyduğuma göre bu görkemli dayaktan sonra İskender Abi'nin emarı çekilmiş.

Tabiî Ercan Hoca o sinirle beni yine eskisi gibi takımdan ayrı düz koşulara mahkûm etti. Ben takımdan ayrı düz koşu yapa yapa bi süre sonra birey oldum. İçime kapanıp bi süre hayatımı sorguladım o koşularda. Kimdi bu insanlar? Ne arıyordum bunların içinde? İşte bu ve bu soruların cevabını kendi içimde aradım ve bir düz koşu esnasında bularak rotamı saha içinden ayırıp eve doğru koştum. Kimse de ardımdan bir dur bile demedi. Ve o günden sonra futbol hayatıma mutlu bir seyirci olarak devam ettim. Kendimi daha yararlı şeyler olan kitaplara, kâğıt kaleme verdim.

Geçen hafta dergiden çıkıp eve geldiğimde takımdan yetmiş ikinci dakikada çıkıp yerine girdiğim için o günden beri bana sinir olan Selçuk denyosuyla karşılaştım. Siyah-beyazlı renklere gönül verdiğimi bilen Selçuk hoşbeşten sonra "Anelka'yı da aldık, var ya bu sene iyice sıçarız ağzınıza" gibi gayet sığ bir cümle kurdu. Hayatta yenilmiş bir insanın gayet safiyane çırpınışıydı bu sözler. Futbol üzerinden giderek benden intikam almaya çalışıyordu. Gülümseyip eve gittim. Uykum yoktu, bi kitap alıp okumaya başladım, sonra durup Selçuk'u, İskender Abi'yi, Ercan Hoca'yı, her halükârda yenilenleri düşündüm. Ve "Anelka'ymış... Ulan siz öyle bir takımsınız ki koskoca cihan pehlivanı Ortega'yı bitirdiniz, adam sizin yüzünüzden uzun süre hiçbir

kulübe giremez bir derbeder oldu. Anelka ne yapsın tırto" diye içimden geçirdim. Kitabımı okumaya devam ettim.

Biz Bu Hale Düşecek İnsanlar mıydık?

Aslında gerçeği söylemek gerekirse öyle çok görkemli, dillere destan, görenlerin "Aha ilişki, ooo çok coşkun ilişki, vay vay çok taşkın ilişki" dedikleri bir ilişki değildi bizimkisi. Herkesinki gibi sıradan, zaman zaman sıkıcı, coşkunluğu da taşkınlığı da belirli sınır ve kalıplar içerisinde, ekseriyetle dört duvar arasında yaşayan bir ilişkiydi bizim ilişkimiz. Abartı ve şaşaadan uzak, yalın ama mutlu bir çifttik.

Ama ne yazık ki yaşadığım kadını artık tanıyamıyordum. İlk başlarda ne kadar inkâr etse de onu hep başkalarının ellerine, parmaklarına bakarken yakalıyordum. Zamanla kulağına fısıldadığım sevgi sözcükleri ona yetmez oldu. "Seni... Eee böyle seviyorum aşkım, eee şöyle seviyorum aşkım" diye aşk nameleri söylemem onun için artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Oysaki eski günlerde nasıl da ışıl ışıl olurdu gözlerinin içi... Biraz zorladım; ilişkimizin ne ka-

dar sağlam ve ulvî temeller üzerine kurulduğundan, bu aşkın karşısında hiçbir süper gücün duramayacağından, hatta ikimiz el ele verirsek Kovaceviç'li, Ronaldo'lu dünya karmasını bile yeneceğimizden falan bahsettim... Olmadı. Işıldatamadım o gözlerinin içini. Sadece kuru bir "Haklısın bebeğim"le yetindim.

Sonra "Şerefsiz!" dedim. "İşin düşünce ararsın di mi?" dedim. Korkuyla ve şaşkınlıkla "Bana mı dedin?" dedi. "Yok be aşkım. Sana ne diyicem, Samet denyosu aklıma geldi de birden ona sinirlendim" dedim. "Bugün aradı bu beni. Böyle bir yalaklanmalar falan... Dedim: 'Ne?' Dedi: 'Dünya evine giriyorum.' Dedim: 'Eee?' Dedi: 'Abi nevresim takımı, çatal bıçak seti bi de fiskos masası aldım da kefil gerekiyor, sen olur musun?' Anında telefonu suratına kapattım çiçeğim" dedim. Ve "Ulan şerefsiz! Nevresim takımı alıyorsan bana mı alıyorsun? Fiskos masasında aile fotoğrafımı ben mi sergiliycem? Çıkar dünyası olmuş be aşkısı!" diye veryansın ettim sevdiceğime. Veryansın etmemle canım sevgilimin gözlerinde o aylardır görmediğim ışıltıyı görmem bir oldu. Fark etmiştim; "Seni seviyorum" sözcüğü Richter ölçeğinde 2 şiddetinde bir deprem yaratıyorsa onun yüreğinde, "nevresim takımı" 7, "zigon sehpa" 9 şiddetindeydi. Evet o artık yuva kurmak, evlenmek istiyordu. Ama dile getiremiyordu...

Peki bu kadın, bu beraber olduğum insan bu hale nasıl gelmişti? Daha dün gibi hatırlıyorum *Dövüş Kulübü* filmini izlemiştik. Ben filmden çok etkilenmiş, gerek mesajsal, gerekse çekimsel olarak çok

beğenmiştim filmi de sevdiğim itiraz etmişti... *Dövüş Kulübü'nün* Hollywood'un planlı bir ürünü olduğunu, Amerikan sömürgeciliğinin kendi ürettiği teze yine kendi ürettiği antitezi ürün olarak sunup, "İşte buyrun, alın size muhalefet. Bununla yetinin" diyerek dünyadaki kapitalizm karşıtlarını ve yükselen anarşist akımları sindirmeye çalıştığını, bu yaptıklarının tıpkı *Gözcü* gazetesinin "Yeterrrr!" diye manşetler atıp, amaçsız, neye ve kime karşı olduğu belli olmayan tıraş bir isyan sergilemesine benzetebilineceğini, dolayısıyla Brad Pitt ve Edward Norton'un iki ayrı terbiyesiz, şerefsiz çocuğu olduğunu falan söyledi. Ben "He aşkım, haklısın" desem de içimden "Yok lan, şahane filmdi işte. Sanırım sevdiceğim gaza gelip tırt bir çıkarımda bulundu bu sefer... Hem *Gözcü'nün* 'Asabi' eki de zaman zaman duygularıma tercüman oluyor" diye içimden geçirmiştim. Ama ne olursa olsun beni seven bu kadının çıkarımı tırt da olsa pırt da olsa onun dünya görüşü hakkında bana bir ipucu vermiyor muydu?

Böyle düşünen bir kadını kim niye ve nasıl bu hale getirmişti?.. *Aylaklığa Övgü* kitabından çok etkilendiğini söyleyen bir kadın, şimdi benden set üstü ocak taksidine girmemi istiyorsa ben yakarım o kitabı aga! Neyse, fazla fevri davranmadan konuyu anlamazlıktan geldim, geçiştirdim.

Bi gün evde otururken giyindi süslendi, elinde bir çeyrek altınla geldi yanıma. Ama nasıl giyinmek... Böyle siyah kumaş, kolları transparan olan bir elbise giymiş, saçını topuz yaptığı yetmezmiş gibi bi de ke-

narından lüle lüle bi tutam bırakmış, yüzüne de sim sürmüş. "Yürü gidiyoruz" dedi. "Nereye ?" dedim. "Babam aradı, kaynıgillerin Güldal'ın düğünü varmış. Oraya gideceğiz" dedi. "Aman dur!" dememe fırsat vermeden Güldal'ın gelinliğini, burası böööyle açık, yanlardan dökümlü mökümlü diye uzuun uzun anlatmaya başladı. Sonra "gelin başı" dedi, "kız tarafı" dedi. Düğünü hâkim evinde yapacaklarmış, oğlan tarafı zenginmiş ama cimriymiş, bakalım Nevzat Eniştesi geline ne takacakmış, "Para yok, para yok" deyip üç katlı ev yaptırmasını biliyorlarmış, damat anasından gizli gelinin üzerine ev almışmış...

İyice kendini kaybetmişti, anlattıkça coşuyor, coştukça gözlerinin içi daha bi ışıldıyordu. Hiç olmadığı kadar mutluydu. Bense kadınımdaki bu dehşetengiz değişimi acı, korku ve merakla izliyordum. En sonunda dayanamadım, patladım. "Hay Güldal'a bir, Nevzat Enişte iki be! Bana bunları niye yapıyorsun bebeğim? Nedir bu tiyatro ? Nedir bu düğün, ev, bark teraneleri ?" diye kollarından tutarak haykırdım. Gayet sakin "Umut, biz evlenmeyecek miyiz yoksa?" diye sordu. Allak bullak olmuştum. "Eee evlenicez ama böyle değil, böyle gürültülü patırtılı değil. Sessiz, sakin olacak, sadece bi imza atıcaz. Taksite, gelin başına, davetiyeye, şaklabanlığa esir olmadan..." diye bir şeyler geveledim. "Aaa üstüme iyilik sağlık. Ne öyle sahipsizler gibi evlenilir miymiş hiç?" diye itiraz etti. Arsızlığa verip "Yavrucuğum, bebeğim, söyle n'oldu sana? N'oldu bize? Biz bu hale düşecek insanlar mıydık?" diye ağlamaya başladım.

Çok sinirlenmişti. "Cirrieeee fizirreeeezzrrz !" diye anlamsız ve tiz bi şekilde bağırmaya başladı. Korktuğum için kaçıp komodinin arkasına saklandım. "Cirridieeeeeeeee friiiziiiiiiiii!" diye bağırarak üzerime doğru geldi. Duvar ile komodin arasına sıkışmıştım, kaçamıyordum.

Ter içinde uyandım. Sevdiceğim her şeyden habersiz yanımda uyuyordu. Ama o tiz ses, o "Cirriee fiziriee"ler kesilmemişti. Her şeyin bir rüya olmasından dolayı sevincimden aşkımı öpecekken sesin kaynağını fark ettim. Aşkımın güzel burnundaki bi tatak kurumuş, o nefes aldıkça ötüyordu. Onu uyandırmadan burnunu hafifce sıkıp, içerdeki tatağın yönü değiştirip, sesi kestim. Uykum kaçmıştı. Yataktan kalkıp pencereden dışarıyı seyrettim. Karşıdaki mobilyacının vitrininde bildim bileli duran zigon sehpa satılmıştı. Sonra kendi kendime "Ulan Umut, ne sallıyorsun Allah aşkına. Biz ikimiz kim, koskoca dünya karması kim ? Tek başına Luis Figo bizi yeşil sahaların maymunu yapar be" dedim. Sonra gittim öptüm bebeğimi, sarılarak uyuduk.

Beni Bilirsin Çabuk Parlar, Tez Sönerim

Siz de bilirsiniz, her semtte mutlaka, birçok şeyi terk etmiş, birçok şeyden "birey" olmak uğruna vazgeçmiş kırgın, küskün ama vakur, doğayı, denizi, insanları çıkar uğruna değil de olduğu gibi seven yarı filozof bilge bir şarapçı vardır. Onlar için borsa, endeks, faiz bir şey ifade etmez... Günlük hayatın koşuşturması, kariyer, ego çatışmaları nedir ki onlar için ?.. Gazeteler, dergiler sadece şarap şişelerini sarmaya yarar...

İşte Necdet Abi de bu yüzlerce modern zaman dervişinden yalnızca biriydi. Sarıyer sahilinde bir bankta yaşardı. Biz gençler olarak yanına gittiğimizde, coşkuyla karşılardı bizi. Şarap şişesi elden ele dolaşırken anlattığı minik ayrıntılarla verirdi hayat dersini. Sevgilimizden mi ayrıldık, işyerinde sorunlar mı yaşadık, gece gider, Necdet Abi'ye dost meclisinde anlatırdık olan biteni. Her söyleneni dikkat-

le dinler, şarabından bir yudum alır ve kimi zaman Hayyam'dan, kimi zaman da Nesimî'den bir dizeyle bize yol gösterirdi.

Bir gün Alperlerin evinde oturmuş yine nefret ettiğimiz işlerde, ofislerde çalışan, bitirmek isteyip de bitiremediğimiz ilişkileri sürdüren, kopmak isteyip cesaret edemediğimiz insanlarla yaşayan bizlerin ne kadar zavallı, Necdet Abi'nin ise ne kadar ulvî ve ulaşmak istediğimiz yerde olduğunu birbirimize anlatıyorduk ki birden Alper ev sahibi olmanın verdiği rahatlıkla, "Necdet Abi şöyle kral, Necdet Abi böyle şahane!.. Sokayım Necdet Abi'ye! Başka muhabbetiniz yok mu lan sizin?" dedi ve "Yazıklar olsun ki bize, şurda koskoca okumuş adamlarız, takılmışız bir ayyaşın g.tüne ondan medet umuyoruz. Ulan Allah'ın salakları, Necdet Abi'nin kendine hayrı yok, bize nasıl olsun?" diye de devam etti. Bunu duyan Ersan, "Ama Alper, niye öyle diyorsun?" diye itiraz etti ve "Yenilgi, boş vermişlik, tutunamayış..." gibi bir şeyler geveledi. Alper "Ya Ersan, bırak Allah aşkına" diye söze başladı ve Necdet Abi'nin aslında bilge falan olmadığını, filozofluk ayağına bizim getirdiğimiz şaraplarla bir güzel piiz yaptığını, aslında dikkatli dinlersek söylediklerinin de pek matah şeyler olmadığını, yani kısacası Necdet Abi'nin şerefsizin teki olduğunu anlattı. Biz, Alper'in anlattıklarından çok etkilendik ve Necdet Abi'yi dövmeye karar verdik. Baktım ben muhabbette çok pasif kaldım, ortamın "haklısın abi"cisi, "bravo abi"cisi oldum, hemen atağa kalktım ve yumruğumu masaya vura-

rak "O zaman ne duruyoruz abi, kalkın gidelim şimdi dövelim şu lavuğu" diye kükredim. "Otur lan oturduğun yere! Gecenin bu vakti o pisliği dövmek için taksiye dünyanın parasını vermeye değmez. Yarın olsun otobüsle gider döveriz" dedi Ersan. Alper ile Sedat Ersan'a hak verdi. "Parasında değilim abi, kaç' paraysa ben cebimden ödiicem, kalkın gidip dövelim, gelmiyorsanız ben kendim gidip dövücem. Yoksa başka türlü sinirim geçmez. Beni seven arkamdan gelsin" dedim. Gelmediler.

Atladım taksiye, taksiciye "Gündüz tarifesinden açar mısınız?" dedim "Olmaz" dedi. "Tamam" dedim. Yan yolda tırstığım için vazgeçtim, taksiciye eve doğru sürmesini söyledim. Sağ olsun kırmadı, sürdü. Eve gittim, uyudum. Öbür gün Alper'i aradım. "Yaa Alper, Necdet denen g.t beni görünce kaçtı" dedim. "Akşama çocukları topla da dört koldan saldıralım, bir yere kaçamasın it oğlu it!" dedim. Alper "Yaa Umutçuğum, millet gündüz çalışıyo, akşama yorgun olurlar, bu dövme işini dilersen hafta sonuna alalım, hem hepimiz zinde oluruz, daha bir engin iner yumruklarımız Necdet'in beline, gözüne" diye itiraz etti, söyledikleri bana da mantıklı geldi, kabul ettim. Neyse hafta sonu oldu yine aradım Alper'i. "Kanka hadi ben hazırım" dedim. "Umutum ben Avcılar'a halamgile gitmek zorundayım, dedem gelmiş köyden, bi elini öpmemek olmaz, hem Sedat da *Nerdesin Firuzeye* gidecekmiş. Öbür haftaya dövelim biz bu angutu, hem bir- yere gittiği yok" dedi. Çaresiz "Tamam" dedim. Ondan sonraki hafta benim bi işim çıktı, hiç

olmadı; öbür hafta düğün oldu, ben iyice usandım. Kendi kendime "Ulan milleti toparlamak bana mı kaldı, biraz da öbür lavuklar düşünsün" dedim.

İki gün sonra Alper geldi, oturduk çayla bisküvi falan yedik. Ben tavır yaptığımı, grubu toplamaya çalışmaktan usandığımı anlasın diye Necdet ve dayak mevzuunu hiç açmadım. Dayanamadı, kendisi açtı. "Yaa Umutçuğum, geçen gün Necdet Abi'nin yanındaydım, yani ben böyle pırlanta bir insan görmedim" dedi ve başladı Necdet Abi'yi övmeye. Alper'in anlattıklarından etkilendim ama içimden "Ulan bu Alper'in de g.tü ayrı oynuyor başı ayrı oynuyor. Allah'tan bunun gazına gelip o gece Necdet Abi'yi, o yüce insanı dövmemişim" diye de geçirdim içimden ve zaten Necdet Abi'ye karşı olan sinirim geçtiği için "Tabiî abi, di mi abi ?" diye Alper'i onayladım. Ya da onaylar gibi yaptım, şimdi tam bilmiyorum, zira kafam çok karışıktı...

Cendere

"Sabah uyan, kahvaltı yap, üstünü giyin, evden çık. Uğur'un bakkalına uğra, şimdiye kadar belki de on milyon kere yaptığınız muhabbetlerin aynısını bıkmadan usanmadan yap, bir iki saat sonra bakkaldan çıkıp minibüse bin, dergiye git. Dergidekilerle de Uğur'la yaptığın muhabbetin aynısını bi posta daha yap. Sonra Bahadır gelsin 'Bu hafta biraz erken çıkacağız' desin. Oflaya puflaya masaya otur. Önündeki boş, bembeyaz kâğıda bitakım adamlar çiz, onlar birbirlerine bi şeyler desin, bi şeyler düşünsünler ve ortaya kimsenin gülmediği karikatürler çıksın" dedim. Hiçbir şey demeden beni dinlemeye devam etti. Tekrar ama daha vurgulu bir biçimde "Kimsenin gülmediği karikatürler çıksın" dedim. "Öyle deme Umut, ben çok gülüyorum, sınıftan arkadaşım Meryem'e de sordum; karikatürlerinin yazılarını okumuyor, sadece resimlerine bakıyormuş ama o da çok gülüyormuş" de-

di. "Ciddi misin?" diye sorarak sevindim. Çok ciddiymiş, ben de ciddileşerek devam ettim; "Sonra o karikatürleri bilgisayarcı Serdar'a ver, o renklendirip baskıya hazırlarken, eve git. Uyu, gece üç gibi herkes uyurken kalk biraz televizyon izle, bikaç dergi oku, sabaha karşı yat, sonra tekrar uyan, kahvaltı yap... Bu böyle her gün devam etsin" dedim, susmaya ve beni izlemeye devam etti.

Önümdeki tabakta duran kır pidesine baktım. "Soğursa bir şeye benzemez" diye düşünerekten bir yandan yemeye bir yandan da derdimi anlatmaya başladım. "Sanırım bu 2000'li yılların insanının en büyük sorunu, geniş bir insan olduğum için başıma gelmez sanmıştım ama geldi işte... Ben galiba fena halde 'yabancılaşma' yaşıyorum bebeğim, yani ne bileyim bu şehir, bu metropol hayatı, bu teknoloji, bu insanlar, herkes sanki üzerime üzerime geliyor. Başta hep Sivaslı'yım diye böyle yapıyorlar zannediyor, önemsemiyordum ama Bulgar muhaciri arkadaşım Yusuf'a sordum o da tıpkısının aynısını yaşıyormuş yaşadıklarımın. Dediğim gibi ben fena halde yabancılaştım hayata karşı yavrucuğum" dedim ve pidemin son lokmasını yiyip çayımı hüplettim. Bi müddet sessizlikten sonra "Ama Umutçuğum, bitanem, dediğin gibi, uygar insanın onulmaz bi sorunu bu. Bana olmuyo mu zannediyosun. Belki de senin yaşadığından daha daha çok yaşıyorum bu hayata yabancılaşma olayını ama hep içime atıyorum. Mesela, örneğin yolda yürüyorum, bi olayla karşılaşıyorum, 'Aaaa' diyorum, 'ben bu olayı daha önce ya-

şadım' diyorum, al sana süper bi yabancılaşma. Haksız mıyım?" diye söze girdi. "Abooo, yâr diye koynuma aldığım, derdimi, sevincimi, kederimi paylaştığım bu kadın meğersem bir denyoymuş" diye içimden geçirdim ama "Hee süpermiş" diye de hak verdim ona. Sonra kalktık, hesabı ödedik, pideciden çıktık, onun Beşiktaş'taki okuluna doğru yürümeye karar verdik. Bir elimle kız arkadaşımın elini tutarak, bir elimi de montumun cebine koyup cebimdeki sümüklü kâğıt mendiller ve bozuk paralarda şuursuzca gezdirerek ve susarak ve üşüyerek Gümüşsuyu bayırından aşağı inmeye başladık.

"Kâğıt mendiller..." diyerek cebimden bi tomar çıkardım ve sevdiceğime gösterdim "İşte bize dayatılan hayat da tıpkı bunlara benziyor. Kullan, işini görsün ve at, unut onu, sonra yenisini alırsın. Bireyin topluma yabancılaşmasının ilk adımı olan tüketim toplumunu çok güzel özetliyor bu mendiller. Ben var ya, bu tüketim toplumu hadisesinin orta yerine sıçayım sevgilim. Dev şirketler insanları sürekli tüketime sevk ediyor. Ve bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok. İnsanlar yiye yiye dana gibi g.tlerle gezer oldu. Ha şişmanladın mı? Kolay, aynı firma sana light, diet ürünler sunar. Markaları da insanlaştırdı pezevenkler. Daha doğrusu insanlaştırmadılar da bize öyle sundular. Korur, baştan çıkarır, yolda bırakmaz, güven verir, kıskandırır. Sanki ürün, ürün değil bizim mahalledeki Sebahattin Abi, öyle mükemmel bir insan evladı sanki. Kredi kartı meselesine hiç girmiycem. Kendine insanım diyen bi kişi

borcum var diye sevinir mi yahu!." dedim ve elimdeki selpakları küfrederek yere attım. "Ay Umut ne kadar ayısın. Ne yere atıyorsun?" diye kızdı bana. "Yaa dur be kızım, ben ne diyorum sen ne diyorsun yaa" diyerek, elim cebimde olduğu halde yol boyunca içinde bulunduğum yabancılaşmayı ve tüketim toplumunu düşündüm. Düşünürken bir yandan da cebimdeki bozuk paralarla oynadım. İşte tam o anda durdum ve cebimdeki bozuk paraları çıkarıp şöyle bir baktım. Totalde 400 000 lira eden bir 250'lik, bir 100'lük ve de bir 50'likten ibaretti bu bozuk paralar. "Her şey bunlar için. Bu yalnızlığın da, yabancılaşmanın da tek sebebi bunlar. Para!" deyip 50 000 lirayı aldım yere attım. Ardından da "Allah belasını versin !" diye ekledim. Sevdiceğim ani bi hareketle elimi bırakıp bayır aşağı yuvarlanan paranın peşinden koşarak, ayağıyla onu durdurmaya çalıştı. Bi müddet paranın esiri olmuş sevgilimin düştüğü durumu ve parayla cebelleşmesini izledikten sonra ben de ardı sıra koştum. Kendimden emin bir şekilde paranın peşinden koşup üstüne bastım, eğilip alarak tekrar cebime koydum. Sonra okuluna kadar hiç konuşmadan yürüdük.

Tam okula yaklaşırken karşıdan gelen, muhtemelen okuldan kaçmış, liseli yüksek enerjili gençler gördüm. Kendilerinden emin bir şekilde yalnız yürüyen kızlara laf atıyorlardı. Gerçi ben böyle bir durumu daha önce düşünerek çok da güzel olmayan, yolda göründüğü vakit "Aha kıza bak, işte kıza bak" denmeyecek bir kız arkadaş edinmiştim kendime

ama liseliydi bunlar; dur durak, güzel çirkin demez laf atar, benim de başımı belaya sokarlardı. Bunun üzerine ben de başladım Allahım'a dua etmeye böyle bir olay gerçekleşmesin diye. Baktım duayla, aminle olacak iş değil, sanki bi şerefsiz gibi usulca ve de sinsice kız arkadaşımın elini bırakıp köşedeki cep telefoncunun vitrinine bakmaya başladım. Yanından ayrıldığımı fark etmeyip kurbanlık koyun gibi saf saf liseli gruba doğru yürüyen sevdiceğimi de göz ucuyla izledim. Laf atmadılar, garip garip baktılar sadece, sonra da geçip gittiler. Yanında olmadığımı fark eden bebeğim geri dönüp yanıma geldi. "Umut, insan bi haber verir di mi, ben de yanımda sen varsın diye iki saattir tüketim toplumu üzerine konuşuyorum" dedi. Güldüm, konuyu dağıtmak için "Yavrucuğum, biz de istersen artık şu kameralı cep telefonlarına geçelim. Çekiniriz ne güzel ailecek" dedim. "Oluur" dedi, yürümeye devam ettik.

Onu okuluna bıraktım, ben de mahalleye gittim. Bir müddet bakkalda Uğur'un yanında takıldım. Sonra eve gittim, odama kapandım. Akşam yemeğini yedikten sonra "Bu ne? O ne ki şimdi? Tövbe estağfurullah !" diye gün boyunca dur durak bilmeden yaşadığım yabancılaşma, birden tiksintiye dönüştü. Bırakın insanları, kullandığım elektronik eşyalar bile üzerime geliyor, beni cenderesi altına alıyordu. Gittikçe makineleştiğimi, robotsallaştığımı hissediyordum. Derhal cep telefonumu kapattım, hesap makinesinin güneş enerjisi bölmesine parmağımla bastırıp o elektronik, teknolojik rakamın sönmesini zevkle iz-

ledim. Parmağım hesap makinesinin bölmesinde olduğu halde öylece oturdum odada Sonunda, bi nebze de olsa aradığım huzuru bulmuştum. Kendime ait özgür, özgün bir dünyayı kurabilecek olmanın hayaliyle öylece uyuyakalmışım.

Sabah cep telefonumun sesiyle değil de titreşimiyle uyandım. Kız arkadaşım "seni düşünüyorum" babında bi kere çaldırmıştı, ayıp olmasın diye ben de onu çaldırdım. Sonra bakkala, Uğur'a uğradım. Biraz muhabbet ettik, ardından da minibüse binip dergiye gittim.

Eski Sevgiliye Açık Mektup

Canım, dün sabah uyandığımda tarih 19 ocak pazartesiydi. Yani senden ayrılalı tamı tarama on gün olmuştu. On gün... Sesini duymadığım, teninin kokusunu hissetmediğim, sensiz geçen tam on koca gün! Sabah kalkıp doğruca hani seninle saatlerce oturduğumuz, Beşiktaş'taki iskelenin yanındaki o parka gittim. Bir banka oturup ilk defa tek başıma denizi seyrettim. Tek başıma poğaça yedim. Dalgalı denizi seyrederken sürekli seni, geçen mutlu günlerimizi, nasıl olup da bu görkemli ilişkiyi bitirdiğimizi, nerede yanlış yaptığımı düşündüm. Denize bakarken bir ara dalmışım, "Ulan hayatta Ankara'da yaşayamam, o ne kupkuru şehir, memur kenti" diye içimden geçirdim. Ama sonra hemen vazgeçip tekrar seni ve geçmiş günleri düşündüm.

Ben, bu ve bunun gibi düşüncelere dalmışken birden arkamdan yaklaşan iki yumuşacık, pamuk gi-

bi el gözlerimi kapadı ve o bildik soruyu sordu: "Bil bakalım ben kimim ?" Sesinden tanımıştım, zaten hep zor anlarımda gelir dertlerimi dinlerdi. "Lütfen, şaka kaldıracak durumda değilim, gel otur şuraya" dedim, oturdu. Evet senin de tahmin ettiğin gibi bu kişi üniversiteden arkadaşım Ercan'dan başkası değildi. "Abi ellerine n'aptın, gadın eli gibi olmuş" dedim. "Sabah çıkarken elim çatlamasın diye bizim hanımın kremini sürdüm. Nutricina el kremi, Norveçli balıkçıların da tercihiymiş" dedi. Bunun üzerine bir iki saat Norveçli balıkçılar üzerine tartıştık ve en sonunda "Allah düşmanımı Norveç'te balıkçı etmesin" sonucunu çıkardık bu tartışmadan. Sonra ansızın seni sordu, "Ayrıldık" dedim. "Abooo!" dedi. "Dur bu konu burada, parkta konuşulmaz, şurada Kazan Birahanesi var, oraya gidelim" dedi. "Aman Ercanım, bilirsin ben içki içmem" dedim. "Oğlum, sen kola içersin, gel" dedi, gittim, gittik. Ben anlattım Ercan dinledi. "Boş ver, sana kız mı yok, başkasını bulursun" dedi. Böyle seni bir kalemde silip atmamı istemesi üzerine tiksindim Ercan'dan, ama sözlerinden etkilenmiş gibi yaptım. "Heee, haklısın" dedim.

Neyse uzatmayayım, saat 22.30'da garson "Kapatıyoruz" dedi, hesabı getirdi. "Dur abi, sen hiç dokunma ben öderim" dedim. Ercan "Olur mu öyle şey, ben ödiycem" dedi. "Abi bak konuşmam bir daha, ben ödiycem" dedim. "Tamam öde" dedi. İçimden "Vay ancuk, insan bir kere daha ısrar eder, o ısrara endekslemiştim malî durumumu" diye usulca geçirdim... Çıktık birahaneden, "Off, bu saatte de

nerede otobüs bulucam" dedim. "Puff, hiç de eve canım gitmek istemiyo" dedim. Sağ olsun, "Abi istersen bizde kal, salonda yatarsın" dedi. Gittik eve. Ama aşkım biliyo musun, Nagihan Ercan'la evlendikten sonra çok değişmiş. Böyle bana karşı bir acayip, anlamsız tavırlar falan yapmalar, sorduğum sorulara "Off nereden bileyim ben yaa, Allah Allah yaaa, mallah Allah yaa!" diye bir kendini beğenmiş cevaplar vermeler, sorma gitsin. Nagihan yüzünden muhabbetten zerre kadar tat alamadım. İnanır mısın bir ara "Ulan bana ne surat yapıyorsun, bu tırto Ercan'la evlen diye sana ben mi dedim?" diye haykıracaktım suratına ama kendimi zor tuttum. Zira arada Ercan vardı. Bir vakit Nagihan mutfağa gittiğinde Ercan'a "Kanka, boşa bu kadını da senle şöyle eski günlerdeki gibi takılalım, eve çıkarız ehehehe" dedim. Hemen konuyu değiştirdi. "Geç oldu" dedi. "Biz yatıcaz, sen de yat" dedi. "Buyur sana alt eşofman getirdim" dedi. Gittiler yattılar. İçeriden konuşmalarını duydum. Nagihan'ın tam olarak ne söylediğini anlamadım ama Ercan'ın "Yaa yarım ağızla çağırdım, ben nerden bileyim geleceğini" dediğini duydum. Ve usulca çıktım riya yuvası olmuş o evden, vurdum kendimi sokaklara.

Üç gün sonra yine üniversiteden Engin'le karşılaştık. Ercan'ı sordu, "Yaa bırak Allah aşkına" deyip biraz kötüledim Ercan'ı. Sonra "Hayırdır, durgunsun sen?" diye sordu Engin. "Şurada Kazan Birahanesi var, gidelim mi?" dedim. Gittim, gittik...

Sonuç olarak çiçeğim, sana söyleyeceğim şu:

dön artık, dayanamıyorum sensizliğe. Dön bana, beni muhattap etme şu adamlarla. Yok Ercan'mış, yok Engin'miş. Yemişim Ercan'ı, Ercan kim aşkım, Ercan kim? Söyle Allah aşkına!

Bir Günün Hikâyesi

Pazar günü evde oturuyordum. Otur otur tabiî içim sıkıldı. Atladım arabaya dayımgili ararım, bedava çay kahve içerim, belki internete girerim diye gittim dergiye.

Bi baktım dizgicisinden yazarına, ofisboyundan çizerine tam kadro dergiye gelmiş. O an tiksindim bunlardan. Önce yere tükürdüm, sonra a ç t ı m ağzımı yumdum gözümü. "Ulan" dedim, "insanda biraz ar, namus, vefa, saygı olur" dedim. "Kendine insanım diyen kişi ekmek yediği yere hıyanetlik etmez. Şurda hepiniz az çok maaş alan insanlarsınız, paraya kıyın da çay kahve paranızı şu pazar günü cebinizden ödeyin. Sarsmayın lan şu derginin bütçesini bedavacı hortumcular!" diye haykırdım. "Abi" dediler, "senin haberin yok mu, çalışma günü pazara alındı." Sustum...

Bi baktım Ersin orda fıtır fıtır bir şeyler yapıyor. "Allah aslana ne yapıyorsun sen ?" dedim. "Çiziyo-

rum" dedi. "Dün n'apıyordun?" dedim. "Çiziyordum." "Ondan önceki gün? "Çiziyordum." "Yiğit sen?" dedim. "Aynı abi" diye onayladı. "Ulan biraz sosyalleşin be!" dedim. "Kapanmışsınız şu odaya, dünyadan kopmuşsunuz, insanlıktan çıkmışsınız" dedim. Vurdum kapıyı çıktım.

Gittim Ambarlı'da nakliye işi yapan eniştemin yanma, hoşbeş ettikten sonra konuyu enişteme açtım. "Yaa enişte benim bir ev taşıma durumum var, bi kamyon ayarlar mısın ?" dedim. "Hay hay" dedi. Şoför istemedim, atladım kamyona geri döndüm dergiye. "Atlayın lan şu kamyona sizi tiyatroya götürücem" dedim. Hiç ses etmeden bindiler dampere. Editör olduğu için Bahadır'ı yanıma aldım, Reşat Nuri Sahnesi'nin yolunu tuttuk.

"Yav Bahadır, oturdun oraya biblo gibi iki çift laf et" dedim. "Yaa ne anlatayım Umutçuğum, halimizi görüyorsun. Şu çizerlerin kaprisleriyle uğraşıyoruz" dedi. Tam "Yav biraz geniş ol, bu dünyanın kahrını sen mi çekeceksin?" diyecektim ki, birden yol kenarında yürüyen kız arkadaşımı gördüm. Durdum, korna çaldım, geldi. Uzattım kafamı pencereden, konuştuk. "Atla! Seni eve bırakayım" dedim. "Olur" dedi. "Yav Bahadır, sen in de arkaya geç, yengen yanıma otursun" dedim. "Olur" dedi, indi. Dikiz aynasından baktım bi türlü çıkamıyor dampere. "Bu adamı da* başımıza editör diye koyuyorlar" dedim sevdiceğime, n'apıcak güldü. Neyse ki MetÜst vefalı adammış, elinden tuttu, çıkardı Bahadır'ı dampere. Neyse uzatmayayım. Aşkımın evinin yolunu tuttuk bu sefer. Bı-

raktım evine. Çok ısrar etti, gittim oturdum bir çay içtim. Show'da film vardı izledik. Bi baktım saat geç olmuş "Kal burda" dedi. "Okeeey" dedim. Gülüştük.

Sabah kalktım. Camdan baktım, bunlar halen damperde bekleşiyorlar. Yiğit'in yüzü beni görünce aydınlandı. "Umutçuğum n'oldu bizim tiyatro işi ?" diyerek el salladı. "Lan oğlum tiyatro sizin neyinize? Siz olmuşsunuz tiyatro!" dedim. Utandılar.

Benimle O

Gonca'yla beraber pencerenin kenarında durmuş yağan yağmuru öylece seyrediyorduk. Yağmuru seyretmeye on beş dakika önce başlamıştık ama henüz tek kelime bile etmemiştik. Normalde konuşkan, dilbaz bir insan olan Gonca şimdi niye susuyordu bilmiyordum ama benim aklıma konuşacak hiçbir şey gelmiyordu, o yüzden susuyordum. Aslını söylemek gerekirse Gonca'yla değil de bana pijamalarını verip gamsızca içeriye uyumaya giden onunla yağmuru seyretmeyi tercih ederdim. Gonca'nın bu susuşu beni korkutuyordu. Beş dakika daha geçmişti ama hâlâ tek kelime bile konuşmamıştık. Biraz daha konuşacak bir şeyler düşündüm, yok! Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Sonunda kartları açık oynamaya ve o an hissettiklerimi Gonca'ya anlatmaya karar verdim. "Gonca" dedim, "bu susuşun beni korkutuyor. Hayrola, n'en var ?" diye sordum. Hiçbir

şey demeden yağmuru seyretmeye devam etti. Bunun üzerine ben de sustum. Yağmurun mu, salonun loşluğunun mu yoksa Gonca'nın hiç konuşmamasının mı beni etkilediğini tam bilmiyorum ama etkilendim ben Gonca'dan. Yağmur, loş ışık ve sessizlikte sanki Gonca olduğundan daha bi güzel gözüktü gözüme. "Ulan acaba nevrim mi döndü ki benim, normal formlarda bana çirkin gelen bu kıza karşı içimde bir şeyler kıpırdıyor?.." diye düşündüm, sonra hemen vazgeçtim bu düşüncemden. Basbayağı güzel ve çekiciydi bu kız işte. Ve ben ne yazık ki onu şimdiye kadar fark etmemiştim. "Ah şimdi bi kadeh şarap olsa" diye belli belirsiz mırıldandım, duymuş olmalıydı ki o da "Dlpt..." diye belli belirsiz mırıldandı. "Efendim ?" dedim, "Dlpta" dedi. "Gonca Allah aşkına belli belirsiz mırıldanma, bi şey diyeceksen adam gibi söyle" dedim. "Dolapta, dolapta bi şişe olacaktı" dedi. Hemen fırladım koştum dolaba. Aldım elime şişeyi, ağzımla açmaya çalıştım dişim acıdı açamadım, çatalla mantarı oymaya çalıştım olmadı, en sonunda bi kaşığın sapıyla mantarı şişenin içine ittim, şarap fışkırdı. Biraz mutfağın içine sıçtım ama sonunda şarabı açmayı başardım. Çabuk olmalıydım, zira ambians bozulabilir, Gonca karşılıklı kadeh kaldırma isteğinden vazgeçebilirdi. Panikle kadehleri aradım, bulamadım. Bula bula kenarı yaldızlı iki çay bardağı bulabildim, içine kan kırmızısı tanrıların içkisinden koyup Gonca'nın yanına seğirttim.

Döndüğümde pozisyonunda hiçbir değişiklik yoktu. Yine yağmur, yine oda, yine Gonca, Goncam

vardı. Bardağını uzattım, şöyle bir bardağa göz gezdirdikten sonra hiç itiraz etmeden tuttu. Beraber birer yudum aldık. Tek eksiğimiz vardı, evet o da müzikti. Elimde bardağımla geri geri gidip, usulca, köşede hani o tekli koltuğun yanındaki yerde duran müzik setine yöneldim. Müzik setine vardığımı topuğumun hoparlöre çarpmasıyla anladım ve sanki yavru bir kediyi seviyormuş gibi eğilip setin yanında duran kasetleri inceledim. Ne yazık ki ortama uygun romantik bir albüm yoktu, gerçi Ferda Anıl Yarkın'ın eski bir albümü vardı ama onun da bir tek A yüzünün ikinci şarkısı romantikti, sonraki şarkılar hep hopbidi hopbidi parçalardı. Ferda'ya da, Anıl'a da, Yarkın'a da lanet olsun deyip radyoyu açmaya karar verdim. Rotam belliydi, frekansı daima romantiklerin buluşma istasyonu Joy Fm 100.5'e ayarlayacaktım. Şarap bardağımı halının üzerine koyup radyo sinyalleri arasında umarsızca gezindim ve en sonunda buldum Joy Fm'i. Fakat araya Klas Fm karışıyordu, uyarı mahiyetinde "Goncacığım biraz kenara çekilir misin ? Frekansı bozuyorsun" diye seslendim. Sağa gitti, daha beter oldu; sola gitti, bu sefer oldu. Bi şey başarmanın sevinciyle Gonca'nın yanına, pencereye doğru koşar adımlarla giderken ayağım bardağa takıldı, halıya şarap döküldü. Halının üzerindeki lekenin üzerine bir kırlent koyup, bardağı elime alaraktan Gonca'nın yanma gittim. Tam yanına vardığımda boş bardağı kafama dikerek sanki hepsini bir dikişte içtim izlenimi yarattım. Ve "Şarap sertmiş yaaaa. Ben sarhoş oldum galiba. Ehe

ehe ehe" dedim. Ki kurnaz erkek okurlar bilir, "Ben sarhoş oldum" demek aslında "Ben kontrolden çıktım, bu saatten sonra her şeyi yapabilirim ve yaptıklarımdan yarın mesul değilim" demektir aynı zamanda...

Neyse, nihayet radyoda tüm zamanların en romantik parçası olan "One more cup of coffee" çaldı. Gonca'yla beraber ikimiz de hazırlıkta kaldığımız için belli bir süre şarkıya "Manmor kapof kafiiiieeeee" diye eşlik ettik. Sanırım Gonca kendinden ve benden tiksindiği için eşlik etme hadisesini kısa tuttu. Ben kendimi kaptırmış, nakarat kısımlarında "kapof mapof' diye eşlik edip, diğer kısımlarda da kafadan İngilizce kelimeler atarken Gonca birden hıçkırıklar içinde ağlayarak, başını omzuma yasladı. Ve yine hıçkırıklara gömülü "Gtti, bna çk kti dvrnıhıhıhıı vi gtttti" diye anlaşılmaz kelimeleri belli belirsiz mırıldandı. "Bak Gonca, yine başladın sen, ne söyleyeceksen adam gibi söyle, bi laf insana bi kere söylenir, bin kere değil" diye uyardım onu. Yanaklarından süzülen damlalara hâkim olamayarak erkek arkadaşı olan Tümer'in onu terk ettiğini, zaten ilişkileri süresince de ona çok kötü davrandığını, kısacası hayvan muamelesi yaptığını anlattı. Ağladı, anlattı; ağladı, yine anlattı. Ben biraz karşımda ağlayan bir kadın görünce dayanamadığımdan, biraz da vakti zamanında Tümer'e böyle davranması aklını veren ben olduğumdan çok duygulandım, üzüldüm ve nihayet ağladım. Yağmur usul usul şehre yağıyordu ve ikimiz karşılıklı ağlıyorduk. "Anlıyorum, siz terk

edilmiş yalnız kadınları anlıyorum, fakat onlar anlamıyorlar Tümer'ler, Yetkin'ler, Yiğitler anlamıyor. Ben anlıyorum, ben!.." diye birden haykırdım ve bir yandan akan sümüklerimi silip ağlayarak, bir yandan da Tümer'in gelmişine geçmişine küfrederek Gonca'ya sarıldım. Gören de Tümer ibinesi Gonca'yı değil de sanki beni terk etmiş zannederdi, öyle kaptırmıştım kendimi. Ben sarılınca Gonca biraz geri çekildi ama bırakmadım, daha da bi kavradım belini. Başımı omzu ile göğsü arasına dayayıp, hani Gonca'nın çevresi geniştir, bu düşüncelerimi herkese anlatır diye olayı bireyler üzerine değil de topluma yaydım. "Bütün kadınları anlıyorum Gonca, terk edilmiş, yalnız, ilgiye muhtaç bütün kadınları anlıyorum" diye haykırdım. Boğuk sesim odada yankılanıyordu. Bir müddet sonra kafamı, ellerim Gonca'nm belinde olduğu halde kaldırdım ve kapıda durup öylece bize bakan "o"nu gördüm. Haykırmalarıma uyanıp gelmiş olmalıydı. Hiçbir şey demeden içeri gitti, odasına kapandı, sonra Gonca da odasına gitti, en son ben gidip kanepeye uzandım. Öylece uyuyup kalmışım.

Sabah hiçbir şey konuşmadan üçümüz birlikte kahvaltı yaptık. Sonra ben giyinip dışarı çıktım. Yolda Tümer'le karşılaştım. Gonca'dan özür dilemeye, onlara gidiyordu, ayaküstü havadan sudan konuştuk. Tam giderken, geri dönüp Tümer'in kolundan tuttum. "Tümer Gonca'ya iyi davran, karşında beni bulursun" dedim. "Sana ne lan artist?" deyip güldü. "Oğlum valla lan" dedim ben de.

Evet O Bendim...

Sahilde tek başıma yürüyordum ve o yaklaşık yirmi dakikadır peşimdeydi. Bu uzun ve sessiz takip beni gitgide daha çok huzursuz ediyordu. Önemsememeye, onu görmezden gelmeye çalıştım ama olmadı. En sonunda dayanamadım ve durdum. Ben durunca o da durdu. "Bak" dedim, "git! Benden sana hayır gelmez artık" dedim. Dinlemedi, sessizce ardımdan yürümeye devam etti. Aslında takip edilmek değil, birisinin benden bir beklentisi olması, onu düşünmemi beklemesi beni rahatsız ediyordu. Zaten hep böyle olmuyor muydu ki; ben ne kadar kurtulmaya çalışsam da, ne kadar aradığım huzuru yalnızlıkta bulduğumu anlatsam da birileri mutlaka benden bir şeyler bekliyor, bir şeyler istiyor ya da istemeye yelteniyordu. Durdum ve bir kez daha konuşmaya karar verdim. "N'olur anla beni. Benim kendime hayrım yok kaldı ki sana nasıl olsun?" de-

dim. Sadece boş boş bakıyordu bana. "Bitti, niye anlamıyorsun?" dedim, tepkisizdi. Bu suskunluğu anlayışsızlığı beni deli ediyordu. İşte o an tepem attı. Ayağımı yere vurarak bağırdım: "Hoşt! Hoşt! Kışşt! S.ktir!" Bu ani hareketim karşısında korktu ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak kaçtı. Dört metre ha var ha yok, öteye gitti durdu. Bakıştık. Sonra yeniden peşimden gelmeye devam etti.

Bilseydim eğer bu kadar yavşak bir köpek olduğunu acaba elimdeki kıymalı poğaçanın yansını verir miydim? Verirdim, beni ısırmasından tırsmıştım çünkü. Neyse, baktım olacak gibi değil, ileride de bir poğaçacı var, paraya kıydım iki sade, bi peynirli aldım. Ama hemen vermedim. Gittim ileride bir bank vardı, oraya oturdum. Bu da eli mahkûm, geldi oturdu karşıma. Elimdeki poğaçalara al da at dercesine bakıyordu. Bir müddet vermedim poğaçaları. Ben ona bakıyordum, o poğaçalara bakıyordu. En sonunda dayanamadım, kâğıdı açıp poğaçaları önüne koydum. Eğildi, önce peynirliyi, sonra sadeleri, sonra tekrar peynirliyi kokladı ve hiçbirini yemeden bana baktı. "Aslında biliyor musun, sen de aynı bana benziyorsun" dedim. "İlk başta bi şekilde, şans eseri bir kıymalı yiyorsun, sonra sanıyorsun ki, bir kere daha o tadı bulacaksın. Hatta bu özleme saatlerce, günlerce birilerinin peşinden bıkmadan usanmadan gidiyorsun. Seni kovuyorlar, kırıyorlar, aşağılıyorlar, yine de ardı sıra gidiyorsun peşlerinden, yılmıyorsun. Tam buldum diye sevmiyorsun ama bir bakıyorsun ki önüne konulan o kıymalı poğaça değil, iki sade bir

peynirli. Onu da tabiî ki beğenmiyorsun" diye de devam ettim. Hâlâ boş boş bana bakıyordu. Gözyaşlarımı tutamayarak devam ettim. "Ama bilmiyorsun ki hayatta peynirli ve sade poğaçalar daha çok bulunur. Kıymalı ise nadirdir ve en iyisi de sadece Tarihî Sarıyer Börekçisi'nde yapılır" diye de ekledim. "Yapılır" derken zaten dizginleyemediğim gözyaşlarımı hepten koyuverdim ve köpeğin boynuna sarılarak hıçkıra hıçkıra ağladım.

Ağlarken arkamdan gelen "Hoop Umut! Şşt Umut!" sesiyle irkildim. Doğruldum ve arkama baktım. Bu gelen, mahalleden Menderes Abi'ydi. "Aa Menderes Abi n'aber?" dedim. "İyidir n'olsun..." dedi. "Hayırdır abi nerden böyle ?" diye meraksalca sordum. "Dükkân için 70'lik tesisat borusu aldım. Biliyorsun Sarıyer'den alsam dünyanın parası, ben de gittim Eminönü'nden aldım" diye anlattı. Ben de "İyi yapmışsın abi, bravo" dedim. Sonra duraklayıp "Sen iyi misin ? Gözlerin kan çanağına dönmüş" diye sordu. "Abi biliyorsun kırılgan bir dönemimdeyim. Biraz hava alayım diye sahile geldim. Bu köpek de peşime takıldı. 'Git' dedim gitmedi. Benim de sinirlerim bozuldu ağladım" diye yüzeyselce anlattım durumu. Hak verdi bana, yanıma oturdu.

Hayat üzerine, örselenmek üzerine konuşmaya başladık Menderes Abi'yle. Köpek de bizi seyrediyordu. Bir müddet sonra Menderes Abi'nin gözleri doldu. Ah be Menderes Abim, ağladığını gizlemek için nasıl da köpekle yalandan ilgileniyordu. Eğildi, elinde bir şey varmış gibi köpeği çağırdı. Tam köpek Menderes

Abi'nin eline doğru uzanırken 70'lik boruyu köpeğin beline şiirsel bir edayla vurdu. Ve "S. ktir anuna koduğumun iti" diye de ekledi. Köpek "Kai kai" diye diye kaçtı gitti. "Abi" dedim, "n'aptın ? Ben onu kendimle özdeşleştirmiştim. Sen o boruyla o köpeğe değil yaralanmış bir ömre darbe vurdun" dedim. Umursamadı. Tartıştık. Bir daha konuşmamaya karar verdik. Üç gün sonra aradım, haklı olduğum halde özür diledim. Barıştık. Yalın'ın ne kadar güzel bir çıkış yakaladığından falan bahsettik. "Bu böyle telefonda olmayacak, kalk gel dükkâna, baş başa konuşalım bu Yalın mevzuunu" dedi. "Hayhay" dedim, evden çıktım. Parktan geçerken köpeği gördüm. Çocuklar yakalamış, boynuna bir ip bağlamıştı. Göz göze geldik. Onu yine kendimle özdeşleştirdim, o da benim gibi elâlemin oyuncağı olmuştu. Benim baktığımı gören çocuklar beni köpeğe göstererek "Tuts! Kıss kıs kıss! Tuts!" demeye başladılar. "Vay be, şuna bak, aynı benim gibi. Başkalarmın hırslan, eğlencesi uğruna suçsuz insanlara saldırması beklenen bir maşa olduğu zannediliyor" diye içimden geçirirken birden köpek bana saldırmaya başladı. "Ananı skim!" diyerek kaçtım. On metre ilerde durdum ve tekrar köpeğe baktım, bakıştık. "Orospu çocuğu" diye bağırdım. İyi de yaptım...

Onunla Ben

Beşiktaş'taki Kadıköy İskelesi'nin yanında, gazete bayiinin önünde saat 12.15'ten beri bekliyordum. Telefonda "Saat ikide buluşalım" demişti ama ben ikiyi on iki anlayıp nasıl da kek gibi, hava olsun "Aha tam saatinde zıplayıp gelmiş Allah'ın sazanı" diyerekten düşünmesin diye köşedeki büfenin arkasında on beş dakka saklanıp geç kalarak nasıl da sinsi gibi gelmiştim iskelenin önüne.

Saatime göz attığımda ikiyi yirmi geçiyordu. İskeleye baktım, vapurdan inen kalabalık bi güruh üzerime doğru geliyordu. Kenara çekilip kalabalığın içinden onu seçmeye çalıştım. İşte ordaydı, geliyordu. Mor kazağı, kareli eteği ve beresiyle yine çok güzeldi. Beni görünce gülümsedi, ben durur muyum ben de gülümsedim. Yanıma geldi. Sarılayım öpeyim mi yoksa elini mi sıkayım diye çelişkiye düştüm ama fazla zamanım yoktu, elimi uzattım. Parmak

uçlarımdan tutarak tokalaştı benimle. Elimi sıkıca kavramak ya da sarılmak yerine parmak uçlarımdan tokalaşması biraz gücüme gitti. "N'aber, nasılsın ?"dan sonra "Ee ne yapıyoruz ?" diye sordum. "Ben açım, bi şeyler yiyelim sonra da yürürüz" dedi, kabul ettim. Balık pazarında bir dürümcüye gittik. Ben zengin göstersin diye bir buçuk yürek yedim, o da adana yedi, kesmedi bi tane adana da ben söyledim. Onun yemeği bitmiş benim adana daha gelmemişti ki beklemekten sıkıldığını fark ettim. Tam siparişi iptal ettirmek için kalktığımızda adananı geldi. Bi daha oturmadık, dürümü elime aldım "yolda yerim" diye çıktık. Yürürken, karşıya geçip Dolmabahçe'nin önünden yürümeye karar verdik. Caddede trafik çok yoğundu. "Şu gelen taksiden sonra fırlıyoruz" dedim. "Yok yok, bekle biraz daha azalsın arabalar" diye itiraz ettiği anda ben attım kendimi yola, az daha eziliyordum ama geçtim karşıya. O caddenin karşısında kalmıştı. Dürümümü yiyerek karşı taraftaki ona uzun uzun baktım, sanırım o sırada benden biraz iğrendi. Yol boşalınca sakin sakin yanıma geldi. Dürümü bitirmiştim. Bir elimde durumun yağları içine aksın diye dibine sarılan poşet olduğu halde yan yana yürüyorduk. Elini tutmak istiyordum ama cesaret edemiyordum. Bu sırada da şimdi hatırlamadığım bir şeyden bahsediyorduk. Zira aklım onun elindeydi. Biraz yaklaşıp elimin tersiyle eline dokundum, eli buz gibiydi. Elini çekmeyince biraz daha dokundum ve en sonunda tuttum. Bi yirmi metre sonra tuttuğum şeyin eli değil çanta-

sının dibi olduğunu fark ettim, elimi hemen çektim.

"Keşke evden çıkarken yağmurluğumu alsaydım" dedim. "Niye ki? Hava çok güzel bugün" dedi. "Ne bileyim yaa, ellerimi nereye koyacağımı bilmiyorum böyle, baksana mal gibi yürüyorum. En azından elimi ceplerine kordum ya da bi çantam olsaydı senin gibi askısından tutardım" dedim. Hemen mesajımı anladı, çantasını öbür omzuna asarak elimi tuttu. "İstersen şu elindeki poşeti de çöpe at" dedi. Elini bırakıp çöp sepetine doğru koştum. Yarı yolda geri dönüp "Döndüğümde elini tutabilir miyim?" diye sordum. Gülerek "Tabiî ki" dedi. Gittim çöpü attım, koşarak gelip elini tuttum.

Elini tutunca bana bi güç geldi. "Yaa niye Karaköy'e gidiyoruz ki, Taksim'e gitsek şöyle yüksek volüm eşliğinde içkilerimizi yudumlasak" diye muhteşem gibi bir öneride bulundum. "Hem niye Karaköy ki? Kerhaneye mi gitcez?" diye önerimi ince bi espriyle süsleyerek "eze eze teze teze" diye güldüm. O gülmedi. Televizyon için altgeçitte yükseltici bakacakmış, o vesileyle gidiyormuşuz. Yürüye yürüye, konuşa konuşa Karaköy'e kadar gittik. O dükkânda yükseltici bakarken ben biraz geride kalıp dükkânın içindeki arayan numarayı gösteren teknoloji harikası telefonları inceledim. Dükkân sahibi bana dönüp "Arkadaşım sizin ne vardı?" diye sordu. "Abi biz beraberiz" diye cevapladım. İlk defa bir dükkân sahibine bu sözü söyledim diye çok mutlu oldum. Daha önce hep Memo'yla, Seyitle, Semih'le dükkânlara gittiğimde bu sözü söylerdim.

Yükselticiyi aldık, el ele geldiğimiz istikametten geri yürüdük. Fındıklı Parkı'nda bi banka oturup denizi seyrettik. "Senin yarımda kendimi çok rahat hissediyorum" dedim. Hiçbir şey demedi. "Diğer kızlarla hiç yaşamadığım bir şey bu. Diğer yani daha önceki kızlarla hep bir şeyler konuşmak zorunda hissederdim kendimi. Seninle hiçbir şey konuşmasak da kendimi huzurlu hissediyorum. Onlar gibi değilsin. Süperimsi bir kızsın, üstüne üstlük doğallığın, samimiyetin de ayrı güzel. Daha önce senin gibi bi kız arkadaşım yani kız olan bi arkadaşım olmamıştı" dedim. Yine hiçbir şey demedi. "Aslında yalan söyledim" diye devam ettim ve "Bi kere tıpkı senin gibi çok doğal bi kız arkadaşım olmuştu. Hatta üç ay kadar beraber olmuştuk. Doğallığı, samimiyeti beni çok çekmişti. Diğer kızlar gibi ince, çıtkırıldım konuşmuyordu, içinden geldiği gibi açık ve içtendi. Cümlelere 'abi' diye başlıyor 'ulan'la devam ediyordu. Hatta yeri geldiğinde küfür bile ediyordu. Bence bunlar süper şeyler, zaten hanım hanımcık kızlardan hoşlanmayan ben için bulunmaz bir nimetti" diye ekledim. Sonra "Ulan kızın yanında eski kız arkadaşımı överek hayvanlık mı yapıyorum acaba?" diye düşünerek, biraz da mahalleden arkadaşım Halil'i, komşumuz Gülay Teyze'nin kocasını, Şükran Yengem'in eltisini övdüm. Övdüm ki benim genel itibariyle övücü bir kişiliğim olduğunu sansın, bunun şahsa özel bir övüş olmadığını anlasın diye... Sonra "Ulan ne diye boş yere elâlemi övüyorum da adam gibi hikâyenin sonunu anlatmıyorum" diye düşün-

düm. Ve "Sıçayım topunun sıfatına" diyerek hikâyenin sonunu anlattım.

"Evet dediğim gibi küfür bile ediyordu. Ve ben gün geçtikçe daha çok, daha çok bağlanıyordum ona Onunla her şeyden ama her şeyden çok rahat bahsedebiliyorduk. Ama ilişki ilerledikçe samimiyetin de, lan'ların da, küfürlerin de dozajı arttı. Sevgi sözcükleri yerini el kol hareketlerine, ağzıma öykünmelere bıraktı. Ve ben sonunda anladım ki o samimi, içten bir kadın değil, bir 'ayı kadın'dı. Tam bir ayıydı, arkadaşım Fevzi'den bir farkı yoktu. Böyle konuşurken manasızca el kol hareketi yapmalar, tepkiselliğini ana, avrat gibi Türk toplumunun hassas olduğu konular aracılığıyla belirtmesi bana Fevzi'yi çağrıştırıyordu. En sonunda dayanamadım, ayrılıp Fevzi'yle takılmaya başladım. En azından muhabbeti daha iyiydi. Hem böylesi daha iyi oldu. Fevzi aracılığıyla seninle de tanışmış oldum" dedim. Gülümsedi ama elimi de bıraktı.

Yürüye yürüye iskeleye kadar gittik. Vapura binmeden önce "Biz neden sevgili olmuyoruz?" diye sordum. "Olmaz" deyip yanağımdan öperek, gitti bindi vapura

Gece yağmur yağmaya başladı. Dışardaki yağmuru seyrederken onu, ilişkimizi ve son sözünü düşündüm. Normal şartlar altında bir ilişkinin başlaması için her şey sağlanmıştı. Elimi tutuyor ve zamanın büyük çoğunluğunu benle geçiriyordu. Fakat niye olmazdı? Birbirini seven iki beden niye kavuşamıyordu, kimdi bu vuslata engel olan ? Düşünüyor

düşünüyor bir çıkış yolu bulamıyordum. Zaman geçtikçe yağan yağmurun da etkisiyle çok pis gaza geldim, kapısına dayanmaya karar verdim. Abimin akbilini alıp karşıya geçen son otobüsle Kadıköy'e gittim. Yağmur iyice bastırmıştı. Otobüs durağından oturduğu sokağa kadar koştum. Sırılsıklamdım.

Apartmanlarının önüne geldim, sokağın ve yağmurun ortasında bi müddet bekledim. Sonra cep telefonumu çıkararak onu aradım. "Dışardayım, aşağı in, seni bekliyorum" demek istedim ama iki kontörüm olduğu için sadece "Dışard" diyebildim. Geri aramasını bekledim ama aramadı. Yarım saat kadar yağmurda bekledim. Baktım aramayacak, köşedeki kuruyemişçiye gidip kontörlü telefondan arayarak meramımı anlattım. Sonra koşarak apartmanın önüne gittim, bekledim. Apartmanın kapısı aralandı, elinde şemsiyeyle dışarı çıktı. Elindeki şemsiyeyi kaptığım gibi fırlatıp attım. Bir müddet ıslanmasını bekledikten sonra onu öpmeye çalıştım. Ama direndi, direndikçe zorladım. "Umut n'apıyorsun Allah aşkına, kendine gel" diye azarladı beni. Ama aşktan gözüm dönmüştü, "Bari biraz elleyeyim" diye izin istedim, itti beni, yere düştüm. "Ehhh!" deyip tavır yaparak geri döndüm, o da apartmana girdi. Sonra bu saatte otobüs kalmadığını anımsayarak onun evine gittim. Beni içeri aldı. Ev arkadaşı Gonca'nın pijamalarını bana vererek yatmaya gitti. Bir müddet televizyon izledim salonda. Ayak seslerini duyunca televizyonu kapatıp camdan dışarıyı seyretmek için ayağa kalkıp pencereye yöneldim. Gelen Gonca'ydı,

beni görünce gülümsedi, ben de gülümsedim. Gonca "Umut, dişinde maydanoz kalmış" dedi. "Ayıptır söylemesi sabah dürüm yedim Goncacığım" dedim. Birlikte yağmuru seyrettik.

Ham

Akşam mesaj atmıştı ama sabah arayıp hatırlatması iyi oldu. Arzu aradığında uyuyordum, telefonun sesiyle uyandım. Açar açmaz, daha bi "Nasılsın?" bile demeden "Geliyosun di mi?" dedi. Tabiî ki geleceğimi ama önce bi duş almam gerektiğini söyledim. "Boş ver, nasılsa geldiğinde terleyeceksin" deyip, manidarca güldü. Ben de güldüm. Telefonu kapattıktan sonra, gidip çaydanlığın altını yaktım. Çay kaynayadursun, oraya gidince birden enerjikleşip hamlamayayım, sonra bütün bir hafta kaslarım ağrımasın diye bikaç kültürfizik hareketi yaptım. Önce mutfaktan salona doğru koştum, sonra tekrar mutfağa doğru koşarak, iki kolumu açıp belimle daire çizerek bedenimi ısıttım. Sonra parmak uçlarımla ayak uçlarıma on kere "Ha bir ki üç dört" diye dokunup kalktım. Sonra hiç terimi soğutmadan, "Ipss biir, kıpsss kiii" diye sayaraktan on mekik, iki de şınav çektim. Bi ara

gaza gelip "Komando şınavı da çeksem mi acaba?" diye düşündüysem de, hemen ardı sıra "Fazla soytarılığın lüzumu yok" diye düşünerek bu düşünceden vazgeçtim. Çaya baktım, kaynamıştı. Hemen demleyip demini almasını bile beklemeden otlu otlu içtim bi bardak çayı. Üstümü giyip çıktım evden.

Eve vardığımda kapıyı Arzu açtı. Hoşbeşten sonra içeri girdim, "Hadi başlayalım" dedim. "Dur acele etme, kahvaltı yapıyoruz biz daha, açsan gel ye" diye itiraz etti. "Yok, sağ ol" deyip koltuğa oturdum, kahvaltılarını bitirmelerini bekledim. Fakat beklerken demek öyle bir bakmışım ki onlara, Arzu ekmek arası peynir yapıp bana getirdi, yedim onu. Ekmeğimi yerken bir yandan da evi inceledim. Perdeler ve halılar kaldırıldıktan sonra bomboş olmuştu ev. Nihayetinde kahvaltıları bitti. Arzu boş çay bardaklarını yıkamak için mutfağa gitti. Metin geldi yanıma oturdu, bir sigara yaktı. "Valla Umutçuğum, televizyonu, çamaşır makinesini, yatak odası takımını götürerek işin çoğunu kolayladık" dedi, sustu. Pek samimi olmadığınız, fakat çok samimi olduğunuz birisi vasıtasıyla tanıştığınız biriyle baş başa kalmak bile yeterince ıstırap vericiyken bir de onun böyle soru mu, öneri mi, sitem mi ne olduğu belli olmayan bir cümle kurması gerçekten çok acı oluyor. Bu cümle karşısında sadece "Evet abi" diyebildim. Bunun üzerine, Metin'le karşılıklı susup, yalvarır gözlerle mutfak kapısıma bakarak Arzu'nun gelip bizi bu durumdan kurtarmasını bekledik. Fakat bir türlü gelmiyordu. En eski metot olan "samimi insan üzerinden muhabbet

kurarak gerilimli ortamı yumuşatma" metodunu denemek istedim ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. "Bu Arzu var ya, tam şerefsizdir, iki kuruşa satar adamı mehe mehe" diyerek gülmeyi düşündüm, sonra Metin "Sen nasıl konuşuyorsun lan benim eşim hakkında!?" der, beni yumruklar diye vazgeçtim. "Arzu şahane kızdır, aman kıymetini bil Metinim" demeyi düşündüm, bu sefer de sanki mazide Arzu ile ben tensel temasta bulunmuşuz gibi olacaktı, vazgeçtim. Biz öyle mal gibi karşılıklı otururken Allah'a şükür Arzu geldi.

"Yaa Umut, gerçi biz çoğunu koliledik ama bardaklar ve kitaplar için koli lazım olacak, bi bakkala gidip ister misin" dedi, koşa koşa gittim bakkala. Bakkalın önünde boş koliler duruyordu. Kimseyi rahatsız etmeyeyim diye sessizce gidip aldım. Tam koşa koşa eve dönüyorken, arkamdan "Hoooop bilader!" diye seslenildiğini duydum. Döndüm baktım bakkaldı. "Gel buraya gel" diye çağırdı, yanma gittim. "Hayrola?" deyip elimdeki kutuyu gösterdi. "Şey abi, ben rahatsız etmemek için, yani Arzu ile Metin taşınıyormuş da, bardaklar için, falan fıstık" diye bir şeyler geveledim. "Tamam da, böyle de olmuyor ki hırsız gibi, insan bi izin ister" dedi, bakıştık. Kısa bi sessizlikten sonra "De hadi git" deyip, azat etti beni. Tekrar eve doğru koşmaya başladım, durdum arkama baktım, tekrar koştum.

Eve geldiğimde kamyon da gelmişti. Kolileri Arzu'ya verip buzdolabını taşımak için yardım isteyen Metin'in yanma gittim. "Oğlum ne yanıma geldin, geç-

sene karşıya, tut ucundan" dedi, hemen geçip tuttum. Var gücümle kaldırıp kapıya doğru yöneldim. "Yavaş yavaş, acele etme, heyecanlanma" dedi. "Ne alakası var abi" dedim ama ellerim titreyerek ve çabuk adımlarla merdivenlere doğru ilerledim. "Tamam tamam, bırak yere. Sen gel buraya, ben öne geçicem" dedi, dediğini yaptım. Fakat buzdolabının bu tarafı daha ağırdı ve keskin bi yerden tutmuştum. Acıdan gözlerimden yaş geliyordu ama Metin hor görmesin, "Ulan bu Arzu'nun arkadaşı da ne biçim erkekmiş" demesin diye ikinci katın merdivenlerine kadar taşıdım. Artık parmaklarımın acısına dayanamıyordum, resmen ağlıyordum. En sonunda "Metin... Abi... Mmhh..." diyerek yavaşça bıraktım buzdolabını ve dibine çöküp ağladım. "N'oldu oğlum, elin mi acıdı, şşş n'oldu?" diye dürttü beni Metin kerizi. "Yok be abi acıdan değil, gücüme gitti sadece. Kolay mı be abi bi evi bırakıp gitmek. Bunca yaşanmışlığı ardında bırakmak. Her metrekaresinde bir anı, bir ruh hali yaşamıyor mu bu evin abi? Salondaki fotoğraf çerçevesini kaldırdığında altından çıkan kirlenmemiş duvar, sonra eeeee duvar... İşte bunlar hep duygu yağmurları abi benim için. Etkileniyorum bunlardan" dedim. "İyi o zaman sen çık yukarı, bardaklar filan ıvır zıvırla ilgilen, Arzu'yu yolla" dedi. Çıktım yukarı, Arzu'ya durumu anlattım. Biraz bozuldu ama gitti. Ben de bardakların içine gazete kâğıdı filan koydum; çorapları, tişörtleri çöp torbalarına yerleştirdim. Kitapları, kasetleri de içeriğine göre paketledim. Sonra Arzu ile Metin üçlü koltuğu taşırken "Sağ yap, sol yap, Arzu biraz geriye gel, Me-

tinim kapıya dikkat et" diye onlara yardım ettim. İki saat sonra son kolileri de kamyona yükleyip taşınma işlemini sonlandırdık. Mahalleli camlara, pencerelere çıkmıştı. Arzu ile Metin birkaç komşuyla öpüşüp vedalaşıyordu. Mahallede duygusal anlar yaşanıyordu. Ben yukarı son bi kez çıkıp unuttuğumuz bir şey var mı diye kontrole gittim. Bi koli kalmıştı onu da alıp son bi kez yerde sadece bikaç vida, bi bitmiş tükenmezkalem ve iki üç korniş düğmesi olan boş salona baktım. Yalnızca mahallede değil salonda da duygusal anlar yaşanıyordu. Aşağı indiğimde yaşlı bi teyze Arzu ile Metin'e su veriyordu. "Yavrıım, sen de ister misin su ?" dedi bana, "Dur anne, şu elimdekini bırakayım da..." deyip elimdeki koliyi bıraktım. Son koliyi ben bırakınca sanki bütün eşyaları ben taşımışım gibi oldu. Kendimden emin bi şekilde teyzenin verdiği suyu içtim ve her kendinden emin insan gibi bardağın dibindeki suyu sokağa savurmak istedim. İstedim ama olmadı bardak terlemiş elimden fırladı gitti. Hemen ani bir hareketle teyzeye sarıldım "Annem benim, anneeeeem! Su veren ellerin dert görmesin" dedim içtence. Sonra kamyonun kontağı çalıştı. Metin ve Arzu öne oturdu, ben de damperdeki üçlü koltuğa oturdum. İşte gidiyorduk. Son bi kez mahalleliye el salladım, kimse iplemedi. Pencerelerden kafasını uzatanlar içeri girdi, sokaktakiler evlerine döndü...

Yolda giderken o damper sanki benim yuvammış gibi geldi bana. Biraz üçlü koltuğa uzanıp diğer arabaları filan seyrettim. Koli bantlarını bulduğum tükenmezkalemle deldim. Evet belki o damper bir yu-

vaydı ama bir yuvayı yuva yapan insan yoktu be içinde. Canım sıkılmıştı, Arzu'yu ve Metin'i, en çok da Arzu'yu özlemiştim. Koltuğun arkasına geçerek komodinin üstüne çıkıp, damper ile şöfor mahalli arasındaki pencereden baktım, bi şeyler konuşuyorlardı. Beni fark etmediler, ben de bunun üzerine elimdeki bozuk parayla "cizi cizi cizi" diye cama vurdum. Dönüp baktılar, gülümsedim. Böyle kafamı sallayıp gözlerimi kapatarak anlamsız hareketler yapıp sırıttım. Boş gözlerle bana baktılar. Bi müddet daha gülümsedikten sonra üçlü koltuğun oraya gidip biraz kestirdim.

Nihayet yeni semte, yeni apartmana geldik. Bu taşındıkları yer, eski mahallelerine hiç benzemiyordu. Avrupai standartlarda ama soğuk bi semtti. Neyse uzatmiim, eşyaları yeni eve taşıdık. Bütün eşyaları çıkarıp gelişigüzel yerleştirdiğimizde hava kararmıştı. Kolilerden bardak ve çatal bıçak olanları açtık. Arzu bize menemen yaptı. Masada gazete kâğıtlarının üstünde menemenimizi yerken, Metin "Umut, iyi baktın di mi bi şey unutmadık evde ?" diye sordu. "Valla Metinciğim, madden bi şey unutmadık ama sevgiyi, dostluğu ve en önemlisi komşuluğu unuttuk be, komşuluğu unuttuk..." dedim. "Tövbe estağfurullah" deyip önündeki menemene ekmek bandı ayı. Yemekten sonra eve gittim. Yorgunluktan olacak, bir duş bile almadan uyuyakalmıştım.

Sabah kalktığımda her yerim ağrıyordu. Arzu ile Metinlere gidip yerleri silecek, perde takacaktım ama takatim yoktu. Telefon açtım Arzu'ya "Hamlamışım" dedim.

Günlerin Getirdikleri

"Hayır Umut, sen de diğerleri gibi aynı yanlışa düşüyorsun. Şunu bil ki şiir her çağda ölüme terk edilmiştir, ama o savurucu ve dayanıklı olduğunu göstermiş, canlılığını kanıtlamıştır. Dante'yle bittiği sanıldı, bitmedi; Walt Whitman'dan sonra bir daha şiir yazılamayacağı sanılıyordu ama sonra Mayakovskiy geldi şiirin bayrağını taşıdı ve bu böyle sürüp gitti" dedi MetÜst. Ve ekledi: "Şimdi karşıma geçmiş şiirin, günümüz koşullarında tutunamayacağını söylüyorsun. Yaa Umut, yalvarırım bu kadar cahil ve küstah olma." "Abi, Kuran çarpsın ki ben öyle bir şey demedim" dedim. İnanmadı ve "Şairlerin görevleri arasında suçlama ya da haklılığını kanıtlamaya yer olmadığına inanıyorum Umutçuğum. Ben sadece seni bir büyüğün olarak uyardım" diye de beni aşağılar gibi konuştu, gücüme gitti.

Yanlış anlamayın, gücüme giden benim aşağılan-

mam değil koskoca Metin Abi'nin şu halleriydi. Dayanamadım söyledim. "Abi" dedim, "iki saattir karşımda yılan gibi kıvırıyorsun. Abi bildik, büyük bildik ilk seni aradık, şimdi sen benim kefilim oluyor musun, olmuyor musun?" dedim. "Şimdi Umutçuğum 'olmak' olgusu..." diye söze başladığı anda "Eeeh!.." deyip telefonu kapattım suratına. O sinirle döndüm, başladım durumu satıcıya "yav kardeşim, mav kardeşim" diye heyecanlı heyecanlı anlatmaya. Satıcı beni onayladı, "Abi bu enteller hep böyle. Lafa gelince senden benden önde giderler, iş yapmaya gelince kaçacak delik ararlar" dedi. "Hah! Doğru dedin abi" diyerek ben de ona katıldım. Baktım satıcı ile benim aramda bir birlik havası oluştu hemen benim mevzuu araya sıkıştırdım. "Durumumu görüyorsun abi, gel sen şu kutuyu bana ver de beni bu adamlarla muhatap etme" dedim. Birden ciddileşti; "Katiyen olmaz kardeşim, o kutular bana sayıyla geliyor. Alışveriş yapmadığın takdirde veremem" dedi. Çaresiz, ben de Bahadır'ı aradım. Bahadır başta allem etti kallem etti ama sonunda kefil olmayı kabul etti. Sağ olsun koştu geldi.

İki gün sonra aldığım buzdolabını dergiye getirdiler. Buzdolabını geri götürmelerini, kutuyu bizim odaya bırakmalarını söyledim, biraz garipsediler ama dediğimi yaptılar. Ben kutuyu masamın yanma, yere yatay bir şekilde yerleştirirken Bahadır geldi. "Hayırlı olsun, geldi mi buzdolabın?" dedi. "Evet getirdiler" dedim. Görmek istedi, nerede olduğunu sordu, "Götürdüler" dedim. Nedenini sorunca anlattım. "Abi ben

o buzdolabını kutusu için aldım" dedim, şaşırdı. Üşenmeyip anlattım. "Küçüklüğümden beri nerde bir Tekel bayii görsem, nerde bir biletçi görsem her zaman onlara gıptayla bakardım. Geniş, ferah, klimalı ofislerde çalışanlar değil de o küçücük dükkânlarda kafalarım dışarı uzatarak çalışanlar daha çok ilgimi çekmişti. Aradığım huzuru, o tip bir yerde bulabileceğimi düşündüm hep. Belki bu durumumu Freud'la bağlayarak çözmek, ana rahmine dönmeyle ilişkilendirmek isteyeceksin ama ben bunu çözmek istemiyorum abi. Ben böyle mutlu olmak istiyorum" dedim. "İyi, sen bilirsin de, yaşayabilecek misin orda?" diye sordu. "Teheeey! iki yastık atarım içine, el radyom da var, bi de evden ekmek arası yapıp getiricem, o zaman deyme keyfime. Görenler 'Umut yuva yapmış, Umut delirmiş' desin, umurumda değil abi!" dedim, gitti.

Neyse günler geçti, gerçekten de kutumda huzurluydum. Ne karışanım vardı ne soranım. Dışarının iç çekişmeleri, entrikaları, cep telefonları, bilgisayarları onların olsundu, bana kutum yetiyordu. Bir gün kutuma birisinin eliyle vurduğunu duydum. N'oluyo diye uzattım kafamı dışarı, Bahadır'dı. "Buyur abi! ?" dedim, dertliydi. Artık iyice bunaldığından, dergi yetişecek mi diye sürekli strese girdiğinden, milletin kaprisini çekmekten bıktığından, benim bu mutlu halime ne kadar çok özendiğinden falan bahsetti. "Ulan iyi ki de sana kefil olmuşum" diyerek de "Bu huzurunda benim de katkım olduğunu unutma" mesajı verdi. "Abi istersen gel sana da yer var" diye yarım ağızla çağırdım, hemen geldi. "Abi

işte olay bu yaa! Gerçekten de huzurluymuş burası. Lan oğlum burası bizim yerimiz olsun mu laaan?" diye sordu. Bütün tadım kaçmıştı. "Abi olsun da biraz kenara kay, sıkıştım burda" diye tavır yaptım.

Yine günler iyi kötü geçmeye başladı. Bahadır arada bir kutudan çıkıyor, dergiyi yönetiyor, sonra işler bitince geliyordu. Bir gün yine kutuda konuşurken. Bahadır, aslında MetÜst'ün *Hayvan* dergisiyle uğraşmaktan ne kadar yorulduğunu, o dergiyi yönetmenin *Lombak'ı, Penguen'i* yönetmekten daha zor olduğunu falan anlattı. "Abi sadede gel" dedim. "MetÜst de gelsin kutuya be Unuttum, o da çok tiksinmiş dışarıdaki yaşamdan" dedi. "Yaa abi bırak Allah aşkına o adamı, o bana çok büyük yanlış yaptı" diye sinirlendim. "İşte stresten hep oğlum onlar! Hem o senin büyüğündür" dedi. Başta biraz naza çektim ama sonra kabul ettim. "İyi, ben gideyim çağırayım alt kattan" diye kutudan çıktığımda masanın arkasına saklanmış kıpır kıpır bizi dinleyen MetÜst'ü gördüm. Beni görünce güldü "Gel Metin Abi, gel" deyip kutuya girdim. Bahadır MetÜst'e yer açmak için biraz toparlandı, ben kenara kaydım. Metin Abi girmek için zorlarken kutu birden caaart diye yırtıldı. Ortada kaldık öylece. Bütün mutluluğumun içine etmişlerdi. İşte o an tepem attı. "Lan .mına koydunuz yuvamın, ben sizden tiksinip buraya kaçtım oğlum anlasanıza lan!" diye kükredim. Hiddetimi dizginleyemeyip hatta istemeden de bi tekme savurdum. Ben kızacaklarını, beni dergiden atacaklarım beklerken, onlar "Ehe ehe ehe ehe!" diye kaçtılar. Bi kere daha tiksindim...

Geldi...

Dün gece ansızın kapı çalındı. "Kim bu münasebetsiz acaba?" dedim kendi kendime. Gittim açtım, gelen bendim. Evet bendim. "Vayyy" dedim, "arkadaş bir insan bu kadar mı kimsesiz olur, bu kadar mı yalnız olur! ? Şu geceyarısı bir dost, ne bileyim bir arkadaş beklerken gele gele şu tipini ziktiim geldi" dedim. "Ağzını topla" dedi, "şurda misafir olarak evine gelmişim, bir hoş geldin diyeceğine, içeri buyur edeceğine, hayvan gibi karşılıyosun beni." Zoraki olarak içeri buyur ettim. Geldi, sanki babasının eviymiş gibi kuruldu. Varlığıyla nasıl rahatsız etti beni anlatamam, bir insan bir insana bu kadar mı batar? Bu kadar mı huzursuz eder be. "Neyse şu gazeteyle biraz ilgileniyim, hiç muhatap olmayayım, biraz oturur sıkılır gider" dedim. Gazeteyi okumaya başladım. Bir müddet sonra "E bi çay yap da içelim" dedi. "Evde çay kalmadı" dedim. "Kahve yap o za-

man" dedi. "Kahve de yok" dedim. "Bana bak, var da yok mu diyorsun sen yoksa, yapmayacağın şey değildir bilirim" dedi. "Yok abi, valla yok" dedim. "Ulan boş yere yemin etme şerefsiz" dedi.

İşte o an tepem attı. "Var ulan" dedim. "Evde kahve de var çay da var ve vermiyorum. Hem sen s.ktirip gitsene evimden! Ben zaten dünyada kimden kaçtıysam geldi g.tüme yapıştı" dedim. Boynunu büktü, "Abi ayıp ediyosun ama" dedi. Gaza geldim, devam ettim. "Ulan sende azıcık ar, namus olsa istenmediğini anladığın yerde bi dakka durmazsın" dedim. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akmaya başladı. "Nereye gideyim abi gecenin bu saatinde ?" dedi. "Bir arkadaşım, bir sevgilim, eşim, dostum mu var? Hepsiyle aram bozuk, hepsiyle kavgalıyım, söyle kimim var senden başka ?" dedi. İpler artık benim elimdeydi. Parmağımı göğsüne vura vura saydırdım: "Onu bu b.kları yemeden önce düşünecektin. Arkadaş ukalalık sende, yalancılık, arkadan konuşma, kurnazlık sende. Aldatma desen bini bir para.. Hangi akıllı adam senin yanında durur söyle ?" "Abi yapma, böyle konuşma, ucu sana da dokunuyor" dedi. Aha böyle iki elimi havaya kaldırarak, "Dokunsun kardeşim, dokunsun" dedim. "Benim alnım ak, sırtım pek. Git kime sorarsan sor beni. Bir tek sevmeyen göremezsin" dedim. Sustu. Susmasını onaylamak olarak algıladım. "İyi, ben gideyim, rahatsız ettim" dedi. "Bu kadar laftan sonra durduğun kabahat" demedim. Zira bu sözüm bardağı taşırabilir, onun o yenilmiş, itilmiş mahzun halini tersine çevirebilirdi. Bu olaylar netice-

sinde temiz bir sopa yiyebilirdim.

Gece vakti sokaklarda zağar gibi sürtmesin, gitsin bir otelde kalsın diye cebine üç beş kuruş koydum ve nihayet gitti. Pencereden sokaktaki yürüyüşüne baktım. Evet, hüzün verdi bu yürüyüş bana...

Canım sıkılmıştı. Uykum gelsin diye dergiden MetÜst'ün hediye ettiği ve şimdiye kadar okumadığım ama MetÜst'e "Abi valla süper kitap yazmışsın. Bravo!" dediğim *İmza: Bir Dost* kitabını açtım. İçinden "dertleşme" konulu yazısını sırf en kısa yazısı diye okumaya başladım. "Bir insan kendine karşı bile tamamen açık ve çıplak olamazken, başkasına karşı nasıl olur?" gibisinden bir cümle okudum. "Ne bileyim ben" dedim. Hiçbir şey anlamadım.

Orhan Olmak...

İki ay önce Bursa Kitap Fuarı'na gitmek için dergide buluştuğumuzda Bahadır'dan, az kişi olduğumuz için otobüsle değil de üç arabayla gideceğimizi, benim de Orhan'ın arabasıyla gelecek üç kişinin arasında olduğumu öğrendim. Hemen Bahadır'a "Abi Orhan kim?" diye sordum. Orhan'ın dergimizin genel müdürü olduğunu söyledi. Hemen "Genel müdür ne abi? Genel müdür ne Allah aşkına?" diye itiraz ettim ve itirazıma "Ne genel müdürü abi? Biz çiziyoruz, sen kontrol ediyorsun, matbaada basılıyor. Ben öyle genel müdür diye ne idüğü belirsiz, boşu boşuna maaş alan adamların arabasına binmem. Binmem ulan!" diye devam ettim. Ama Orhan'ın cipini görünce bindim.

Neyse, oturdum Orhan'ın yanma, başladık gitmeye. Yol uzun tabiî... Biraz sessizlikten doğan bir gerilim olmasın diye, biraz da ağız arama mahiyetin-

de "Yav Orhanım, derginin hayhuyundan vakit bulup da oturup konuşamadık. Anlat bakalım nasıl oluyor bu işler?" diye geyik açtım. Orhan "Hangi işler?" dedi. "Yahu bu işler işte. Genel müdürlük, dergi, cip falan işte" dedim. Orhan tee on iki yaşından beri bu basın-yayın camiasında çalıştığını, bir ofisboy olarak girip çalışa çalışa genel müdürlüğe kadar yükseldiğini, şimdi Allah'a şükür gelirinin çok iyi olduğunu anlattı. Ben Orhan'ın bu anlattıklarından etkilendim. Ama arkada oturan Ersin ve Serkan anlatılanlardan etkilendiğimi anlamasın diye belli etmedim. Konuyu değiştirmek için "Abi ne zaman mola vereceğiz, karnımız çok acıktı" dedim. "Umutçuğum, Gemlik tarafında mola vereceğiz, size çok güzel ızgara et yediricem" dedi. Gemlik'e daha çok vardı ve Orhan Gemlik'e kadar yaşamından ve dolayısıyla kazancından biraz daha bahsetti, ben yine etkilendim. Mola yerinde Orhan'ın gerek "Sen ne yersin Bahadırcığım, Umutçuğum, kolan bittiyse söyleyeyim getirsinler, ustacığım ekmek getir çocuklara" diyerek masaya hâkimiyeti, gerekse restoran sahiplerinin Metin Üstündağ, Bahadır Baruter, Suat Gönülay gibi yılların yazar çizerlerini değil de direkt Orhan'ı muhatap almaları karşısında ben kesin kararımı verdim. Ama kararımı hemen orda açıklamadım, bekledim. Yemekler yendi yola çıktık, bi on beş dakka ha gittik ha gitmedik "Abi" dedim, "mola yerinde unutmuşum, şu ilerde bi yerde dur da bi hacetimi gidereyim" dedim. Durduk, "Orhan Abi gel senin de çişin gelmiştir" diyerek çağırdım. "Yok oğlum, gelmedi.

Git sen yap biz bekliyoruz" dedi, "Yaa abi gelmiştir, gelmiştir" diye çekiştirerek uzak bi yere götürdüm. Orhan geliyordu ama bi yandan da "Lan oğlum sen manyak mısın?" diye itiraz ediyordu. Arabadan bir hayli uzaklaştıktan sonra, durduk. Durumu anlattım. "Abi ben çocuk muyum zart zurt çişim gelsin, ben senle bi şey konuşucam da o yüzden durdurdum arabayı, şimdi şöyle işiyomuş gibi yapalım da arabadakiler anlamasın konuştuğumuzu" dedim. Yaptık ve ben konuyu açtım. "Abi beni yanına al" dedim. "Nasıl yani?" dedi. "Çiziyoruz, çiziyoruz da nereye kadar abi? Ben ömrümü masa başında karikatür çizerek çürütmek istemiyorum. Sağ kolun olayım, atağımdır, işten kaçmam. Gel, ver elini benim zekâm, senin girişimci ruhun ve azminle piyasayı ele geçirelim. Anlasana ben de bir Orhan olmak istiyorum abi" diye veryansın ettim. "He Umutçuğum he! Bakarız" diye omzuma vurdu Orhan Abim ve gittik Bursa'ya. Gündüz okurlarla kaynaştık, gece de Orhan Abi bizi bir meyhaneye götürdü. Meyhanede diğer kerizler benim imza gününün iyi geçmesinden dolayı bu kadar coştuğumu, göbek attığımı düşünedursunlar ben yeni kurulan bir ortaklık şerefine, hayatımı kurtarmanın verdiği neşeyle atıyordum onca göbeği, kıvırıyordum gerdanımı. Tabiî ki Orhan'a yaranmak için onun çevresinde sergiliyordum figürlerimi. Neyse uzatmiim, sonra dergiye döndük. Benim işlerim oldu, Orhan'ın işleri oldu. Bir türlü oturup konuşamadık şu ortaklık mevzuunu. "Neyse, yakında İzmir'e gidicez, yolda konuşurum, orda perçinle-

rim ilişkiyi" deyip İzmir imza gününü bekledim.

Nihayet İzmir yolculuğu geldi çattı. Fakat bu sefer kalabalık olduğumuz için otobüsle gidiyorduk İzmir'e. Açıkça söyleyeyim otobüste gerekli randımanı alamadım. Orhan Abi ön taraftaydı, ben ise diğer tırtolarla birlikte en arka koltukta oturuyordum. Bi türlü bir araya gelip konuşamadık. En sonunda dayanamadım, gittim yanına, "N'aber ortak, görüşemiyoruz" dedim, ilgilenmedi. "Abi n'oldu bizim iş? Hani bana el verecektin?" dedim, anlamazlıktan geldi. En sonunda sinirlendim, "Utanmıyor musun bir gencin hayalleriyle oynamaya vicdansız alçak adam. Hani beni kurtaracaktın bu hayattan?" dedim, bu sefer de iplemedi. İçimden "Ulan Orhan, ben de Umut Sarıkaya isem seni yedi düvele rezil etmez miyim" diye yemin ettim ve o sinirle mola yerine kadar sabrettim. Mola yerinde bi baktım Orhan, MetÜst'e "İstanbul'a döndüğümüzde senin kitabı basmaları konusunda o yayıneviyle konuşucam" gibisinden bir şeyler anlatıyordu. Hemen müdahale ettim, "Ya Metin Abi, bırak yaa bırak Allah aşkına, inanma bu palavracıya. Onun ipiyle kuyuya inilmez, saf gördü seni sallıyor yalanları" diye bağırdım. Cevap bile vermesine fırsat vermeden "Kitabını basmaları için yayıneviyle konuşacakmış. İstanbul'a döndüğünde 'Ne kitabı Metinciğim?' der bu. O erkekse benim evde yazdığım sekiz yüz sayfalık roman için konuşsun Metin Abi!" diye devam ettim. "Tamam Umutçuğum, senin kitabın için de konuşurum" dedi Orhan. "Ben Metin Abi'yle konuşuyorum

Orhan. Seninle muhatap olan yok, terbiyesizlik etme" diye soktum lafı. Neyse İzmir'e gittik okurlarla kaynaştık, İstanbul'a döndük.

Üç gün sonra Orhan geldi, "Yayıneviyle konuştum, senin kitabı bekliyorlar, yarın getir" dedi. "Eee abi ben onu elde yazdım, bilgisayara geçirmem lazım, bana biraz zaman tanı" dedim. "Biz dizeriz onu, sen yarın getir" dedi, çaresiz kabul ettim. Hemen koştum eve sekiz yüz sayfalık romanı yazmaya başladım. Nereye sekiz yüz sayfa yazıyorsun, sabaha kadar sıfır uykuyla topu topu (büyük büyük yazarak) üç sayfa yazabildim. Hiç uyumadan doğruca dergiye gittim. "Orhan Abi seni soruyordu" dediler, iyice gerildim. Orhan'la karşılaştığımızda gittim sarıldım, her şeyi açık açık anlattım. "Abi" dedim, "ben, sen beni unuttun diye öyle fevri davrandım, benimle ilgilerlesin diye 'roman yazdım' dedim, bak ancak üç sayfa yazabildim" dedim ve başladım "ımıhıhı, ımıhıhı" diye Orhan'ın göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlamaya. Yorgunluktan olacak ağlarken öylece uyumuş kalmışım.

Eski Sevgiliye Açık Mektup (2)

Canım, Ersoy'u bilirsin, hani bizim mahalleden... Hani senle beraber geçirdiğimiz muhteşem günlerin birinde biz el ele deniz kenarında otururken arkadan usulca gelip enseme vuran ve akabinde o coşkun sesiyle "N'aber lan şerefsiz ? Bi kız buldun bizi arayıp sormaz oldun" diyen, benim de "Ersoycuğum, kaç kere söyledim sana el hareketinden hoşlanmıyorum diye. Ayrıca dua et yanımda bayan var, yoksa ben senin gelmişini geçmişini..." diye iki dakkada harcadığım şu Ersoy, hatırladın mı ? He o Ersoy. Ersoy mert çocuktur, ateş gibidir, tuttuğunu koparır aşkım.

Şimdi lütfen "Off Umut, bana ne Ersoy'dan. Şurda ilişkimiz bitmiş, sen bu mektubunla yanan bir sevdayı küllerinden var edeceğine ya da en azından buna çalışacağına tutmuşsun bana Ersoy'dan Mersoy'dan bahsediyorsun" deme. Bir kerecik olsun

dinle beni. Altı ay boyunca dinlemedin şimdi dinle. Senden insan gibi rica ediyorum. He! Nerde kalmıştık. Evet bu Ersoy mert çocuktur diyordum. Geçen gün nedenini bilmediğim bir dürtüyle şöyle bir sahile indim, gelmişken buluştuğumuz, oturduğumuz eski yerleri bir bir gezdim. Gezerken kimi zaman hüzünlendim, kimi zaman ise acı acı tebessüm ettim. Ama total olarak acı acı tebessüm ettim. Neyse gezerken birden Ersoy'u gördüm. Boş gözlerle denizi, sahile vuran dalgalan seyrediyordu. Belli ki yıkılmıştı, belli ki örselenmişti, pusatsız, duldasız üryandı... "Ersoy!" diye seslendim, duymadı. Gittim yanına, "Ersoy neyin var oğlum, sabahtan beri sesleniyorum duymuyorsun, bi şey mi oldu ?" dedim. "Ha? Yok abi, öylesine dalmışım" diye boynunu büktü. "Oğlum hakkatten soruyorum. Sen bi şeye kafanı takmazsan böyle b.kunu yemiş tavuk gibi düşünüp durmazsın. Söyle neyin var?" diye ısrar ettim. "Abi yok bi şey yaa, öylesine duruyorum işte. Beni boş ver de sen n'apıyosun onu söyle ?•" dedi. "Eearsooey!" diye "Kurtlar Vadisi" adlı güzide dizideki Laz Ziya gibi tehditkârca sesimi yükselttim. Hemen çözüldü, anlatmaya başladı. "Abi yaa" dedi ve "bak görüyor musun koskoca süper lig geldi geçti yine aynı şey oldu, yine yeşil sahalarda görmeyi arzu etmediğimiz görüntülerle karşı karşıya kaldık. Bugün bir Bursa-Rize maçında yaşanan olayları düşün, bir Serdar Bilgili'ye VİP'ten edilen küfürleri düşün. Hadi onları geç, Luçesku'nun gereksiz çıkışlarını, yönetimle olan anlaşmazlıklarını düşün, işte

bunlardır beni üzen, böyle biçare, itten aç, yılandan çıplak bırakan abi" diye devam etti. "Ersoy bunu bana niye yapıyorsun? Niye göz göre göre beni keklemeye çalışıyorsun ?" dedim. Anlamazlıktan geldi. "Bak hâlâ devam ediyorsun Ersoy. Bilirim ki VİP'ten edilen küfürler de, Bursa-Rize maçı da umurunda değil. Söyle neyin var Ersoy, niye böyle biçaresin ?" diye sitemkârca sordum. "Ama abi sen böyle karşımda gülerken ben sana nasıl derdimi anlatabilirim ki?" diye sordu. "Ne gülmesi oğlum, hasta mısın sen ?" dedim. "Aha işte abi! Karşımda yumicik gibi açmışsın ağzını, sırıtıyorsun. Senin şu sıfatına karşı ben nasıl asıl derdimi anlatayım" dedi. "Yav oğlum sen bana bakma, ben eski yerleri geziyorum da onun için acı acı tebessüm ediyorum" dedim. Durumu anlayınca anlattı...

Bir kadınmış onu da bu hallere düşüren, önce ansızın hayatına girmiş sonra birdenbire çekip gitmiş. Ersoy'u da böyle derbeder, böyle hercaî bırakıvermiş. "Git" dedim, "git yapış koluna. De ki kızım böyle böyle... 'Seviyorum' de, anlat ona" dedim. "Gidemem, anlatamam" dedi. "Anlatacaksın. Böyle burada yanmaktansa gidip anlatacaksın. Hadi koş!" dedim. "Yaa abi, sen kim oluyorsun da bana akıl veriyorsun?" dedi. "Aman Ersoycuğum, ben de sevdim, ben de âşık oldum" dedim. Dinlemedi. "Âşık olmuşmuş. Ulan oğlum ben senin gibi naylon aşklar yaşamıyorum tamam mı. Delikanlı gibi seviyorum. Şimdi sen kim oluyorsun da o küçücük yüreğinle beni anlamaya çalışıyorsun ?" diye eğri ağzını büke

büke aşkımız hakkında ileri geri konuştu. "Aman Ersoycuğum" dedikçe coştu. "Etme Ersoycuğum" dedikçe şımardı. En sonunda dayanamadım. Bi tane vurdum ağzına şerefsizin. Anında pısıp on metre ileriye kaçtı oradan, it gibi bana baktı. Hırsımı alamadığım için "N'oldu g.tüne koduum, daha demin kartal kesilmiştin" diyerekten ayakkabımı çıkarıp bunun kafasına fırlattım. Ben çorabım kirlenmesin diye seke seke ayakkabımın tekini almaya gittiğimde Ersoy çoktan uzaklara doğru ağlaya ağlaya kaçıyordu. Artık kafasına gelen darbeden mi yoksa aşktan mı ağlıyordu onu bilemem...

Şimdi sen diyeceksin ki "Yaa Umut, Allah aşkına sen sabahtan beri ne anlatıyorsun yaa! ? Bana bu saatten sonra Ersoy'la, Ersoy'un dertleriyle gelme kardeşim. İstemiyorum!" diyeceksin. Geleceğim aşkım, geleceğim. Önce Ersoy'un gönlünü alıp, Ersoy'u da Ersoy'un dertlerini de alıp bir gece öyle geleceğim sana. Sen istesen de istemesen de geleceğim. Ersoy'u dinlemelisin, çok içli çocuk. Ama dersen ki "Ersoy'u çekemem şimdi", bu durumu Ersoy'a usulünce anlatıp "Kusura bakma Ersoycuğum yengen senden pek hoşlaşmadı" deyip, onu iki dakkada satarak tek başıma geleceğim sana... Evet geleceğim. Geleceğim. Geleyim mi çiçeğim?

Hayat Beceriksizi

İki saattir aynı kafede oturuyorduk ve ben ne büyük bir eşşekmişim ki iki saattir "kedi" muhabbeti dinleyip "Mmm, tabiî tabiî, aynı fikirdeyim" diye anlattıklarını onaylıyordum. "Kedi asildir" dedi, onayladım; "Kedi karakterlidir" dedi, katıldım; "Kedi özgürlüğüne düşkündür" dedi, "Bravo" dedim. Sonra başladım ben de kediyi övmeye. "Başladım" dediysem niyetlendim sadece. Çünkü o kedinin bütün meziyetlerini övmüştü, bana övecek bir şey kalmamıştı. "Kedi eee... Kedi öööö..." deyip övecek bir halini, tavrını arıyordum ama bulamıyordum. Sonunda biraz bulamamaktan, biraz da benim ne kadar coşkun bir kedi sever olduğumu anlayıp etkilensin diye "Ben var ya ben, kedinin daşşağını yiyiim be!" dedim. Hatta gaza gelip "Keşki imkân olsa da hepimiz kediye bi kere versek, öyle seviyorum yani" diye de ekledim. Ben böyle deyince kısa bi suskunluk oldu.

Kahvelerimizden son bir yudum aldıktan sonra hesabı isteyip kalktık.

Otobüs durağına doğru sessiz sessiz yürürken tam ben asıl konuya, yani ondan ne kadar hoşlandığıma gelecekken, birden yalnız başına uzanmış uyuklayan bir kedi gördü. Koştu, hemen hayvanı kucağına aldı ve "Janıım! Janıııım! Ne tatlı şeysin sennn. Ayy kıyamaaam" diye hayvanı gıdısından sevmeye başladı. Zaten sıcaktan mayışmış kedi de kendini onun körpe kollarına teslim etti. Ben durur muyum ? Durmadım ! Kediyi bir amaç değil, yakınlaşmak için bir araç olarak görüp bu bağlamda ben de "Ay ay! Pofuduk pofuduk" diye yavşakçasına sevmeye başladım. Ama kedi bana "ffııff ladı. Bunun üzerine o "Senden pek hoşlanmadı galiba" dedi. Ben "Yok yok! O sevdiğinden öyle yapıyor, diy mi kızısı, diy mi aşkısı ?" diye sevmeye devam ettim, yine "ffifff ladı. Tırsarak ama kararlılıkla sevmeye devam ettim. En sonunda hayvan elimi tırmalıyınca ve ben de otomatikman ve reflekssel olarak onun anasına küfredince ortam biraz gerildi tabiî. Kediyi bırakıp otobüs durağına doğru hiç konuşmadan gittik. Otobüse bindi gitti...

Dergiye gittim, konuyu Memo Tembelçizer'e açtım. "Bak Memocuğum, benim kedi denen canlısalla alıp veremediğim hiçbir şey yok. Benim derdim bir hayvana bu kadar çok şey yüklenmesinde. Artık kedi, kedi olmaktan çıktı Memo! Ne yazık ki o artık sosyal statü göstergesi oldu, insanlar arası iletişim aracı oldu ve en kötüsü sektör oldu. Yapmayalım, etmeyelim, bir hayvana bu kadar anlam yüklemeye-

lim. Hayvandır ne yapacağı belli olmaz, yarın bir gün bi şerefsizlik edecek, sonra ben değil, siz bütün enteller utanacaksınız!" dedim. "Umutçuğum, bence sen kediye haksızlık ediyorsun, tanısan onu sen de çok seversin" diye söze başladı ve o da başladı kediyi "Karakterlidir, sözünün eridir, paraya tamah etmez" diye övmeye mövmeye. Bunun üzerine "E öyleyse Memocuğum ben bundan sonra sizinle keseyim selamı sabahı, gideyim kediyle takılayım. Zira anlattığına göre kedi hepinizden daha şerefli, haysiyetli biriymiş. Olur mu a Memocuğum?" diye sitem ettim. "Yıh yıh yıh" diye güldü. Ben de vurdum kapıyı çektim gittim.

Konuyu dergideki diğer arkadaşlara da açtım ama kimle konuştuysam söylediklerimin saçma olduğundan, hayvanları sevmeyen birinin insanları da sevemeyeceğinden, dolayısıyla benim zalim, duygusuz bir denyo olduğumdan falan bahsettiler. Kimseye asıl derdimi anlatamıyordum. "Ulan" dedim, "yazıklar olsun, şu hayatta bi kedi kadar değerimiz yokmuş" dedim. Kendimi odama kapattım. Evet yine ben haklıydım. Bütün dergi çalışanları benim sabahtan beri anlatmak isteyip de anlatamadığım şeyi uygulamışlardı. Bana karşı olan nefretlerini, eleştirilerini kedi üzerinden, kediyi kullanarak yönlendiriyorlardı. Bu sevgisiz ortamda daha fazla kalamazdım. Şimdi, şu anda gitmeliydim. Tekrar Memo'nun yanına gidip kedi konusunu bu ayrı kaldığımız zaman zarfı içinde çok düşündüğümü, benim haksız, kendisinin ve bütün dergi çalışanlarının haklı oldu-

ğunu söyledim. Ardından da bakkala gideceğimi, dışarıdan bir şey isteyip istemediğini sordum. İki milyon verdi, iki kutu kola istediğini söyledi. Sonra MetÜst'ün yanına gittim, o da bi sigara istiyormuş. Böyle böyle bütün dergiyi dolaştım. Üç ordan beş burdan alıp 23 milyon gibi yabana atılmayacak bir sakal yaparak vurdum kapıyı çektim gittim.

Yolda bilinmezliğe doğru adım adım giderken bir yandan nasıl olup da bu değer kıymet bilmez insanlarla bu kadar yıl birlikte kalabildiğimi düşünüyor, bir yandan da "Hayat ne acayip lan" diye kendi kendime konuşuyordum. Zira daha bu sabah yeni bir aşka yelken açacakken şimdi işi bırakıp çekip gidiyordum.

Beşiktaş'a kadar gittim, parktaki topun üzerine oturup düşünmeye başladım. "Vay be" dedim, "bi kedi yüzünden düştüğüm şu hallere bak" dedim. Yirmi dört yaşıma kadar kurduğum güzide hayatımı, şerefsiz bir hayvan gelip anında mahvetmişti. Eve gidemezdim, evdekiler işten ayrıldığımı duyarlarsa beni oyarlardı, dergi zaten benim için bitmişti, sersefil sokakta kalmıştım. İşte o an aklımda şimşek gibi bir fikir çaktı. Neden bu topun içinde yaşamıyordum ki, nasıl olsa gidecek yerim yoktu. Hemen topun içine yırtıp sermek için karton kutu aradım. Bulamadım. İstemek için köşedeki büfeciye gittim. İstemeden önce büfeciyi kıllandırmamak için müşteri kisvesinde iki sosisli yedim, bi limonata içtim. Kesmedi, bi de goralı yedim. Artık gönül rahatlığıyla kutuyu isteyebilirdim. "Abi, ben ev taşıyorum da, sizde fazla kutu

var mı?" dedim. "Yok" dedi. "Öyle mi abi" deyip öbür büfeye gittim. Orda da iki goralı, bi kaşarlı yiyip, kutu istedim. O da "Yok" dedi. Bi başka büfeye gidip direkt kutuyu istedim; varmış, sağ olsun verdi. Elimde kutuyla sevinç içinde topa doğru giderken, topun orda duran polisleri gördüm. Soğukkanlılığımı koruyup sanki kutunun içinde bir şey taşıyormuşum da, sadece oradan geçiyormuşum gibi yapıp geçip gittim yanlarından. Köşedeki çay bahçesine oturup polislerin topun yanından gitmesini bekledim. Bu bekleyiş çok uzun sürdü, içtiğim çayın haddi hesabı yoktu, param bitmek üzereydi. En sonunda kalkıp biraz da parkta oturmaya karar verdim. Otururken bi kedi geldi, yanıma koyduğum ve o an her şeyim olan, hakkımla aldığım kutunun içine girdi. Çıkarmak isterken bana "ffiuff 'ladı. Kediyle tartışırken o an kendime yabancılaştım. "Lan n'apıyorum ben, mis gibi işimi bırakmış burda bir kutu için bi kediyle uğraşıyorum" deyip doğruca dergiye, dergime döndüm.

Dergi çalışanları gelip siparişlerini sordular. "Abi ben bu hayatta hiç bi boka yaramayan bir hayat beceriksiziyim yaaa" diye ağlamaya başladım. MetÜst "Hayat beceriksiziyim de ne demek, siparişleri alamadıysan bari paramızı ver lan" diye kükredi. "Abi ben sizin paranızla goralı, sosisli yedim, çay içtim yaa" dedim. "Allah belanı versin, haram zıkkım olsun" deyip dağıldılar. Sonra içlerinden en anlayışlısı olan Memo'ya gidip durumu ağlaya ağlaya "Mmmm... Ffiffffladı... Mmmm... Kutu... Mmmm polisler" diye anlatmaya çalıştım, anlamadı.

Baharla Gelen...

O sabah uyandığımda aylar sonra ilk defa kuş sesleri duydum. Kafamı yastıktan kaldırmadan bir müddet bu özlediğim sesleri dinledim: "Siyup, siyup ve siyup!" Evet anlamıştım, artık bahar gelmişti. Yataktan fırladım ve doğruca pencereyi açtım. Serin bir rüzgâr suratıma vurdu. Odaya dolan temiz havayı ciğerlerime çektim ve çiçektozlarını sokaklara savuran rüzgâra "Hoş geldin" dedim. "Hoş bulduk" dedi baharla gelen bir ses. "Bütün bir kış, bütün bir kış yolunu bekledim, niye bu kadar geç geldin? Niye geciktin ?" diye sitemkârca sordum. "Eee" diye yanıtladı ses beni. "Bizim meslek böyle, kışın pek iş çıkmaz" dedi. İrkildim. Devam etti: "Arada bir lambri, parke işi çıkar, ona gideriz. Ama genelde yatarız" dedi. "Ulan n'oluyo?" dedim. "Lambri mambri ne iş?" dedim. Baharla gelen ses sinirlendi, "Ne olacak gotine koyduum iş bu iş! Para kazanıyoruz, ev geçindiri-

yoruz!" dedi. "Bu nasıl baharla gelen ses ?" diye içimden geçirip sesin geldiği yere doğru yöneldim. Meğerse bizim binaya iskele kurulmuş, o ses de iskeledeki ustaya aitmiş. Sordum, çekinmeden anlattı; "Ev sahibi binanın dış cephesini pimapen kaplatıyor" dedi. "O vesileyle burdayım" dedi. Anlattıkları beni ister istemez geçen yıl bu zamanlara götürdü. Ev sahibi o zaman biz kiracıların "Gel dış cepheyi komple pimapen kaplatalım, hem daha hesaplı olur hem de estetik" demesine kulak vermeden sanki bir çılgın gibi binanın kuzey cephesini ziftle kaplatmıştı. Hatasını anlamıştı demek... Maziyi unutup, ustaya "Haa öyle mi ? Kolay gelsin" diyerek içeri geçtim. Mutfağa gidip çay koydum.

Evet güzel bir gündü, bir yandan çayımı yudumluyor, bir yandan da gazetemi okuyordum. En sevdiğim yazarın köşe yazısını okurken birden "tık tık tık" sesiyle irkildim. Bi baktım usta cama vuruyordu. "Buyur" dedim. "Evladım acaba sen nerde büyüdün ?" dedi. "Sarıyer'de büyüdüm abi, n'oldu ki?" diye sordum. "Evladım ustaya bir çay verilir. Âdettendir. Sen hiç mi bilmiyorsun böyle şeyleri?" diye kızarmışçasına sordu usta Özür dileyip koşup bi bardak çay verdim. Ve başladık ustayla muhabbete. Ben baharın insanların üzerindeki pozitif etkisinden, duygu dünyamıza olan yansımasından, dolayısıyla aşktan, sevgiden bahsetmeye çalıştıkça usta önce onaylayarak benim suyuma gidiyor, ardından da "O değil de..." diyerek muhabbetin rotasını değiştirip, konuyu yaklaşan yerel seçimlere ve mahallemizden muhtarlığa adaylı-

ğını koyan Sinan Doğan ve azalarının ne kadar iyi, ne kadar temiz yürekli insanlar olduklarına getiriyordu. Ben "aşk" dedikçe o "28 Mart" diyor, ben "sevda" dedikçe o " 'Hizmetinize talibiz' diyorlar" diyordu. En sonunda dayanamadım, "Hay anuna koyiim Sinan Doğan ve azalarının" diye ustaya çıkıştım. Usta sinirlenir gibi oldu ama olmadı. Sordum, "Hayrola usta, sinirlenir gibi oldun?.." dedim. "Yok be Umurum, kızgın değilim, sadece kırgınım" dedi ve "Bütün çabası şu halka hizmet etmek olan, bu yola baş koyan insanları bir kalemde silmek bu kadar kolay mı? Yakışır mı aydın duruşuna?" diye de devam etti. Elimi ustanın omzuna koydum ve "Bak usta, insan tarihin nesnesi değil öznesidir; değişir, değiştirir" dedim. Gözleri doldu. Gözünden sicim gibi yaşlar akarken "Ben de onu diyorum, gel el ele verelim, değiştirelim bu köhne düzeni. Değişimi Sinan Doğan ve azalarıyla yaşayalım" dedi. Gözyaşlarını silerken "Ahh ustacığım öyle saf ve temizsin ki... Seçimlerle gerçekten bir şeyler değişebilseydi... Seçimlerin yasal olmayacağını bilmiyorsun" demek istedim ama diyemedim. Onun yerine "He usta, me usta" diye onayladım onu. Zaman ustayla su gibi geçmişti. Bu hoş sohbetten dolayı teşekkür edip, hemen dergiye doğru yola çıktım.

İki gün sonra yine bir sabah bu sefer kuş sesiyle değil de tanıdık bir cümleyi söyleyen bir sesle uyandım. "İnsan tarihin nesnesi değil öznesidir; değişir, değiştirir. Değişimi muhtar adayınız Sinan Doğanla yaşayın" diyordu bu ses. Koştum, pencereyi açtım ve aşağı baktım. Şu meşhur Sinan Doğan seçim ara-

basından mahalleliye sesleniyordu. Beni görünce göz kırptı. Boğazıma bir şeyler düğümlenmişti, dudaklarımdan yalnızca belli belirsiz şu sözler döküldü: "Aah usta, neden bu kadar kurnazsın ki..."

Akdeniz Beni Çağırıyordu

Acısıyla tatlısıyla bir tatil daha bitmiş, son güne gelmiştik ve ben, dergiden arkadaşım Ersin, pansiyondan tanıştığımız Ömer diye bi arkadaş, bi de Ömer'in bi arkadaşının arkadaşı sessiz ve sakin adımlarla Antalya Olimpos plajında yürüyorduk. Benden başka herkes o tatilden bekledikleri randımanı alamadıklarından olacak, gayet gergin ve sinirliydi. Baktım onlara hâkim olan bu gergin ve sinirli suskunluk bana da sirayet etmek üzere, tatilimi bi nebze de olsa mahvetmek üzere, hemen olaya müdahale ettim. Ortamın gerginliğini almak için "Abi insan İstanbul'da azıcık kısa bi etek, yakası biraz geniş tişört giyen bir kız görse etkileniyor da burda o kadar meme, g.t görüyor etkilenmiyor, ne acayip di mi ?" gibi, "Aslında var ya cennet gibi bir ülkede yaşıyoruz. Millet buraları görmek için tee Amerika'lardan kalkıp geliyor biz kıymetini bilmiyoruz" gibi karşılık verilse ya da biraz işlen-

se coşkun gibi, süper gibi olacak muhabbetler açmaya çalıştım. Ama ne yazık ki ya bikaç "Hımmm"la geçiştirildim ya da hiç cevap alamadım.

Bir müddet sonra Ersin "Yok abi bu böyle olmayacak" dedi ve "Abi böyle vurucu tim gibi dört erkek hep beraber gezmeyelim. Kızlar bizi görünce ürküyor. En iyisi ayrı ayrı takılalım. Umut sen şu tarafa doğru git, Ömer, Buğra (Ömer'in arkadaşının arkadaşı) siz de benimle gelin, ilerde ayrılırız" diye de ekledi. Hepimiz bu öneriyi coşkuyla kabul ettik. Ben dedikleri gibi, gösterdikleri istikamette uygun adım ilerledim. Gittim gittim ama bi müddet sonra kıllanıp diğerlerinin nereye gittiklerine şöyle bir baktım. Birbirlerinden ayrılmamış, bi yirmi metre ilerde havlularını serip uzanmışlardı. Koşa koşa gittim yanlarına "Abi ayıp değil mi sizin bu yaptığınız ?" dedim. Gülerek "Oğlum sen yanlış anladın, biz yorulduk da dinlenmek için oturduk buraya, ne ayıbı Allah aşkına" dediler. "Belki ben de yoruldum, ben de oturmak istiyorum" dedim. Haliyle "E otur, kolundan tutan mı var?" dediler. Oturdum, bi beş dakka hiç konuşmadan denizi seyrettik. O beş dakka ben diyeyim on siz deyin yirmi dakka oldu... Sanki yanımda üç adam yok, âdeta üç tane kaya vardı. Ne bir ses ne bir kıpırtı... "Hep ben mi alttan alıcam, hep ben mi süper muhabbetleri açıcam ?" diye usulca içimden geçirdim ve ben de susarak sinir savaşma katıldım. iki dakka oldu olmadı benim canım sıkıldı. Ben tam "Abilerim acaba Olimpos için tarih ile doğanın buluştuğu bir mekân, âdeta Güney'in incisi diyebilir

miyiz ?" diye muhabbete bir ön giriş yaparken Ersin eliyle mis yaparak sinirli sinirli "Yaa Umutçuğum, bak bu böyle olmayacak" dedi ve "kendini bitirdin, bari bizi bitirme" diye devam etti. Olayı tam anlamadığımı söyleyip, konuyu biraz açmasını rica ettim. "Allah aşkına şu haline bi bak, şu sırtına, şortuna, göğsüne, şu elindeki poşete bi bak. Görmüyor musun abi senin vizyonun yok. Hadi seni geçtik, sen bizim yanımızda dolaştığın müddetçe bize de bu plajdan bi ekmek çıkmayacak, sayende şöyle doyasıya bi yaz aşkı yaşayamayıcaz" diye kalbimi kırarcasına konuştu.

Aslında haklıydı. Evet belki vizyonum yoktu ama kocaman, sevgi dolu bir kalbim vardı. Ve şimdi kırılmıştı. Gözyaşlarımı dizginleyerek "Haklı sebeplerim var" dedim. Kayalardan denize balıklama atlarken suya göğüs üstü düşüp pişmiştim ve göğsüm üç gündür kırmızı-mor karışımı bir renk almıştı. Sadece sırtımdaki değil burnum ve bacaklarımdaki deriler de soyulmuştu. (Nedenini bilmiyorum ama koskoca sahil şeridi boyunca tek soyulan adam bendim.) Ve şorta gelince; iki beden büyük olması, suya atlarken kayıp çıkması, sahilde otururken paçamın arasından... Neyse... Evet ben de biliyorum bunlar görüntü itibariyle çok çirkin olabilir ama ben denize girdiğimde içine hava dolup şişme yapsın da boğulma olasılığım asgarîye insin diye tıpkı bir kurnaz gibi, tıpkı bir sinsi gibi ince hesaplar yaparak büyük almıştım o şortu. Bu haklı sebeplerimi bir bir açıkladım. Ne diyecekler, hiçbir şey diyemediler. "Bundan sonra yalvarsanız da

durmam" diyerek çekip gittim. Bi on metre sonra poşet mevzuunu açıklamayı unuttuğumu fark ettim. Geri dönüp "Deniz acıktırır diye, buraların fiyatları zalim olur diye tee İstanbul'dan ekmek arası yapıp getirmiştim. Sizinle de paylaşıcaktım şerefsizler!" diye haykırdım.

Gittim gittim, plajın ıssız bir bölgesinde oturup denizi seyrettim. Birden yanımda bir karartı belirdi. Güzel sayılabilecek bir kızdı. "Pardon, uzun zamandır mı burdasınız ?" diye sordu. "Sayılmaz, dört gün oldu" dedim. Konuşacak hiçbir şeyimiz yoktu, iki yabancıydık. Ortamın gerginliğini alsın diye "Valla insan İstanbul'da azıcık kısa etek giyen birini görünce etkileniyor ama bak burda g.t baş açık, zerre kadar etkilenmiyorum" dedim. Sanırım biraz ürktü. "Ürkme" dedim. "Benden sana zarar gelmez" dedim. Sonra "Yani gelir de şimdi gelmez. Dedim ya etkilenmedim senden" diye düzelttim. Ardından da "Yanlış anlama, aslında etek giysen çok hoş etkileyici bi kızsın" diye de düzelttiğimi düzelttim. Gittikçe sıçıyordum, hemen konuyu değiştirmek için karetta karettaların korunmasının ne kadar süper bi şey olduğundan falan bahsettim. "Evet" dedi. "Peki ya Olimpos'un sit alanı olması, bi tek bir çivinin bile çakılmasının yasak olması daha süper değil de nedir?" dedim. "Tabiî tabiî" dedi. Akabinde doğa ve tarih üzerine de yalan yanlış bi şeyler anlattım, onları da onayladı. En sonunda dayanamadım. "Ya ablacığım, Allah aşkına sabahtan beri adamı ne onaylıyorsun yaa. Zaten yüreğim yaralı, bi de sen dalga geçme benle!" diye kükre-

dim. Usulca "N'apiyim yaa, gözüm takılıyor, anlattıklarına konsantre olamıyorum" diyerek şortumun paçasını gösterdi. Durumu örtbas etmek için "Aha kaymak taş buldum, hadi suda sektirmece oynayalım" diyerek seri bi şekilde ayağa kalktım.

Biraz taş sektirdikten sonra beraber denize girdik. Ama ben nasıl coşkun yüzüyorum anlatamam. Kulaçlan tek sayıyorum çift atıyorum. Hatta bu birlikteliğin şerefine altı yıldır yapmadığım, ağzını su yüzeyine yaklaştırıp "Priuuu, pifuuuuu!" seslerini çıkarma hareketini bile yaptım. Tam o da benden etkilenmiş, denizin ortasında öpüşmek için birbirimize yaklaşmıştık ki sümüğümün burnumdan uzadığını söyledi. Almak isterken yanağıma bulaştırdım, sonra da alnıma. Bi türlü alamıyordum. Baktım olacak gibi değil dipten taş çıkarma bahanesiyle dibe dalmaya çalıştım. Ama şortuma dolan havadan dolayı dalamıyordum. En sonunda şort da bacaklarımdan sıyrıldı, kabağı da gösterdik, tam oldu. Utancımdan bir müddet dipten gittim. Yüzeye çıktığımda, gitmek zorunda olduğunu, gece gelirsem kendisini Öküz Bar'da bulabileceğimi söyledi. Ve gitti.

Gece duş alıp bara gittim. Ortasında yanan ateşin etrafından çeşitli insanların yüksek volümlü müzik eşliğinde kıvrak figürler sergileyerek dans ettiği bir açık hava barıydı burası. Gözüme Ersin, Buğra ve Ömer üçlüsü takıldı. Birbirlerinin bellerinden tutarak bir katar oluşturmuş dans ederek iki metre ötelerindeki kızlı erkekli diğer bir katara yaklaşmaya çalışıyorlardı. Sabah tanıştığım gizemli gibi kız

ise etrafını çevreleyip bira içerek onu izleyen dokuz erkeğin arasında dans ediyordu. "Fazla zorlamaya gerek yok" deyip, kaderime boyun eğerek, pansiyona döndüm. Birlikte geldiğimiz diğer arkadaşımız Emrah çoktan uyumuş, bizim gibi tatilde mesai yapanların aksine adam gibi dinleniyordu. Fakat çok deli yattığı için sürüne sürüne gelerek beni yatağımdan atıp duvara kadar sıkıştırdı. "Abi! Abi! Huoop!" deyip uyandırmaya çalıştım. Uyanmadı.

Acısıyla, tatlısıyla bir tatil daha işte bitiyordu. Dışardan gelen cırcırböceklerinin sesleri Emrah'ın "Immmmıhı ımıihımı" diye sayıklamalarına karışıyordu. Yarın İstanbul'a dönecektik, mutluydum...

"Sen git, Remzi gelmesin..."

Olmuyordu... Uzun zamandır üzerinde çalıştığım, belki de yazın hayatımın dönüm noktası olarak adlandırılabilecek romanımın 252. sayfasında tıkanıp kalmıştım. Oysaki başlarda her şeyi nasıl da güzel kurgulamıştım. 1950'lerin Istanbulu'nda geçen roman, bir aşk hikâyesi üzerinden ilerleyecek, yer yer dönemin siyasî ve toplumsal yapısına göndermeler yapacaktı. Kitabın sonunda da okuyucuya sürpriz yapıp romanın genç ve duyarlı kahramanı Eşrefin meğerse yaralı parmağa bile işemeyecek şerefsiz evladının teki olduğunu gözler önüne serecektim. Ve hatta bununla yetinmeyip cevabını bilmediğim sorulan okuyucuya sorup, onlarla oynayacak, aile, din gibi tabularla onları baş başa bırakacaktım. Kısacası süper bi kitap yazıp, piyasanın anuna koyacaktım.

Ama gelin görün ki böyle kurnazca, sinsice plan-

ladığım olay örgüsü 252. sayfada tıkanıp kalmıştı. Bir haftadır bir kelime dahi yazamadığım gibi haybeye boş kâğıdın önünde sabahlıyordum. İşin kötüsü, şimdiye kadar yazdıklarıma bir göz attığımda da roman kahramanı olan tipini s.ktiğimin küçük burjuvası Eşrefin 252 sayfa boyunca evde mal gibi oturduğunu, tıpkı duyarsız bir hayvan gibi hiçbir içsel kaygı ve serzeniş duymadan hayatını idame ettirdiğini fark ettim. Eşrefin bu başına buyruk hayatı romanımın içine sıçmak üzereydi.

Bir sinirle masaya oturdum ve 253. sayfada birden okura seslenerek Eşref'in arkasından atıp tuttum, onun hakkında kavgada bile söylenmeyecek sözler sarf ettim. Bu şartlar altında Eşref'in hikâyesini anlatamayacağımı okura makul bir dille tek tek açıkladım ve bambaşka bir aşk temalı hikâyeye başladım. Değişiklik hakkatten de zihnimi açmıştı. Hiç durmadan sayfalarca yazıyordum. Resmen metaforlarla dans ediyor, kelimelerle sevişiyordum. Bu hız ve üretkenlik içerisinde gidersem romanım bittiğinde Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülü'nü bile alabilirdim. Gerçi ödüller sadece öykü ve şiir dallarında veriliyordu ama olsundu. Gerekirse araya adam koyar yine alırdım ben o bebeği. Allah'a şükür çevrem geniştir.

Ben öyle kelimelerle sevişirken birden içeri annem girdi. Ter içinde ne istediğini sordum. Söyledi, sinirimden çıldırdım. Gerçi ben istemeden çay, mandalina getirerek, "Halangiller gelmiş bir 'merhaba' de sonra yine devam edersin" diyerek sık sık ça-

lışmamı bölmesine alışmıştım ama bu seferki isteği kabul edilemezdi. Komşumuzun küçük oğlu Remzi'ye ders çalıştırmamı istiyordu. Ne kadar bağırdıysam kâr etmedi. "Yavrım etme ayıptır, yiğidim yapma günahtır'lara karşı gelemedim. "İyi iyi gelsin çalıştıralım" dedim. Bu sefer de benim onlara gitmemi, temizlik yapacağını söyledi. Yeni bir bağırıp çağırma faslından sonra çaresiz kabul ettim.

Kapıyı Remzi açtı. Remzi avurtları içine çökmüş, gözünde, hani siz de bilirsiniz ya, yalnızca çocuklara özgü olan o meraklı bakışların zerresi bulunmayan embesil yaradılışlı bir çocuktu. Zaten çocukları sevmeyen ben, geçen bayram, bayramın dördüncü günü olmasına karşın hâlâ siyah çizgili gri takım elbisesini giyip bizden şeker istemeye geldiğinden beri Remzi'den tiksiniyordum. Yalandan bi başını okşayıp içeri, babası Menderes Abi'nin yanına gittim.

Menderes Abi oğlundan yana çok dertliydi. Remzi'ye karşı hırpalayıcı bir davranış sergileyerek oğlunun derslerinin çok kötü olduğunu, mümkünse ona yardımcı olmamı istedi. Ve karşılığında reddedilmeyecek bir meblağ sundu. Meblağı duyunca birden Remzi'ye karşı büyük bir sempati besledim ben. Hatta öyle sempati besledim ki Remzi gibi pırlanta bir çocuğa karşı sert çıkışlar yapan babası gözümden bir anda düştü. Ama sonra meblağı ödeyen şahsın Remzi değil de babası Menderes Abi olduğunu idrak edince her ikisine karşı da nötr bi tutum sergiledim.

Ve Remzi'yle beraber salondaki yemek masasına oturarak ders çalışmaya başladık. Menderes Abi

daha çok matematik çalıştırmamı istiyordu. Matematik defterini açtım ve bir öğretmen edasıyla şöyle bir gözden geçirdim şimdiye kadar işledikleri konuları. Güzel, şu hayatta en vâkıf olduğum konu olan OBEB'i işliyorlardı. Elime kalemi alıp şakır şakır anlattım OBEB'i. Baktım anlatmaya doyamadım, OBEB de beni kesmedi, bi de OKEK'i anlattım. Fakat Remzi her "Anladın mı ?" soruma hiçbir şey demeden sadece kafasını sallayarak cevap veriyordu. Baktım olacak gibi değil, bi problemi anlatırken yarıda kesip apayrı kişisel bi problemimden bahsettim. Sonra "Anlıyor musun ?" diye sordum. Ona da kafa salladı. Evet mini testim sonuç vermişti; Remzi'yi ancak hocanın kanaat notu kurtarabilirdi. Menderes Abi'ye oğlunun bu durumundan hiç bahsetmeden, paramı alıp öbür gün buluşmak üzere de sözleşerek eve gittim.

O gece içimden hiç yazmak gelmedi, sadece Remzi'yi ve o günü düşündüm. Sabah tekrar Menderes Abilere giderek, Remzi'yle ders çalışmaya başladık. Menderes Abi de bizimle beraber aynı salonda oturup, televizyon izlediği için bi türlü sağlıklı bi iletişim içine giremiyorduk Remzi'yle. Bir yol problemini defterde gösterirken kâğıda Remzi'nin bir gün önce ben kendi problemimi anlatırken beni anladığı konusunda ciddi olup olmadığını yazdım, "Anladın mı ?" diye de fısıldayarak pekiştirdim yazdıklarımı. Beni başıyla onayladı. Sonra kalemi deftere vurarak yazdıklarımı okumasını sağladım. Okudu ve kafasını yine sallayarak beni anladığını söyledi. Baktım beni

anlıyor problem aralarında çaktırmadan Remzi'ye bikaç kendi problemimi daha anlattım, onları da anladı. Evet belki de şu dünyada beni tek anlayan kişiydi Remzi.

İlerleyen günlerde ben gidip Remzi'ye matematik kisvesi altında aşktan, eski kız arkadaşımdan, şu dünyanın anlamsızlığından bol bol bahsettim. Sanırım Menderes denyosundan çekindiği için o hiç derdini anlatmadı, hep sustu. Belli bir süre zarfından sonra biz Remzi'yle beraber takılmaya başladık. Çok iyi iki arkadaş olmuştuk. Top oynadık, aşşaa mahallenin çocuklarıyla kavga ettik, kolasına kömür taşıdık falan filan... İki arkadaş ne yaparsa yaptık işte.

Bi gün benim hakiki kemik gaflikin bana uğursuz geldiğini fark ettim. Ve Remzi'ye bizim oradaki bayırın tepesinde açıldım. "Bu gaflik bana çok uğursuz geldi laaaaan" dedim. "Atma lan, bana ver" dedi Remzi. "Yok lan atıcam" deyip son kuvvetle fırlattım bayırdan aşağı gafliki. Remzi "Allahıma yerini gördüm !.." deyip toz duman içinde koşarak indi bayırdan aşağı. Bunun Remzi'yi son görüşüm olmasını isterdim ama olmadı, kahretsin ki olmadı. Zaman zaman benim gaflikle mors, kuyu, başaltı oynarken gördüm Remzi'yi. O oynadıkça ve kazandıkça nasıl da gözümde değerlenmişti o gaflik. Gidip istesem olmazdı, usulca çalsam hiç olmazdı. En sonunda dayanamadım (belki hırsım geçsin diye) bi bahaneyle bi güzel dövdüm Remzi şerefsizini. Sonrası bildik şeyler işte, Remzi'nin annesi bizim kapıya dayandı,

bağırdı çağırdı. Ama kendi annemden "Arkadaştırlar, olur öyle şeyler" deyip, kadını tersleme olgunluğunu göstermesini beklerdim, olmadı. Yazık ki o da Remzi'nin annesiyle bir olup benim üzerime yürüdü.

O sinirle odama kapandım, romanıma geri döndüm. Bir hafta evden hiç çıkmayarak romanımı bitirdim. Son bi kere romanı kontrol ettikten sonra romanın genç ve duyarlı kahramanı Eşrefin ismini Remzi yaptım.

Her Şey Onların

Neredeyse onu on dokuz yıldır tanıyordum. İlkokulun ilk günü karşılaşmıştık ve o gün bugündür hayatımdan bi türlü söküp atamıyordum onu. Yanımda olmasa bile hayatıma müdahale ediyor, rahatlığı, akıcı konuşması, kendinden emin tavırlarıyla beni âdeta çıldırtıyor, her seferinde daha da çileden çıkmama yol açıyordu. Sanki bu dünyaya bana çile çektirmek için özel olarak yollanmış bir mahluktu o. Ömrümde ilk defa birinin varlığından tiksinti duyuyordum.

Taa en başından biz bütün sınıf gazete kâğıdına sanlı ekmek aralarımızı beslenme saatinde yerken onun alüminyum folyoya sarılı çikolatalı pasta yemesinden, annesinin okul aile birliğinde olmasından anlamalıydım ne mal olduğunu ve hemen ondan uzaklaşmalıydım. Ama yapamadım. Kendisi bütün sınıfı öyle bir çemberine almıştı ki dışlanmamak için

ben de gittim arkadaş oldum onunla. Hatta abartıp "en iyi" arkadaşı oldum.

O hiçbir zaman düşmemişti, hiç rezil olmamıştı. Maçlarda ben de dahil olmak üzere herkes ona pas verirdi, en çok golü o atardı. Küme çalışmalarında küme sözcüsü hep o olurdu. Hatta bi kere sınıftan bikaç çocuk hep beraber lunaparka gidecektik de o son anda vazgeçtiği için biz de gitmemiştik. Onun yanında, olduğumuzdan daha karaktersiz, daha birey olmaktan uzak çocuklardık. Ve işin kötüsü bir tek ben bunun farkındaydım. Evet kimse kızmasın, küçümsemesin beni ama delicesine kıskanıyor, bir o kadar da nefret ediyordum Okan'dan.

Tam ilkokul bitti, kâbus sona erdi diye düşünürken ortaokulda da çıktı karşıma İlk dersin zili çalmış, doğruca kantine koşmuştum. Ayran ve tost alarak karnımı doyurmak isterken titrek kişiliğim sayesinde ayranı içerken ceketimin koluna döktüm. Kolumdaki ayranı zayi olmasın diye emerken, ensemde patlayan bir tokatla irkildim. Dönüp baktığımda Okan tepemde sırıtarak duruyordu. Ne yaptım dersiniz ona, çıkıştım, bağırdım mı? Aksine sanki kırk yıldır görmediğim bir dostu görmüş gibi ona sarıldım. Ben ömrümde anneme, babama öyle sarılmamıştım be! Ayrı sınıflarda olmamıza rağmen teneffüslerde sürekli yanıma geliyor, benimle takılıyordu. Ama hakkını inkâr etmeyeyim, sayesinde çok geniş bir çevrem olmuştu. O ortadan kaybolduğunda herkes ilk önce bana soruyordu, nerede olacağını bir tek benim bildiğimi düşünüyorlardı. Kaç kere

arkasından konuştum, sağda solda hakkında fitne fücurluk yapıp onu kötüledim ama bi türlü insanların gözünden düşüremedim. Sonuçta yine kötü olan ben oldum, insanların nasıl olup da bu kadar ona bağlandıklarına, kopmaz bağlarla ona bağlandıklarına akıl sır erdiremiyordum. Baktım böyle olmayacak, onun aslında cahil, fazla zeki olmayan, sadece vizyonu ve ikna kabiliyeti yüksek birisi olduğunu ispat etmek için onu toplum içinde rezil etmeye çalıştım. Lütfen yine bana kızmayın ama sevgili dostlarım, ondan daha zeki biri olduğumu biliyordum. Topluca çevirdiğimiz muhabbetler esnasında ne yapıyor ediyor lafı çok iyi bildiğim konulara çekmeye çalışıyordum. Ama onu bile başaramıyordum. Aslında bi kere Okan izin verdiği için çektim ama bu sefer de yine o haklı çıktı, rezil olan ben oldum. Dedim ya, ikna kabiliyeti ve hitabet sanatı çok kuvvetliydi. O benim çok iyi bildiğim konuyu öyle bir dönüp dolaştırdı ki sanki o çok iyi biliyormuş da benim bi boktan haberim yokmuş gibi oldu. İşin kötüsü ben de buna inanmış, kendisinden özür dilemiştim.

Sanırım o özür meselesinden sonra ben kendimden tiksindim. Böyle bi durulma, bi dalıp dalıp uzaklara bakmalar hâsıl oldu bende. Kaçış yolunu edebiyatta, kitaplarda buldum. Ona karşı duyduğum kıskançlığı bastırmanın, unutmanın belki de tek çaresiydi kitap okumak. Okul haricinde bol bol kitap okuyor, gözlerim çatallanıp da okumayı kestiğim zamanlarda ise ateşli nöbetler geçiriyordum. Yine böyle ateşli nöbetler geçirdiğim bir akşam dayımgil-

ler bize geldi, hep beraber yemeğe oturduk. Önümdeki lokmayı yemiyor sadece çatalımla oynuyordum. Annem neyim olduğumu sordu. "Bi şeyim yok anne. Sadece aç değilim, müsaade ederseniz odama çekilmek istiyorum" dedim. Durumu olgunlukla karşılayıp izin verdiler. Holde kendime ait bir odamın olmadığını fark edip masaya döndüğümde ise dayım benim tabağı ekmekle sıyırıyordu. O günden sonra dayıma karşı hep nötr durdum.

Neyse uzatmayayım, kitap okudukça cümle kurma kabiliyetim, kelime dağarcığım da arttı. Okan'a karşı duyduğum, sözle ifade edemediğim dizginlenemez nefretimi neden-sonuç bağlamında anlatarak bir geceyarısı kâğıda döktüm. Total toplamda dört sayfa tutan bu mektup gayet etkili bir şekilde dile getiriyordu tüm duygularımı. Sonra üşenmedim, bir de plan yaptım: Okan'la okulda koridorlarda karşılaştığımızda hiçbir şey demeden bu mektubu eline tutuşturacak ve çekip gidecektim. Böylelikle hayatımdan söküp atacaktım bu şerefsizi. Ertesi gün gittim, vermeye cesaret edemedim. Bir sonraki gün o okula gelmedi. Diğer bi gün ben mektubu sırada unuttum, yan yana geçerken "Çak moruk" diye bağırdım, tıpkı iki ortak gibi çakıştık. Sonraki gün ve diğer günlerde zaten ortaokul bitti. Çok sonraları öğrendim ki Okan bir süper liseye kaydolmuş, ben ise aynı ortaokulun lisesinde devam ettim.

Lise ve üniversite yıllarında da muhtelif zamanlarda Okan'la görüştüm. Beni çeşitli kızlarla tanıştırdı, ben o kızların çoğuna âşık oldum. Sonra o çoğu kız-

lar geldi Okan'ın onlara aslında ne kadar kötü davrandığını, onlara hiç değer vermediğini bana anlattı, bol bol dert dinledim. Sonra o kızlar tekrar Okan'a geri döndü. Ben sadece ağlarlarken ikisinin bacağına dokunabildim, birinin de belinden tutabildim.

Geçen nisan ortak bir arkadaşımız askere gidecekti. Bi grup arkadaş topluca, gidişten bir gün önce bir bara gittik. İçkiye pek dayanıklı bir adam olmadığım için ben iki biradan sonra sapıttım. Âdeta geçen yılların beni çok değiştirdiğini, artık Okan ipnesinden üstün olduğumu kanıtlarcasına elimi kolumu sallayarak bol bol kendimden bahsettim, hatta o belini tuttuğum Okan'ın sevgilisi için de "Ben onu yedim" diye anlatıp, "Ehe kehir, ehe kehir" diye güldüm. İşte o an elimi kolumu sallarken bira bardağına bi çarptım, bardak uçtu gitti öbür masanın dibinde kırıldı. Bara büyük bir sessizlik çöktü, o ana kadar yine iyiydim ama Okan'ın omzuma pıt pıt diye eliyle vurarak "Boş ver boş ver, ziyanı yok" deyip gülümsemesi tepemi büsbütün artırdı. "Dokunma bana şerefsiz it!" diye çemkirdim Okan'a. Ona vurmayı çok istedim ama yapamadım, yumruğumu sıkıp dizime vurdum.

Bir ay sonra gittim evine, o gün için özür diledim. Hiçbir şey olmamış gibi güler yüzle karşıladı beni. Daha çok sinir oldum, en azından küfretse ya da nazlansa biraz rahatlayacaktım. Hatta bu yetmezmiş gibi "Aaa sen okumayı çok seversin, bak sana bi kitap vereyim, roman kahramanını kendimle çok özdeşleştirdim" diyerek Dostoyevski'nin *Yeraltın-*

dan Notlar kitabını hediye etti. Teşekkür edip, kitabı alarak eve gittim. Okan'a atamadığım yumruklan, tekmeleri kitaba savurdum, yumruk içinde bıraktım kitabı. Bir ay sonra aradı sordu. "Evet lan, romandaki kahraman aynı sen, hatta tıpkısının aynısı" diye cevapladım.

Çakmak

Eylül ayında olmamıza rağmen çok sıcak bir gündü. Mezarlığın ordaki yolun kaldırımında oturmuş Semih'in gelmesini bekliyordum. "On beş dakkaya kadar gelirim" demişti ama kırk beş dakka olmuştu ve halen gelmemişti. Canım sıkılıyordu. Yüz metre ötede bezgin, zayıf, çirkin bi köpek gördüm. Alüminyum doğramacının önündeki çöp poşetini karıştırıyordu. Bi müddet köpeği inceledim, sonra tepkisini ölçmek için "Rorhh! Rovarh! Rrrr! Roft!" diye ona havladım. Bana baktı, sonra yeniden çöp poşetine yöneldi. Arsızlık edip tekrar havladım. Çok uzun bakınca hafif tırstım ama kendime hâkim olamıyor havlıyordum. Bakmayı kesmiyordu bu sefer. "Abi ben dostum, iyi niyetliyim" mesajı vermek için dudaklarımı büzerek "Pççucukk" deyip ıslık çaldım. Hızlı adımlarla, hatta koşarcasına bana doğru gelmeye başladı. Durup dururken başımı belaya sokmuştum. Geri gitsin diye

ayağımı yere vurarak "hoşt moşt" dedim ama durmadı. Yerden taş alır gibi yaptım yine olmadı. Baktım durmayacak, mezarlığın duvarına çıktım. Duvarın karşısına geldi durdu, bana baktı, sonra yere uzanıp uyuklamaya başladı. Duvarın üzerinde oturup Semih'i beklemeye koyuldum. Ve nihayet geliyordu. "Tutsks! Kıss kıss! Atuts, ffftıtıtıtı" diye Semih'i göstererek köpeğe "saldır" talimatı verdim. Semih "Şerefsizlik yapmasana oğlum" dedi. Bunun üzerine daha bi coştum "tutksss"ları daha vurgulu söyleyerek kendimden emin bi şekilde parmağımla Semih'i gösterdim. Duvarın üzerinde tükürükler saçarak kendimi paralıyordum ama köpek sadece Semih'e doğru şöyle bi baktı ve ters istikamette yürüyerek mahalleye doğru gitti. Duvardan indim, g.tümdeki tozlan temizlerken "Hani lan arabayla gelecektin?" dedim. "Babam anahtarları vermedi, işi varmış, Eminönü'ne mal almaya gidecekmiş" dedi. Yanımızdan bi kamyon geçti. "Arkasına takılalım mı lan ?" diye sordum Semih'e. "Lan manyak mısın oğlum sen?" derken bana, kamyonun arkasından koşmaya başladım. Tam dampere tutunacakken geri dönüp Semih'e baktım. Öylece yolun ortasında duruyordu, yanına gittim. "Niye gelmedin lan, ne güzel takılacaktık ?" dedim. Hiçbir şey demedi, yürümeye başladık. Elektrik trafosunun yanından geçerken, trafonun her zamankinden daha temiz, daha parlak olduğu dikkatimi çekti. Yeni boyanmış olmalıydı. Kontrol için parmağımla dokunmayı delicesine arzuluyordum. "Ben dokunucam lan trafoya" dedim. "Manyak mısın lan? 'Ölüm tehlikesi' ya-

zıyor, bak kurukafaya" diye ikaz etti Semih. "Yok lan, Faruk dokunmuş, bi şey olmuyomuş" dedim. "Yaa bırak o yalancıyı" diye yine yapmamamı söyledi Semih. "Gel lan beraber dokunalım" diye bi öneri getirdim, onu da kabul etmedi. "Lan Semih" dedim, "şurda iki kuruşluk tadım var onu da aldın gittin ha!" Uzun uzun baktı ve "Ulan sen ne gamsız adamsın be! Senin yanında taş olsa çatlar, kendine insanım diyen birinin eski kız arkadaşı bu akşam evleniyorsa o kişi bi durulur, bi hayattan kopar. Ama sende nerdeee!.. İşin gücün zevzeklik senin!" diye azarladı beni. Semih bana bunları derken ben sanırım boka bastım ve yolun kenarındaki çimlere ayağımı sürüye sürüye yürüyerek kendimce bi temizlik yaptım. Hiç konuşmadan dakikalarca yürüyerek çöplüğün oraya kadar geldik. Çöplükte bulduğum bi perde kornişiyle çöp poşetlerini karıştırmaya, didiklemeye başladım. Semih yine o yamru ağzını açıp söylenmeye başladı. "Hayır, ne anlıyorsun buradan anlamıyorum" dedi ve "Geçmiş yıllara göre çöp kamyonlarının mahallelere daha sık gelmesini, insanlardaki tüketim çılgınlığının bir göstergesi olarak algılayıp, çöplüğü de o mahiyetle protesto amacıyla ziyaret ettiğine inanabilsem gam yemiycem. Ama sende o duyarlılık, o birikim nerdeee!" diye devam etti. "Semihim, yalvarırım sus, bak ağzına kornişle vurucam, kötü olacak" diye isyan ettim. Hemen sustu. Çöplerin arasında duran kırık bi ayna dikkatimi çekti, aynayı alırken elim yarandaki yumurta kutusunun içindeki birikmiş çay suyuna bulandı. Aynayı Semih'in suratına tuttum, yüzü aydınlandı "Me-

zehehehe" diyerek gülümsedi, ben de gülümsedim. Bu gülümser ortamı bahane ederek kendisine daha demin isyan ettiğim için özür diledim. Birlikte çöpü karıştırmaya devam ettik. Bi tane eski bi kumaş pantolon buldum, aslında yıkansa giyilebilirdi ama annem yıkamaz diye almadım, fermuarını söküp cebime koydum, pantolonu da attım. Bi tane de jag kısmı kopmuş volkmen kulaklığı ile gazı bitmiş bi çakmak buldum, kulaklığı cebime koyup çakmağı yere attım. Semih "Niye attın lan, süper çakmakmış" diye leopar gibi çakmağın üzerine atladı. "Yok lan, bi boka yaramaz o çakmak, kontrol ettim, manyetosu bozuk" dedim, yine de cebine attı bozuk çakmağı Semih. Atılmış, pis bi yatağı kaldırıp işe yarar bi şeyler var mı diye altım kontrol ettik, hiçbir şey yoktu. İçi sanırım üzüm dolu bi poşete arılar girip girip çıkıyordu. "Yakalım mı lan anları senin çakmakla?" dedim, yine itiraz etti; hem çok büyük günahı varmış, hem de çakmak yanmıyormuş zaten. Bunun üzerine kornişle poff diye poşete vurdum, poşetten onlarca an çıkıp gökyüzüne yükseldi. Koşup çöplükten uzaklaştık.

Mahalleye doğru giderken, bi ekmek arabası gördük, koşup arkasına takıldık. Koşarken Semih'in cebinden çakmağı düştü. Bayırdan çıkarken işten gelen abimi gördüm ama görmezlikten geldim. Arkamdan "Umut!" diye seslendi, inmek zorunda kaldım. Semih inemedi, ekmek arabasına takılı bi şekilde ağlar gözlerle gözden kaybolup, bilinmezliğe doğru gitti.

Abimi geri dönmeye ikna edip Semih'in düşen çakmağını alarak eve gittik. Odama gidip çakmağı,

fermuarı ve kulaklığı malzeme kutuma koydum. Elimi yıkamak için banyoya girdiğimde içeriden gelen abim ile annemin sesini duydum. "Yine gidip köpek gibi çöplüğü karıştırmış, biz de tutmuşuz bu herifi düğüne götüreceğiz de kız beğensin, insan içine çıksın diye" dedi abim. Annem "Kimin düğünü varmış?" diye sordu. Abim "Esra'nın" dedi. "Esra kim ?" diye tekrar sordu annem. "Yaaa Semih'lerin eskiden oturdukları eve yeni taşınanların ortanca kızları yok mu? İşte o Esra" dedi.

Elleri Islaktı...

Dün gece dergiye geldim. Çalışmaya başlamadan önce şöyle bir dergiyi dolaştım. Hummalı bir çalışma vardı. Herkes oturmuş işini gücünü yapıyordu. Bahardan mıdır bilmem ama o an inanılmaz bir sevgi duydum bu insanlara karşı. Ve yürekten, candan bir "Kolay gelsin" dedim. Duymadılar. "Kolay gelsin" diye yineledim. Yine duymadılar. Olsun dedim, onların "bana karşı olan sevgileri yeter" dedim. Odama çekildim.

O gece o kadar sevgi doluydum ki bir türlü önümdeki kâğıda yoğunlaşamadım. Dergi çalışanlarını, çalışma arkadaşlarımı düşündüm. Yiğit'i düşündüm, "N'apıyordur acaba?" diye içimden geçirdim. Dayanamadım, gittim yanına. Baktım çiziyormuş. Kafasını kaldırıp "Buyur bilader" der gibi baktı bu güzel insan. Ben de ona "Devam et, devam et" der gibi baktım. Bunun üzerine o da bana "Bi s.ktir git

de devam edelim" der gibi baktı. Alttan aldım, "Abi, ayıp ediyorsun" der gibi bakmadım. Evet resmen gözlerimizle konuşmuştuk. Odama döndüm, tekrar masama oturdum. Kalemi elime aldım. Yok, olmuyor, içimdeki sevgi yağmurları çizmeme engel oluyordu. Bu sefer de Memo aklıma düştü. N'apıyordu acaba şimdi bu ulvî insan, neler düşünüyordu?.. Yanına gitmeye karar verdim. Gittim çaldım kapısını, odada yoktu ama, kokusu sinmişti odaya, duvardaki resme, içtiği bir bardak suya...

Merakımdan çatlamak üzereydim, "Nereye gider bu çocuk, ne yer, ne içer?" diye düşündüm, biraz bekledim, gelmedi. Panikle diğer çocukların yanma gittim. "Memo ? Memo'yu gördünüz mü ?" dedim. "Yoo" dediler hep bir ağızdan. Gözyaşları içinde "Nasıl oluyor da bu kadar rahat olabiliyorsunuz ?" diye haykırdım suratlarına, karış karış dergiyi aradım. Yok, yok, yoktu. Telefonla aradım, telefonu kapalıydı. Gözümü kararttım, evine gitmeye karar verdim. Tam kapıya yönelecekken durdum, "Dur bir işeyeyim de öyle düşeyim yollara" dedim ve tuvalete doğru yöneldim. Tuvalet kapısı kilitliydi. Kapıya vurdum, içerden "Öhö öhö!" sesi geldi. Tanımıştım bu öksürüğü, Memo'ydu bu. "Memo ?" diye seslendim. "Tamam hocu, beş dakka sonra çıkıyorum" dedi. Gözlerimle kapıya doğru "Tamam rahat ol" der gibi baktım. Sonra buzlucamı hesaba katıp sözle dile getirdim bu duygumu. O beş dakka yarım saat oldu, Memo bi türlü çıkmadı. "Abi deliğe mi düştün?" dedim. "Yav çıkıyorum" dedi ve dediğini yapıp çıktı.

Çıkar çıkmaz ellerine sarıldım, öpmeye çalıştım. Elleri ıslaktı, biraz tiksindim. Tiksindiğimi anlamış olacak ki utandı, yanakları al al oldu. Hemen sertleştim ve sitemkârca sordum; "Senin bunu bize yapmaya ne hakkın var, burada seni seven insanlar varken böyle hiçbir şey demeden çekip gitmek, ortadan kaybolmak da ne anlama geliyor?" dedim. Şaşırdı, sonra da "Yıh yıh yıh!" diye güldü. O gülünce ben de güldüm. "Abi" dedim, "o değil de, benim sana söylemek istediğim bi şey var" dedim. "Buyur, anlat" dedi. "Dur bi işeyeyim de sonra anlatırım" dedim. Neyse hacetimi giderdim ve başladım Memo'ya fikrimi anlatmaya. Başta "iyi niyetli bir fikir ama ne gereği var?" diye itiraz etti. "Abicim, derginin buna ihtiyacı... Mabicim, birlik ruhu..." diye ikna ettim. Gittik fikrimizi Ersin'e açıkladık. "Siz varsanız gözüm kapalı gelirim" diye katıldı bize. El ele tutuşup diğer arkadaşlara anlattık fikrimizi. MetÜst'tü, Yiğit'ti, Serkan'dı derken biz bir on kişiyi bulduk. Tam "Bu kadar kişi yeter" derken MetÜst "Yazık lan, gidelim Bahadır'a da söyleyelim, o da katılsın, kendini dışlanmış hissetmesin" dedi. "Olur" deyip biz bu on kişi girdik Bahadır'ın odasına.

Bahadır hepimizi karşısında görünce korktu. Hemen başladı "Abi şu mayıs ayını da atlatalım söz veriyorum maaşlarınıza zam yapıcam" diye ağız eğmeye. Ben söz aldım, "Yok abi, sen bizi yanlış anladın" dedim. "Biz sevgi çemberini oluşturmaya karar verdik de 'Sen de bize katılır mısın?' diye soracaktık" dedim. Bahadır önce şaşırdı, sonra "S.ktirin lan,

sevgi çemberiymiş" diye bizi kovdu. Biz on arkadaş, on gönüldaş Bahadır'a inat gittik, içerdeki odada oluşturduk sevgi çemberini. El ele tutuşup başladık oda içinde dönmeye. Bi müddet sonra çember içinde kendi aralarında konuşmalar, gülüşmeler başladı. Ben itiraz ettim, "Arkadaşlar, komik bi şey varsa anlatın hep beraber gülelim" dedim. Utandılar, sustular. Bi on beş dakka sonra Suat Abi söz aldı. "Lan Umut, bu sevgi çemberi ne s.kim işmiş, dön dön başka bi numarası yok, hem ayağım ağrıdı anuna koyiim" dedi. "Lan Suat Abi, bak büyüğümsün, şu sevgi çemberi içinde küfürlü konuşma, büyük günaha giriyorsun" dedim. Bunun üzerine Yiğit ordan atladı, "Kardeşim hepimizin işi gücü var, hem Bahadır Abi geç kalanlara para cezası uygulayacakmış" dedi. Bir müddet sonra sevgi çemberinde küfürler, dalaşmalar, çelme takmalar hâsıl oldu. Bir yandan dönüyor bir yandan da küfürleşiyorduk. En sonunda çember bu sevgisiz ortama dayanamadı ve kırılıp parçalandı. Çıkan arbedede ben Memo'yu kaybettim. "Memo ! Memoooo!" diye onu ararken birden karşımda belirdi. Hemen sarılıp ellerini öpmeye çalıştım, elleri yine ıslaktı. "Ulan Memo yine mi ?" dedim, "Yıh yıh yıh!" diye güldü.

Sıfır-Sıfır-Sıfır

Masaya oturdum, kâğıdı önüme koydum. Boş kâğıda bi müddet baktım. Sonra mutfağa gidip kendime bir kahve yaptım. Fincanı alıp tekrar masanın yanma geldim. Bir müddet ayakta dikilip boş kâğıda baktım. Karar vermiştim, yapamayacaktım. Bu ruh haliyle benden bunu yazmamı istemek vicdansızlıktı. Derhal Hakan'ı arayıp yapamayacağımı söylemeliydim. Gecenin bu vaktinde arayıp yapamayacağımı söylememin ayıp olabileceğini bile düşünmeden telefona sarıldım. Kahretsin ki kapalıydı. İstemeye istemeye tekrar masaya oturdum. Birkaç deneme yapmama rağmen müspet sonuç alamıyordum. Olmuyordu. Dedim ya işte içimden gelmiyordu.

Havanın soğuk olmasına karşın pencereyi açıp bi müddet sokağı seyrettim. Boş ve sessizdi. Uzaklardan bir yerlerden köpek havlamaları işitiliyordu ve köşedeki bayırdan sokağa doğru gelen bir arabanın

farları karşıdaki binayı aydınlatıyordu. Pencereyi kapatıp tekrar masaya oturdum. Yapılacak tek şey vardı, o da bir hışımla pek fazla düşünmeden, o an ne hissediyorsam, içimden geçenleri Hakan'ın istediği ve önceden belirlediği formata sadık kalarak yazmaktı. Yazdım. On beş dakika gibi kısa bir sürede doldurmuştum kâğıdı. Son defa kontrol edip tekrar okudum. Evet oldukça güzel olmuştu. Pantolonumu, kazağımı çıkarıp eşofmanımı ve sadece uyurken ayağıma geçirdiğim çoraplarımı giyip huzur ile huzursuzluk arası bir ruh haliyle kafamı yastığa koydum. Eşofmanımın altı kısa olduğu için bileklerim üşümesin diye paçalarını çorabın içine koymuştum ama bu sefer de belim üşüyordu. Belimi üşütürsem tırık olmam ihtimali vardı ve bu sağlığım açısından hiç hoş bi durum olmazdı. Bunun üzerine ben de eşofman üstünü eşofman altının içine koyarak sabitledim. Fakat her şeye rağmen yapım gereği deli yattığım için gece eşofman üstü, eşofman altından kurtulup açılabilirdi. İşte bunun tedirginliğiyle demin de söylediğim gibi huzur ile huzursuzluk arası bir ruh haliyle uykuya daldım.

Rüyamda sonsuz bir buğday tarlası içinde elimde kahverengi, şifreli bir ceymis bond çantayla çırılçıplak ve nereye gideceğimi bilmeden yürüyordum. Uzaklardan bir yerlerden köpek havlamaları geliyordu. Korktum ve koşmaya başladım. Başaklar dizlerime çarpıyor ve kanatıyordu. Gerçekten çok korkunçtu. Ben artık nasıl can havliyle koşmuşsam o bozkır ikliminden çıkıp daha ılıman bir iklim süren

İstanbul'un Zeytinburnu semtine kadar koşmuşum. Hazır koşmuşken, terim soğumasın diye ordan da Göztepe'ye kadar koştum. Baktım dalağım şişmek üzere, bir apartmanın önündeki merdivenlerde altıma çantayı koyarak oturup dinlendim. Hava karanlık, sokaklar, caddeler bomboştu, sadece nereden geldiğini bilmediğim bir ışık karşıdaki apartmanı aydınlatıyordu. Apartmanın içinden çıkıp gelen tanıdık bir sesin hıçkırıkları kulağıma çalındı. Merakımı engelleyemeyerek ve orada yok aile mi yaşıyor, yok gelinlik çağda kızlar mı var demeyerek s.k daşşak daldım apartmana. Çıplak ve elimde çanta olduğu halde görüntü çirkinliğine aldırmadan üçer üçer atlayarak çıktım merdivenleri. Ses gittikçe yakınlaşmıştı, aralık bir kapıdan içeri girerek sesin kaynağını buldum. Evet, tahmin ettiğim gibi bu ses Didem'den başkasına ait değildi. "Didem!" diye seslendim. Yüzüme bile bakmadan "Ne var Umut, yine ne istiyorsun?" dedi. Elimle izah işareti yaparak ve de kızarak "Ya kızım, bir insanla konuşurken en azından onun suratına bak da konuş" dedim. Dediğimi yaptı, vay yapmaz olaydı. Elinde çantayla, çıplak ve izah işareti yapan beni görünce daha da ağlamaya başladı. "Yav" dedim, "ben tee Anadolu'nun bağrından sesini duyup da koşup geldim, senin şu beni karşılamana bak. Erkeğin geldi kızım, insan en azından bi hoş geldin der, elimdeki çantayı alır" dedim. "Beni çok kırdın Umut" dedi sitemkârca "Ya Allah aşkına Didem saçmalama, çok acayip oldum ben. Baksana şu halime" diye itiraz ettiysem de, din-

lemedi. "Geri dönüşü olmayan sözler söyledin Umut yüzüme karşı" diye haykırdı suratıma. Yağmur yağmaya başlamıştı dışarıda. Yağmur kente "hessle hessle" diye yağıyordu ve Didem kesintisiz ağlıyordu. Gidip sarılmak, sarılıp ondan özür dilemek istedim ama bilirdim Didem çıplak ete dokunamazdı, sarılamadım. "Ben sadece yakınındaki, kendinden daha güçsüz kişileri ezen, dışarıda ise kuzu gibi olan adi korkak bir şerefsizim" diye abartılı bir günah çıkarmak istedim. "Yok lan, ne diye haybeye gaza gelip kendimi itin götüne sokup çıkarıyorum" diye düşünüp diyemedim. Sadece "Bırjjjjjjjjt" diyebildim. Didem şaşırdı, tekrar ederek ve de yorum katarak "Vııırjjtt" dedim. "Umut neyin var? N'oldu sana?" dedi. "Didem sanırım benim belim açıldı" dedim. Şiddetle uyanıp, tuvalete koştum. Evet tahmin ettiğim gibi sağlığım bozulmuştu.

Saatime baktım, öğlen olmak üzereydi. Üstümü giyinip, okula gittim. Kantinde Hakan'ı gördüm, yazıyı sordu, kendimden emin bir şekilde çıkarıp verdim. Şöyle üstünkörü bir okudu, suratı asıldı, beğenmemişti. "Umut sen bizle daşşak mı geçiyorsun Allah aşkına?" diye sordu. "Ne münasebet!" diye karşılık verdim. Sinirlendi, "Bu ne oğlum" diye söze başlayıp, elindeki kâğıdı yüksek sesle "kale: Didem, sağbek: Didem, solbek: Didem, ileri üçlü: Didem, Didem, Didem..." diye okuyup, "Teheeeeeeeeeeyyy! Lan oğlum biz de seni adam belleyip takım karmasını çıkarmayı sana emanet ettik. Ne oğlum bu?" sözleriyle devam etti. "Abi" dedim, "seviyorum."

Ben de Hakan'ı, sevenlerin halinden anlayan, büyük usta Kayahan gibi bir insan sanırdım. Halimi anlamasını, bu şartlar altında gecenin bir vakti Fevzi'yi, Kemal'i düşünmememi normal karşılamasını beklerdim. Yanılmış, aldanmışım. Suratıma çemkirerek yürüdü gitti, peşinden koşup "Ver lan kâğıdımı ver, süper karma yaptım yine yaranamadım size, adi şerefsizler" diye atılıp, elindeki kâğıdı kaptım. "Ulan dua et ameliyatlı olmasam, seni şuracıkta öyle bi döverdim ki. Aşkıma söz söyletmem lan piç" diye haykırdım. "Ulan bu ne skim ameliyatmış, dört yıldır geçmedi" diye itiraz ederek üstüme yürüdü. Sağ olsun dostlar araya girdi de elimden bir kaza çıkmadan terk ettim olay yerini. En çok da Furkan adlı o zamana kadar pek samimi olmadığım arkadaşımızı takdir ettim. Ben yalandan Hakan'ın üzerine üzerine gittiğimde beni tutup, sakinleştirerek dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Bikaç denemeden sonra zaten ben de sakinleşip, dışarı çıktım. Kız potansiyeli çok diye birlikte Gıda Mühendisliği'nin kantinine gidip, çay içerek dertleştik. Furkan beni çok anladı. Aşka sonsuz bir saygısı olduğundan filan bahsetti galiba. "Galiba" diyorum, çünkü ben ortamdan bikaç kesik almış gibiydim, onlara kenetlenmiştim. Çok sonra yanıldığımı anladım ama... Onu da belirteyim.

Sonra Furkan'ın ısrarlı tutumu karşısında, Taksim'e gitmeye, ikişer bira eşliğinde bu konulan irdelemeye karar verdik. O iki bira oldu beş, on bira. Ben değil de Furkan maşallah köpek gibi içiyordu. Alkolün de tesiriyle bir ara ben "Didem beni anlamı-

yor, arkadaşlarım anlamıyor. Herkes benden nefret ediyor Furkan. Ben aslında özümde iyi bir insanım abiiiii, abiiiiimm. Mihimihi mihi!" diye ağladım. Neden sonra Furkan'ın gece boyunca her bara sanki elektrikleri kesmeye gelen görevli bir memurmuş gibi görünmesini sağladığı, o çirkin ceymis bond çantası "baaammm" diye yan düştü de kendime geldim.

Eski Sevgiliye Açık Mektup (3)

Canım, saatime baktığımda 02.10'u gösteriyordu. Yani sen beni terk edeli, an itibariyle tamı tamına 6 ay 2 hafta 3 gün 8 saat geçmişti. Şunu bil ki bu süre içinde ben çok değiştim sevgili. Artık mevcut düzenin kurallarına, kanunlara karşı geliyorum. Ama sanma ki bu yazı bir acındırma kampanyasının ilk adımı, sanma ki "Bak sen beni terk ettiğin için böyle ipsiz sapsız bir haydut oldum" ana temalı bir kompozisyon. Bilakis ilk defa kendimi bu kadar özgür hissediyorum, seni benden alan topluma ve onun kanun yapıcılarına, kanunlarına karşı geldiğim sürece insan olduğumun farkına varıyorum bebeğim.

O gece de kadim dostum Şahinle sokağın çıkışındaki duvarın orda bekliyorduk. Gergin ve sessiz bir bekleyişti bu. Gece suça hazırdı. Korkuyordum ama korktuğumu Şahin'e belli etmiyordum. Korktuğumu

belli etmemem hoşuma gidiyordu. Şahin "Ne titriyorsun oğlum?" dedi. "irsî bu Şahinciğim birazdan geçer" dedim. Şahin "irsî"yi, "tırsî" anlamış olacak "Tırsma tırsma, kimsenin ruhu duymayacak" dedi. "Yok Şahinim 'irsî' dedim ben, 'kalıtımsal' yani" diye düzelttim.

Neyse. O anda sokağın başında beklediğimiz kamyon göründü, gelip yükünü boşaltırken ben malzemeleri depodan alıp getirme bahanesiyle suç mahallinden uzaklaştım. Döndüğümde kamyon gidiyordu. Şahin "Nerde kaldın oğlum?" dedi. "Balta ile kovayı bulamadım, onları aradım" dedim. Yalandı, zaman geçsin de o zaman zarfında kamyon gitsin diye depoda bulduğum muhtemelen yakılmak için bekleyen bir ortaokul *Elementary English* kitabı bulmuş onu okuyordum. Şahin "Hadi taşıyalım" dedi, başladık taşımaya. Ben büyük bir parçayı kırmaya çalışırken, Şahin elimden aldı baltayı kendisi denedi, taramayınca sinirlendi. "Bu böyle olmayacak, bütün bütün götürelim depoya" dedi. İki ucundan tuttuk, taşımaya başladık. Götürürken Şahin'in eli kaydı, ayağına düşürdü parçayı. İyice sinirlenmişti, küfretmeye başladı. "Ulan dört ton diyorlar, bunun neresi dört ton be! Şerefsizler hep ıslatıp ıslatıp getiriyorlar, şurda taş çatlasa iki ton yoksa cümle âlem beni..." diye saydırdı. Ben sakinleştirmek için "Abicim sen de her uygar gibi, her çağdaş gibi doğalgaza geçsene. Ne bu! Kömürün pisliği bitmez; yakması ayrı dert, taşıması ayrı dert. Bi de tutmuşsun kaçak kömür almışsın, bi yakalansak..." dedim. Bu sefer kü-

fürlerini ev sahibine yönlendirdi. Meğerse ev sahibi "Siz kiracılar aranızda para toplayın, doğalgaz tesisatını cebinizden yaptırın, ben karışmam" demiş. Taşımaya devam ettik kömürü. Yansını ha bitirdik ha bitirmedik Şahin'in eşi Songül ile baldızı Hale ellerinde kola ve bardaklarla geldiler.

"Ah be kerizim, sen hiç büyümeyeceksin! Yaş oldu yirmi dört hâlâ bi kolasına millete eşşeklik ediyor, kömür taşıyorsun" deme, kolanın yanında Biskrem de vardı. Ama Biskrem umurumda değildi, bütün çabam Hale'ye biraz daha yakın olabilmekti. Zira Hale yanında isterse dünya yakışıksalı bi insan olsun, iki sap erkek kişinin "Ulan bi kıza bak bi de yanındaki lavuğun tipine bak" diyebileceği derecede güzel birisiydi. Kolalarımızı içerken Hale'yi uzun uzun inceledim, yüzünde hüzün vardı. Gözlerinin içindeki, ay ışığı vurdukça titreyen gözyaşı ha düştü ha düşecek gibiydi. Etkileyici bi tonla "Hale" dedim, "kolanın asidi burnunu yakıyorsa ya içmeden önce beklet ya da Kola Turka iç, o yakmıyor" dedim. Hiçbir şey söylemeden eve gitti. Biz kömürü taşırken camdan uzun uzun bizi izleyip sigara içti. Bu sırada bana bi şevk geldi, iki ton kömürün bir buçuk tonunu tek başıma taşıdım, yetmedi kaptığım gibi süpürgeyi kömürden artakalan tozu süpürüp, sabunlu suyla yıkadım asfaltı.

Geçen günler içinde Şahin'in badana oldu, koştum; eşya taşıma oldu, yetiştim. En sonunda bir gün halılarını yıkarken konuyu Şahin'e açtım. "Hale" dedim. "Hep böyle bir hüzünlü, daha yeni ağlamış gibi

üzgünsel be Şahin. Yoksa erkek arkadaşı denen şerefsiz mi üzüyor onu bu kadar?" dedim. "Yok be oğlum. Onun erkek arkadaşı falan yok" dedi. "Haa demek yok. Fakat bu kadar güzel bir kızın böyle yalnız kalması?.." dedim. "Deli o deli! Kim çeker onu" dedi. Ve "Bakma onun hüznü de depresyonu da tıraş! Zuhal Olcay olmak istiyor o. Bak geçen yıl Marmara İktisat'ı kazandı gitmedi! Neymiş, tiyatro okuyacakmış" dedi. "Şahinciğim, yanlış anlamazsan ben onun Haluk Bilginer'i olmak, sahne ve hayat arkadaşı olmak istiyorum" dedim. "Ne haliniz varsa görün. Ben karışmıyorum" dedi ve "Yalnız şunu unutma, bu memlekette bir Haluk Bilginer kolay yetişmiyor. Adam bir kere yüreğini koyuyor oyuna. Deli oynuyor deli!" diye ekledi.

Bir hafta sonra Hale'ye duygularımı açtım. Hiçbir şey demeden başıyla onayladı beni. Sonra Songül geldi. "Çay koyalım mı? Hep beraber içeriz" dedi. Ben de Songül'ü başımla onayladım. Sonra telefonum çaldı. Arayan köyden uzak akrabam Veysel'di. "Umut, kışın ajlık çekmeyesin diye sana otobüsle bulgur, çökelek, yoğurt neyin yolladım. Otogara git de al. Lüks Sivas Seyahat'in bürosuna git, Kâmil'i gör" dedi. Hazır başlamışken Veysel'i de başımla onayladım. Veysel tekrar etti, yine başımla onayladım. Bunun üzerine "Umuuoot! Alov! Alovv!" dedi Veysel. "Abi burdayım, başımla onaylıyorum seni" dedim. Anlamadı, kapattı. Hale'ye otogara gitmem gerektiğini söyleyip benimle gelmesini istedim. "Otogarlar bana hep hüzün verir" dedi. "Fazla

kalmayız, bir çuval erzak var onu alıp gelicez" dedim. "Hayatta olmaz" dedi. "Ölümü öp" diyemedim, ama sen olsan derdim. İki vesait yapıp otogara gittim. Aldım çuvalı, eve döndüm. Bulgur ile çökeleğin birazını ayırıp geri kalanını Hale'ye jest olsun diye götürmek için yola çıktım. Kapıyı Songül açtı, Hale'yi sordum. "Odasında" dedi. Kapısı açıktı. İçeri girdim, makyaj masasına oturmuş makyaj yaparken bir yandan da ağlıyordu. "Neyin var Hale ?" diyemedim. Desem de anlatmazdı, anlatsa da anlamazdım. Zira o an anladım ki o bir cnbc-e, ben ise Flaş TV'ydim. O "Ustalara Saygı Kuşağı", ben "Türkü Bacı" programıydım. O anda ilişkiyi kafamda bitirip çökeleğimi, bulgurumu alıp eve geldim.

Bi saat sonra kapı çaldı. Elektrik idaresinden geldiğini söyleyen bi adam faturamı görmek istedi. Gösterdim. "Bu ne kardeşim, iki milyonluk mu elektrik yaktın sen ?" deyip saati göstermemi istedi. İndik bodruma, gösterdim. Saatim mühürsüzdü, ona senden ve Hale'den dolayısıyla köykent sıkışmışlığının verdiği acıdan ve tabiî ki senden, sonra sadece kalbimin mühürlü olduğundan falan bahsettim. "Valla onu bunu bilmem, ben tutanak tutmalıyım, kaçak elektrik kullanımının cezası iki buçuk yıl hapistir, sökmeyecektin mühürü" dedi. "Abi bu işin bi kolayı yok mu, biz öğrenci adamız be abi, he abi ?" dedim. Kırk milyon istedi, verdim. Ertesi sabah durumu Şahin'e anlattım. "Oğlum niye verdin, onlar dolandırıcı, böyle ev ev dolaşıyorlar" dedi.

Dedim ya sevgili, sen gittikten sonra ben çok de-

ğiştim. Suça karıştım, anarşist olmak isterken keriz oldum, Hale gibi abidik gubidik kızlarla beraber oldum... Off sevgili, senden sonra ben bi acayip oldum. Gel ne olursun, bak evde boynu bükük bulgurlan çökelek... Gel!

Islanmıştım ve Ağlıyordum

Geçenlerde kız arkadaşımla buluştum. Geçenlerde dediysem iki yıl oluyor. Söylemesi ayıptır buna bir çeyrek döner, bir de ayran ısmarladım. Oturduk yiyiyoruz karşılıklı. Baktım bu yemiyor. Dedim: "Kızım n'oldu?" Dedi: "Yok bir şey." "iyi" dedim, yemeye devam ettim. Bir müddet sonra bir baktım ısırık almamış. Dedim: "Yemiyorsan ver ben yiyeyim." Dedi: "Umut, ilişkimizi konuşalım." Dedim: "Olur." Aldım döneri yedim, kesmedi, iki goralı söyledim. Onu da yedim. Dedim: "Şimdi söyle." Dedi: "İlişki tıkandı." Dedim: "Olur öyle." Dedi: "Sen çok kabasın." Dedim: "Haksızsın." Dedi: "Ben seni terk ediyorum." Dedim: "Oy!" Kalktı gitti. Koştum peşinden yakaladım, "Bak kızım" dedim, "yaşanan onca şeyi bir anda silemezsin" dedim. "Bir çeyrek döner için şu yaptıklarına bak" dedim. Ne derse beğenirsiniz? "Sen o çeyrek dönerden önce benim duygularımı, gençliğimi yedin" de-

di. Anlamadım, tekrar ettirdim. Kırmadı tekrar etti. "Bak kızım şimdi gidersen bir daha gelme" dedim. Gitti ama etkilendi. Döndüm büfeye hesabı ödedim. Sonra sahile gittim. Biraz yaşananları hatırlayıp ağladım, üşüdüm, eve gittim.

Geçen gün dergi çizerlerinden Ersin'e bu olayı anlattım. Sağ olsun dinledi. "Çok etkilendim" dedi. Bunun üzerine gaza geldim başka bir anımı daha anlattım, onu da dinledi. Ersin her anlattığımdan etkilenmeye başlayınca bende ona karşı bir tiksinti oluştu. "Ulan bu ne kişiliksiz adammış" dedim. Gittim Bahadır'ın yanma, ona da bir şeyler anlattım. O da anlattıklarımdan etkilendi. Baktım etkileniyor, "Bahadır benim SSK'yı artık yaptır" dedim. Etkilenmedi. "Vay .mına goyiim böyle işin" dedim ben de.

Oğluma Mektup...

Yavrııııım! Bak bi beni dinle. "Off baba yaa, yine ne isteyeceksin?" deme, bi dinle. Zaten ne isteyebilirim ki senden, daha ortada yoksun bile. Sanırım sen bu satırları okuduğunda (yani on dördüncü yaş gününde) ben ya kavede pişpirik oynuyo olucam ya da dükkânda olucam. "Haydaa ne dükkânı, ne kavesi kardeşim ? Sen yazar-çizer bi adam değil misin yaaa! ?" deme. Öyle babayla da yaalı maalı konuşma, çarparım ağzına!

Hayır evladım hayır! Sen bu mektubu okurken baban ne yazar, ne de çizer olacak. Geçen hafta oturdum düşündüm, "Oğlum Umut, bu senin gittiğin yol, yol değil. Ulan seninle aynı yaştakiler lojmanlarda oturuyor, sen n'apıyorsun oğlum! Eğri büğrü adamlar çizip ipe sapa gelmez yazılar yazıyorsun" dedim. Hayır, şimdi haksızlık etmeyeyim, ben bu işin çok güzel ekmeğini yiyor muyum ? Yiyorum.

Ama canım evladım bu işin yarını da var! Bilirim bu sektörün çalışanı da, okuru da doymak bilmez. Hep ister ha ister. Bilirim yarın bir gün bunlar sağda solda "Abi yaa, Umut Sarıkaya mizahı bitti; mabi yaa, sıkıyor yaaa!" diye konuşur, "Gençlere fırsat tanınsın, mizaha yeni bir soluk gelsin" diye dedikodu yapar. Doğal bir süreç bu, yapılacaktır. Yapılmazsa bu işte bir yanlışlık vardır zaten. Ama yine de kaygılanıyorum evladım, anlasana. Sonuçta ben de ekonomisini düşünen bir insanım.

Bunun üzerine ben de bu ve buna benzer kaygılarımı yakın arkadaşım Burak Amcan'a açtım. Burak Amcan bilirsin gizemsiz gibi görünen ama gizemli birisidir. Ve bu gizemli tarafını kapatmak için ekseriyetle "He abi, he abi" demeyi seven bir yapıya sahiptir. Anlattıklarımı dinledikten sonra beni de "He abi, he abi" diye onayladı. "Yav Burağım, bırak gizemi de, sen bu işin oluru ne onu söyle" dedim, açıldı. O da uzun süredir bu gelecek kaygısından mustaripmiş. "Bu işin tek çözümü var, ölmeyen bir sektörde kendi işinin patronu olmaktır" dedi. "Hay yaşa Burakçığım!" dedim. Ve bomba fikrimi patlattım. "Sıkı dur, çok değil üç yıl sonra, şu işten kazandıklarımdan üç beş kenara ataraktan iyi bir sermaye yapınca gıda işine girip açacağız şarküterimizi" dedim. Beni coşkuyla karşıladı. Hemen hesap makinesini çıkardı, "Malı şu kadara alsak, şundan satsak... Yılda şu kadar ciro yapsak. Yüzde 50'siyle yine dükkâna mal alsak" diye hesaplar yapmaya, kâr marjı hesaplamaya başladı. Evet belki ufak bir co-

şum bekliyordum ama Burak Amcan'ın bu fıkır fıkır tavrı bu "Küçük işletmeciyim ama aslında büyük hesaplar adamıyım" tavrı beni ona karşı nasıl soğuttu anlatamam. "Aboo!" dedim içimden. "Yanımıza ortak diye aldığımız adama bi bak. Hele hele şunun şimdiden girdiği hal ve tavırlara bak" dedim.

Eve gittim, durumu öz amcana bire bin katarak anlattım. Sinirlendi, "Kalk gidelim bu Burak denen denyoyu dövelim" dedi. "Yaa bırak Allah aşkına, değmez" dedim. "O zaman ver şunun telefonunu gizli numaradan çaldırayım da sinir olsun it, ona karşı olan hırsım bi nebze olsun geçsin" dedi. Verdim, beş defa çaldırdı kapattı.

Evet ortaklık fikrinden vazgeçmiştim ama Burak'a bu durumu bi türlü anlatamıyordum. Burak her gün geliyor, şarküteri hakkında benimle fikir teatisinde bulunuyor, konuyu daima gündemde tutuyordu. Yine bi gün geldi, öncelikli alınacak mallar listesini getirdi. Listeye şöyle bir baktım ve "Burakçığım o değil de, ben dükkânın isminin 'Sarıkaya Gıda' olmasına karar verdim" dedim. Haliyle bozuldu bu. "Niye abi yaa, ortak değil miyiz, benim niye ismim yazılmıyor tabelaya?" dedi. "Tamam oğlum, soyadlarımızın birleşimi işte... 'Burak Saka'nın 'Sa'sı, 'Sarıkaya'nın da 'rıkaya'sı, 'Sarıkaya Gıda' dedim. Yemedi. "Vay efendim sen şimdiden beni yiyorsun, gelecekte kim bilir n'aparsın" diye veryansın etti. Gayet rahat bir şekilde "Git Burakçığım git! Elin ayağın tutuyor, istediğin kişiyle ortaklık kur, sonuçta sen de kendi çevrende sevilen bir insansın. Hatta

o tırto arkadaşın Gökçe'yle bile kur şarküterini" dedim. "Ama bil ki; atıyorum mesela, Ümraniye'de mi kurdunuz şarküterinizi, satışlarınızı etkilesin diye üşenmez tee Ümraniye'ye gider tam karşınıza açarım Sarıkaya Gıda'yı ya da ne bileyim Beşiktaş'a mı kurdunuz, tak Beşiktaş'tayım. Haa olmadı, gücüm yetmedi, dükkânı açamadım mı ? Giderim, sizin dükkâna yakın bi yerde ev tutarım, arabamı da sırf gıcıklığına sizin dükkânın önüne park ederim. Müşteri giremez, iki aya kalmaz topu atarsınız, yaşatmam sizi bu sektörde Burak!" diye tehdit ettim.

Burak Amcan "Ben kimseyi ekmeğimle oynatmam lan" diye üstüme yürüdü. Alttan aldım, dinlemedi dövdü beni. Dayağı yiyince ben pırıl pırıl oldum. Bir anda gönül gözüm açıldı, bir hafta eve kapandım, dünya nimetlerinden elimi ayağımı çektim. Bir hafta sonra, evde otur otur haliyle sıkıldım, dışarı çıktım. Şimdi muhtemelen yerine bina yapılmış olan bizim oradaki arsada Burak Amcanla karşılaştık. Ben görmesin de bi daha beni dövmesin diye bi taşın arkasına saklandım. Gördü beni, geldi yanıma. Ben vuracağını beklerken sarıldı, barıştık. Ben "Ehe ehe" dedim. Birlikte Gökçelere gittik, muhabbet ettik, çay falan içtik. Konuşmamız sık sık Burak'ın telefonuna gelen kimliği belirsiz cevapsız aramalarla kesildi. Ben hemen öz amcamı aradım. "Tamam oğlum, ne bitmez tükenmez hırs varmış sende, yeter " dedim. "Ne hırsı be oğlum, canım sıkıldı evde, ondan çaldırıyorum" dedi. Çağırdık, geldi. Hep beraber oturduk.

Yani kısacası sevgili evladım, şu hayatta baki kalan tek şey dostlukmuş, biz Burak Amcan'la o dükkânı atalarımızdan miras değil, senden ödünç aldık. Bak biz yarın bir gün öleceğiz, sen de bu düsturla gözün gibi bak ona. Kazandığınla mal al, raflar boş durmasın, müşteri gelip de eli boş giderse bi daha gelmez, iki günde topu atarsın.

On dördüncü yaş günün kutlu olsun canım evladım. Evet ben de seni seviyorum...

Teklif

Köşedeki sokaktan dönüp de apartman kapısını gördüğüm anda telefonum çaldı. Ekrana baktım, arayan çok sevdiğim eski bir dostumdu. Açtım "Alo" dedim. Sesi heyecanlıydı, "Umut, ben Taksim'deyim, buralardaysan görüşelim" dedi. Kadıköy'de bulunduğumu, önemli bir işimin olduğunu belirttim. Üzüldü. Beklentisel bir ses tonuyla "Hadi yaa! Peki bu tarafa geçecek misin?" diye sordu. "Hayır, sanırım bu gece burada kalacağım" dedim. "İyi n'apalım ? 0 zaman başka bir gün görüşürüz" demesinden üzüntüsünün kat be kat arttığını anladım, ama yapacak bir şey yoktu. Dedim ya, önemli bir işim vardı ve onu halletmeliydim.

"Neyse" dedim ve apartmandan içeri girdim, merdivenleri hızlıca çıkarak kapısını çaldım. Açtı. Ayaküstü, reddedemeyeceği bir teklifimin olduğunu, kabul ederse hem kendisinin, hem benim ihya

olacağımızı anlattım. Sağ olsun içeri buyur etti. Hal hatırdan sonra reddedemeyeceği teklifimin ne olduğunu sordu. Anlattım, reddetti. "Ama bak bunu hayatta reddedemezsin" diye söze başladım ve ikinci teklifimi anlattım. Biraz reddeder gibi oldu ama sonra konuyu açmamı istedi. Kırmadım, açtım. Başladık teklifim üzerine tartışmaya. Olurdu olmazdı diye tartışırken birden elimi omzuna koydum ve etkileyici bir ses tonuyla kendi bakış açımı anlattım. "Yaa kamyon deyip geçme. Bak bir şoför tutarız, atarız üç beş önüne, gözü gibi bakar arabaya. Hem nakliye işi kârlı iş, bir aya kalmaz kamyon kendi maliyetini çıkarır. Haa, farzımisal iki yıl sonra sen 'Arkadaş ben bu kamyonculuktan sıkıldım' mı dedin, bırak iki yılı on yıl sonra elimizi öpene satarız. Zerre kadar değer kaybetmez" dedim. "Gel, 'he' de hazır elimize fırsat geçmişken girelim şu işe, gel beni dinle bozdur şu altınlarını" diye de sözlerimi bitirdim. İtiraz etti, "Yaa Umut, sen onu bunu bırak da nedir sendeki bu girişimcilik ruhu Allah aşkına onu söyle ? Bi gün geliyosun, 'Gel kamyon alalım' diyosun, bir gün geliyosun 'Gel korsan CD işine girelim' diyosun. N'oldu sana Allah aşkına be Umutum?" dedi. "Güzelim, o değil de ben seni çok özledim yaa!" dedim. "Siidicilik işinin de, kamyonun da Allah belasını versin. Ben bilmiyor muyum bu işlerin mafyası var, ben bilmiyor muyum hasbelkader bu işlere girersek, iki günde g.tümüzden vururlar bizi. Benim amacım sadece beraber bir şeyler yapmak, bir elmanın iki yarısı olmak" diye de ağladım.

Gözyaşlarımı silerken artık "biz" diye bir şeyin olmadığını, aşkta da, işte de yalnız olduğumu usulünce anlattı. Zaten ona karşı eli kolu bağlı olan benliğim hemen teslim oldu ve onayladı. Bir anda benliğimden tiksindim ve toparlanıp itiraz ettim; "Yaa iyi de güzelim, ben senin suçlar bakışlarını, geveze sususlarını özledim" dedim. "Hoppalaa, Umut n'aptın sen Allah aşkına, hepten kaybettin kendini. Kendini daha fazla bitirmeden git artık" dedi. "Ulan senin evine mi kaldık be" dedim ve kapıya doğru yöneldim. Giderken son bir umutla "Sen şimdi kamyon işi olmaz diyosun he mi ?" dedim. "Olmaz" dedi. Vurdum kapıyı çıktım, gecenin karanlığına karıştım. Sessiz sokakları yalnız başıma arşınlarken, hani apartmana girmeden önce telefonla konuştuğum eski dostum vardı ya, onunla karşılaştım. "Dostum!" diye seslendim ve gittim sarıldım. "Ulan hani sen Kadıköy'deydin şerefsiz?" dedi. "Ben senin suçlar bakışlarını, geveze sususlarını özledim de teee Kadıköy'den taksiyle geldim" dedim ve "epi epi epi" diye coşkuyla güldüm. "Ulan iyice yüzsüz, karaktersiz oldun sen" dedi. Bi daha güldüm...

Punk Ölmedi, Yüreğimde Yaşıyor, Uygarlık Savaşında Bayrağı O Taşıyor!..

"Oğlum" dedim, "bak koskoca eğitim-öğretim yılının ilk sömestri bitiyor, sen daha bi kere bile bizim yüzümüze bakmadın. Bu kadar yabanî olmayın insana kardeşim. Biraz girişken ol, ne bileyim bi dost canlısı insan ol." Hiçbir şey demeden yüzüme baktı, sonra elindeki kitabını okumaya devam etti. Omzunu dürterek "Bi bak, son bi şey daha söyliyicem, sonra yine okursun kitabını, bi kafam kaldır da bak!" dedim. Ne yapacak, döndü baktı. Boğazımı temizleyerek devam ettim. "Bak biz burda tüm arkadaşlar kaynaşmış, tek yürek, tek beden olmuş fakülte ruhunu yaşatmaya çalışıyoruz. Aramıza katılacağın yerde gün geçtikçe daha da yabancılaşıyorsun bize karşı. Yani illa ki ikilik yaratacak biri çıkacak şimdi di mi burda!" diye azarladım bunu bi güzel. Dinleyeceği, arlanacağı yerde daha sözlerimi bile bitirmeden volkmeninin kulaklığını takıp kulaklıktan "Spicks

cıptks!" diye dışarı dışarı hafif ses vererek kitabını okumaya devam etti. Yüzümü kara ettim, "Belki son sözlerimi volkmenini taktığı için duymamıştır, o yüzden etkilenmemiştir anlattıklarımdan" diye düşünerekten iki şarkı arasını bekledim. "Çızptks pzıtıks" sesleri eşliğinde öylece ayakta beklerken "Şunun şu hiç çıkarmadığı hırkası, siyah tişörtü, uzun saçı hakkında da bikaç kelam edeyim" diye düşündüysem de, parça arası kısadır, doyasıya anlatamam meramımı diye hemen vazgeçtim bu düşüncemden. Nihayet volkmenden dışarı gelen sesler yavaş yavaş kesildi, sıra o hasretle beklediğim iki şarkı arasına geldi de ben de tekrar ettim demin anlattıklarımı. Etkilendi mi? "Haklıymışsın abi, beni de alın dost meclisine" mi dedi? Hayır! Onda o duyarlılık nerdeeee! Hayvan gibi dinledi diğer şarkıyı. Ben de geri döndüm arkadaşlarımın masasına o sinirle verdim kendimi kinge, ihaleye... Çaktım bizim denyoların kafasına kafasına kozları, asları...

İlerleyen günlerde bu benim içime dert oldu. "Acaba çocuğa sert mi çıktım, çok mu üzerine gittim?" diye çoğu kez sorguladım kendimi. Size bi şey söyleyeyim mi, bi insanı kazanmak istiyorsanız ona tatlılıkla, sevecenlikle yaklaşmak gerekiyor. Ben de bunu yaptım. Akışkanlar mekaniği dersinde arkasına oturdum, sonra hesap makinesini ortak kullanma bahanesiyle yanına yerleştim. Usulca "Oğlum bi derdin, sıkıntın varsa anlat da çözüm bulalım lan" deyip sordum "Öff' dedi. "Bak marjinalsin diye rahatsız eden varsa, arkamız geniştir, isim vermen ye-

ter" diye öneride bulundum, "Pöff" dedi. Yalnız kalmak istediğini söylese de "Şşş valla lan, şşşş Allah aşkına" diye direttim. En sonunda hoca bizi dersten attı. Kantine gittik oturduk. Bir müddet sessizlikten sonra "Biliyo musun Umut, bütün insanlardan nefret ediyorum" dedi. Dedim: "He." Dedi: "Fuck the system." Dedim: "Rahat ol, ben geniş görüşlü adamımdır. Yer yer bana da geliyor öyle sıkıntı." Benim bu anlayışlı tavrım onun hoşuna gitmiş olacak ki, biz bununla çok iyi iki arkadaş olduk. Ders çalışma ayağına gidip evinde kalıyor, yemeğimi yiyip, evlerinin şahane deniz manzarasını seyrederek çayımı kahvemi içiyordum. Gerçi modern dizaynlı evlerinde, oduncu gömleğimle otantik bir halı gibi duruyordum ama olsun, ortam süperdi ve mutluydum. Annesi babası da beni kısa zamanda kanıksamıştı.

Bi gün yine yemekten sonra, koltuğumda oturup aromalı kahvemi yudumlarken manzarayı seyrediyordum ki bu çıktı odasından, geldi, "Umut bak sana yeni bir grup dinleticem" deyip volkmeninin kulaklığını kulağıma soktu. Biraz dinler gibi yapıp "Pek güzelmiş, pek şirinmiş de Cenkçiğim. Sen şöyle gel yanıma otur. Otur iki dakka bi şey konuşucam senle" dedim. "Bak oğlum sende bi nefrettir, bir asiliktir almış başını gidiyor. Sende topluma saygı yok, anaya babaya saygı yok, ideal yok, amaç yok... Eeee ne kaldı geriye ? Bu mudur yani punk felsefesi, bu mudur metalika?! Bak yarın bir gün evleneceksin, annen şimdi çeker senin kahrını ama elin kızı iki dakka çekmez seni, kapıya koyar" diye bütün duygu

ve düşüncelerimi bir bir anlattım. Annesi Oya Abla da bana destek verince haliyle bu bozuldu, odasına kapandı tabiî. Ben de Oya Abla'yla "Gelin, verin elinizi bu çocuğu kurtaralım, yoksa sokaklarda bi başına sersefil olacak, mersefıl olacak" diye bi müddet konuştuktan, onların tam güvenini aldıktan sonra odasına gittim. Özür diledim, annesinin yanında bozmak istemediğimi ama benim de zor bir dönem geçirdiğimi, zira marjinal ortamlara akmak, onun sayesinde kendime bir bayan arkadaş edinmek beklentisi içinde olduğumu uygun bir dille anlattım. Olgunlukla karşıladı bu talebimi ve arkadaş ortamına sokmak için beni Beyoğlu'na götürdü.

İzbe, puslu bir arka sokağa girdik. Ben bi kafe, bar ya da pastaneye gideceğimizi sanırken, sokağın ortasında durduk, yere oturduk. "İşte benim ortamım Umut. Birazdan arkadaşlar da gelir, şarabımızı içeriz" dedi. "Oğlum altımıza gaste filan koysaydık, tırık oluruz sonra. Yer çeker insanı" dedim, güldü. Beş dakika ha var ha yok kızlı erkekli bi grup olan arkadaşları da geldi. Cenk gitti "Uygar Marmara" adında çok kötü, en ucuzundan bi şarap aldı geldi. Evden çıkarken görmüştüm, annesi kırk milyon vermişti, niye böyle yaptığını sordum, bana yadırgarcasına baktı. Ben durur muyum, ben de baktım yadırgarcasına. Sonra şarap şişesi elden ele gezerken arkadaşlarıyla kaynaştık. Sinem adındaki arkadaşı bi grupta vokalistlik yapıyormuş, onu anlattı. Bunun üzerine ben de müziğe ve müzisyenlere ne kadar saygı gösterdiğimden filan bahsettim. Burcu ismindeki

arkadaşı ise bi gün film çekmek istediğinden bahsetti. Ben de yine bunun üzerine yedinci sanatın her alanına verdiğim önemi anlattım ama fazla anlatmadım, zira konuyu hemen tekrar müziğe getirmeliydim. Çünkü Sinem Burcu'ya oranla daha alımlı, daha coşkun bi insan evladıydı. Ne yaptım ettim Sinem'e çeşitli şarkı sözlerimin ve beste çalışmalarımın olduğunu, mümkünse sanatçılarla çalışmak istediğimi anlattım. Kısa bi sessizlikten sonra ne türde çalışmalarımın olduğunu sordu. Ani bir hareketle yumruğumu sıkıp serçeparmağımı göstererek "Anadolu rock!.." dedim. Güldü, gülünce daha güzel oldu, gülüştük.

Akşam eve gittik. Şaraptan mı yoksa aşktan mı bilmiyorum o akşam ben evde çok duygusallaştım. "Hep senin dertlerini dinledik Cenk Bey, şimdi de benimkini dinle; 'seviyorum'" dedim, anlattım tek tek duygularımı. "Abi Sinem geniş kızdır, yalnız da yaşıyor. Hissettiklerini söyleseydin onun evine giderdin" dedi. "Yok lan, insan sevince öyle şeyler düşünmüyo ki. Sen şu işin olurunu söyle" dedim. "Kolay, ben yardımcı olurum" dedi. Bu haberi alınca ben çok sevindim ve "E ne duruyoruz, o zaman rock müzik eşliğinde coşalım" dedim, coştuk. Biz coşarken kapı çalındı, Cenk'in babası içeri girdi. Bi şeyler dedi ama yüksek sesten duymadım, sonra yumruğunu sıkıp başparmağı ile serçeparmağını açarak bana selam yolladı, ben de aynen onu selamladım ve ekledim: "Yeahhh!.." Sonra aynı hareketi yine ve ısrarla yaptı, anladım ki bana telefon varmış. Gittim ko-

nuştum. Arayan dayımın küçük oğlu Hasan'dı. İstanbul'a geleceğini filan anlattı. Konuştuk, gülüştük, eskilerden bahsettik, kapattım.

Üç gün sonra Cenk'le Sinem'e haber gönderdim, "Umut senle çıkmak istiyomuş de" dedim. Çok sonra duydum ki o da bana boş değilmiş ama böyle haber göndermek falan benden soğutmuş onu. Bunu duyunca çok sinirlendim, arka sokağa gidip Sinem'i kenara çekerek konuşmaya çalıştım. Gelmedi, konuşmak istemedi. Ben de bunun üzerine konuyu saptırıp "Sizler insanları hakir görüyorsunuz, sokaktaki insanı anlamak yerine kolaya kaçıp nefret ediyorsunuz. Bunalıma girmek, dertli olmak sizin için hayatınızı renklendirebilecek, kimlik kazandıracak bir oyuncaktan ibaret. Her şey sizde anlamsızlaşıyor" gibi bir şeyler geveledim. Sinem bunun üzerine karşılık verdi. Ben de ona karşılık verecek sağlam temellere dayalı bir cümle kuramadığım için anasına küfrettim ve kaçtım ordan.

Bir hafta sonra Hasan'a İstanbul'u gezdiriyordum. "Yaa Umut Abi, iyi hoş da 'İstanbul'da şahane kızlı mızlı ortamım var' diyodun, şu kardeşini de soksana ortamlara ehe mehe!.." diye serzenişte bulundu. "Offf ben ne yapabilirim Allah aşkına Hasan ? Hepsi birden tatile gitmiş... Aha bak nostaljik tramvay geçiyor" dedim. Baktı.

Yemin Etmiştim...

Geçen aylardan bir gün, bizim bir arkadaşı aradım. "Arkadaş" dediysem benim arkadaşım değil, bir arkadaşın arkadaşı, ben onun vasıtasıyla tanıyorum. Neyse uzatmayayım, kendisi matematik mühendisidir. Telefon açtım, "Alo" dedi. "Alo" dedim. Hal hatır faslından sonra konuyu açtım. Halen işsizmiş. "Sana iş buldum ama mevsimlik" dedim. "Olur" dedi. "O zaman atla taksiye gel benim eve, bana çalışacaksın, hemen başla" dedim. Önce şaşırdı, çaresiz kabul etti.

Yirmi dakka oldu olmadı, kapı çalındı. Şimdi size bahsetmek istemediğim ücret konusunda konuştuk, kendisinden ne istediğimi falan anlattım ve hemen başladık. Tam tarih istedi, gittim arşivi kontrol ettim. "16 şubat 1995" dedim. Not aldı, sonra başladık hesaplamaya. Yaklaşık sekiz saatlik bir çalışmadan sonra bana net rakamı açıkladı: 4 milyar 725 milyon

832 bin lira. Evet. Bugüne kadar dergisi olsun, ciltleri olsun, albümü, kalemi kâğıdı, silgisi olsun mizah camiasına bugünün parasıyla tamı tamına 4 milyar 725 milyon 832 bin lira harcamışım. Sonra oturduk, bu sektörden ne kadar kazandığımı hesapladık. Teşekkür ettim. Ücretini verdim gitti.

Bu olaydan sonra dergide çalışmaya devam ettim. Geçen hafta da her zamanki gibi dergiye geldim. Odama gitmeden direkt Bahadır'ın odasına girdim. Yine her haftaki gibi kıpır kıpır, telaşlıydı. Beni görünce hemen ağlamaklı konuşmaya başladı. "Abi n'apıcaz yaa, dergi kesin battı, millet işlerini getirmedi, matbaa bizi bekliyor, sen n'aptın çizdin mi ?" dedi. "Yaa Bahadırım bir dur ya bir dur!.. İnsan bir hoş geldin der, bir kahve söyler, ne hemen ortalığı velveleye veriyorsun ?" dedim. Etkilendi. Hemen kahve söyledi, kahveler geldi. İçerken belli belirsiz "Bizim haftalıklar hesabımıza yattı mı ?" diye sordum. "Tabiî ki" dedi. İşte o anda "Hah!" dedim. "İşi bırakıyorum, beni unutun artık" dedim. Şaşırdı, korktu ve üzüldü. Ama hiçbir şey diyemedi, dudakları titriyordu. İçimden "Ulan suratın zaten yüzde 80'i dudak, tabiî ki orası titreyecek" diye bir an geçirdim. Tam giderken ardımdan sadece "Niye ?" diyebildi. Döndüm ve "bu hafta" itibariyle şu camiaya harcadığım parayı çıkardım. Allah'a şükür sırtım pek, gözüm tok. Fazlasını, kâra geçmeyi istemiyorum. Dergi okunmaya başladıktan hemen sonra, "Ulan okuyoruz, gülüşüyoruz iyi hoş da, ben keriz miyim bu kadar para veriyorum bunlara" demiş, bu

parayı çıkarmaya yemin etmiştim ve yeminimi gerçekleştirdim. "Gidiyorum" diye ardı ardına konuştum. Ve gittim.

Akşam Güntekin (matematik mühendisi arkadaş) geldi, yine hesap yaptık. Parasını Ödedim, gitti. Ertesi sabah, şimdi burada ismini zikredemeyeceğim büyük gazetelerden birini aradım. "İyi günler, ben gazetenizde çalışmak istiyorum" dedim. "Hayhay" dediler. Maaşı sordum. "500 milyon artı prim" dediler. Teşekkür edip düşüneceğimi, kararımı sonra bildireceğimi söyledim. Hemen ardından Bahadır'ı aradım. "Bahadır şaka yaptım, bu hafta da çizicem" dedim. Sevindi garibim.

Yazmak...

"Karikatürmüş... İşimdeyim gücümdeyimmiş ! Ne yapıyosun oğlum sen? Ne bunlar Allah aşkına? Acaba söyler misin şu yaptığın işin kime, ne kadar yararı var? Şurda yaptığın safı soytarılık lan senin! Madem yapacaksın bari kalıcı bi şey yap tırto! Ulan Tolstoy'un, Boris Vian'ın, Dostoyevski'nin yaşadığı da ömür, seninki de ömür. Yetmiş yaşına gelip de bi dost meclisinde 'Şeyy abi, ben bütün ömrüm boyunca İşimdeyim Gücümdeyim başlığı altında karikatürler çizdim' dersen adamın yüzüne vallahi tükürürler oğlum." İşte bu ve bu gibi düşünceler içerisinde çizdiğim karikatürleri bilgisayarcı arkadaşa teslim edip eve gittim, uyudum.

Ertesi sabah kalkıp bir gün önce düşündüklerimi tekrar düşündüm. Evet sonuna kadar arkasındaydım düşüncelerimin. Her şeyden elimi eteğimi çekerek bundan böyle sadece istediğim şeyi yapacak,

kendimi dünyanın hayhuyundan soyutlayarak her zaman kafamda var olan ama bi türlü başlayamadığım romanımı yazacak ve bunun için eve kapanacaktım. Dayımgiller çoluk çocuk bize geldiği ve bir haftadır bizde kaldığı için bikaç parça eşyamı yanıma aldım ve dayımın elini öpüp helallik alaraktan evden ayrıldım, Haznedar'da ikamet eden bankacı arkadaşım Seyit'in evine gittim. "Abi" dedim, "roman yazmak için eve kapanacam, dünyadan soyutlayacağım kendimi, acaba bi müddet sende kalabilir miyim?" dedim. Sağ olsun kabul etti, hatta bana bu iş için bi oda bile tahsis etti. Sağ olsun.

Bir haftadır önümdeki boş kâğıda bakıyor, ama bir türlü romana giriş yapamıyordum. Gece evin boş koridorlarını bir o yana bir bu yana arşınlarken midememe kramplar giriyor, her yazarın yaşadığı üretememe sancısının tıpkısının aynısını çekiyordum. Biraz stresten biraz da can sıkıntısından olacak, salonun lambasını bir yakıp bir söndürüyordum. O an aklıma büyük Alman yazar Goethe'nin ölürken söylediği "Işık, biraz daha ışık" sözleri gelmişti ki içeride uyuyan Seyit kalkıp yanıma geldi. "Abi ne yapıyosun Allah aşkına, sigortayı attıracaksın" dedi. Hiçbir şey demeden odama gittim. Moralim bozulmuştu, bi müddet Seyit'in yatmasını bekledikten sonra tekrar salona geçip biraz televizyon izleyerek kafamı dağıtmaya karar verdim. Tam televizyonu açıp koltuğa kurulmuştum ki Seyit içeriden geldi, "Ulan uykum kaçta yaa" deyip yanıma oturdu. Hassas bir bünyem olduğu için stres olmuştum. Aslında TRT 2'deki

"Kent Yaşam" programının gece tekrarını izleyecektim ama Seyit denyosu zart zurt eder diye kendimi bilmezce kanalları dolaşıyordum. "Abi şu kanalları geçip durma, bi yerde dur da izleyelim" diye kızdı bana. "Buyur Seyitçiğim, al kumandayı sen seç" diyerek kumandayı ona verdim. Bu sefer o kanallar arasında dolaşmaya başladı. Sonra "Ulan bütün kanalların yerini değiştirmişsin, ne geyik adamsın lan sen. Kanal 7, yedi numaraya ayarlanır mı lan! Biraz marjinal ol oğlum, çılgın ol" diye bana akıl verircesine kızdı. Sonunda Kral Tv'de iki üç klip izledi, yatıp zıbarmaya gitti. Ben de odaya geri gittim, uyuyup sabah erkenden kalkarak romanımı öyle yazmaya karar verdim.

Sabah kalktığımda Seyit kahvaltısını yapıp çoktan işe gitmişti. Buzdolabını açıp kahvaltı için peynir zeytin çıkarırken tencerenin arkasında duran ve üç gün önce gözüme çarpan sucuğun yansının eksildiğini fark ettim. Vay be, meğersem sandığım gibi orada unutulmuş biçare bir sucuk değilmiş o, Seyit'in benden sakladığı bir kurnazlık, bir şerefsizlik abidesiymiş o sucuk. Muhannete minnet etmeyip bakkala giderek yarım ekmek arası salam yaptırarak bastırdım açlığımı. Bakkalda oturmuş ekmeğimi yerken "Ulan acaba gezip dolaşsam mı, belki temiz hava iyi gelir, kafam açılır" diye içimden geçirdim ama sonra hemen vazgeçtim. Zira bu gezmelerin sonu yoktu ve bir yazarın yeri yalnızca masasının başıydı.

Eve dönüp masama oturdum. Yok... Hiçbir şey üretemiyordum, kâğıttan kaynaklanıyor olabilir di-

yerek her profesyonel çağdaş yazar gibi bilgisayarla yazmaya karar verdim. Gidip Seyit'in bilgisayarını açtım. Bu sefer de ekrandaki sanal kâğıda mal gibi bakıyordum. Parmaklarım alışsın diye ismimi yazdım ama "m"nin yerini bulamadığım için "Uut Sarıkaya" yazdım. Baktım bu böyle olmuyor, bilgisayarı tanımak, uyum sağlamak için biraz oyun oynamaya karar verdim. Oyun klasöründe bi oyun vardı. Oynadım, skor olarak 3 yaptım. High score tabelasına baktım Seyit 32 755 yapmış, yaptığı yetmiyormuş gibi isim kısmına "Âlemin Kralı Seyit Baba" diye terbiyesizce yazmıştı. "Ulan kutik bilgisayar senin bilgisayarın, oyun senin oyunun daha ne diye öyle laubali labuali ismini yazıyorsun? Havan kime dingil?" diye içimden usulca geçirdim. Ve bir hafta deli gibi hırs yaparak -ve tabiî Seyit'e görünmeden- rekorunu egale etmeye çalıştım. Ve sonunda 32 757 yaparak Seyit denyosunun rekorunu geçtim, isim hanesine de "Şahbaz Uut Bey" diye yazdım. Sonra ansızın "Şimdi bu civan Seyit işten yorgun argın gelir, bilgisayarı açar high score hanesinde benim ismimi görür de 'Vay efendim sen benim bilgisayarımı mı karıştırdın ?' diye beni yumruk içinde bırakır" diye kıllandım. Üç gün daha kendimi oyuna vererek kendi rekorumu egale ettim ve yerine tekrar "Âlein Kralı Seyit Baba" yazdım. (Nerdeydi bu .mına koduumun "m"si! ?)

İşte böyle günler geçerken bir sabah Seyit'in gürültüsüyle uyandım. Böyle dolapların kapılarını hızlı hızlı açıp vurmalar falan, "Nmskhyyiim, mnsykmmm" diye söylenerek bi şey arar gibi yapmalar fa-

lan, bi acayip olmuştu Seyit. "Hayrola kanka, niye böyle celallendin ?" diye yataktan çıkmadan sordum. "Yaaa yok bi şey, mok bi şey" diye geçiştirdi. "Aman Seyidim, bi derdin varsa anlat çözüm bulalım" diye ısrar ettim anlattı. Çorabının tekini bulamıyormuş, işe geç kalmış, zaten son bir aydır evdeki eşyalar hep kayboluyormuş falan filan... "Ha çorabının tekini ben giydim, benim sol bacağım biraz kansız biliyor musun, gece üşüme yapıyor o yüzden giydim" deyip çorabı çıkararak Seyit'e iade ettim. Sonra bu konuyu büyüttü, böyle bana karşı anlamsız bir tavır takındı. Alttan aldım, takınmaya devam etti. İnsan gibi uyardım anlamadı, bana küfretti, vurdu kapıyı gitti.

İşte o an o evde istenmediğimi anladım. Doğruca eşyalarımı toplayıp, buzdolabına yöneldim. Tencerenin arkasındaki sucuğun geri kalanını da bitirmişti Seyit. Bavulumu alıp bakkala gittim, yarım ekmek arası yaz helvası yaptırıp yedim. Çıkarken bakkal "Yeğenim sizin hesap da kabardı haberiniz olsun, hem Seyit Amca'nızın bu yazdırdıklarınızdan haberi var mı ?" diye sordu, "Olmaz mı" deyip çıktım bakkaldan. Eve geldiğimde dayımgiller hâlâ bizim evdeydiler, sanki artık bizim aileden biri gibiydiler...

Modern Gibi Kadın

"Neymiş? Modern kadınmış! Yaa bırak Allah aşkına! Bırak yaa! Sen modern olacağına, çağdaş olacağına önce kadın ol da beni evde tut. Yapı itibariyle evcimen bir kişi, hayat felsefesi 'Akşam eve dönerken BİM'den yarım kilo peynir alayım da evimde sevdiğimle, eşimle paylaşayım' olan bir kişi olmama rağmen, bugün ben senin yüzünden gözü dışarda bir adam oldum çıktım. Arkadaş, insanda biraz düşünce, duyarlılık olur. 'Bu adam niye suskun, aç mı, açıkta mı, neyi var?' diye bi kere düşünür. Ama sende o duyarlılık nerdee! Şu Raskolnikov'a verdiğin değeri bi gün bana verdin mi? Erkeğim kızım, ben ilgi beklerim, alaka beklerim, övülmek isterim. Evet saf ve katıksız bir erkek, tıpkı Anadolu gibi..."

Bu konuşmayı modern kadına yapabilmeyi ne kadar çok isterdim ama ne yazık ki olmadı. Yapı itibariyle tırt birisi olduğum için zamanında ağzımı

açıp da iki çift laf edemedim.

Oysaki ilişkimizin başında aradığım zeki kadını bulduğum için ne kadar da mutluydum. Kitapla, konserle, müzikle, sinemayla yoğrulmuş dolu dolu kırk beş gün geçirmiştik. Gündüzleri çeşitli etkinliklere gidiyor, akşamları ise birer kadeh şarap eşliğinde sinemadan, tiyatrodan, okuduğumuz kitaplardan bahsediyorduk. E tabiî haliyle benim bilgi dağarcığım biraz kıt olduğu için kırk beş gün sonra tükendim, hafif teklemeye başladım. Ben durumu kurtarmak için konuyu aşkımızın yüceliğine, görkemliliğine getirmeye çalıştıkça o yanaşmıyor, sürekli Fransız sinemasındaki Yeni Dalga akımından, Pasolini sinemasının grotesk anlatımının çarpıcılığından filan bahsediyordu. Bunun üzerine ben de başladım onaylamaya. Mesela o, Çehov tiyatrosunun taşra boğuntusuyla beraber gelecek umudunu sürekli ön plana çıkardığını mı söylüyor? Ben hemen "Tabiî canım, Çehov hep öyledir zaten" diyordum. Ya da Kieslowski'nin "Üç Renk" üçlemesindeki *Beyaz'dan Kırmızı'ya* nazaran daha çok zevk aldığını mı söylüyor? Ben "He valla! Bi tane film çekti hemen g.tü kalktı itin" diye ona destek veriyordum. Hep onay hep onay, tabiî o da bi yere kadar. Baktım hafiften kıllanmaya başladı, hemen mahalleden çocukluk arkadaşım Yusuf'u yardıma çağırdım. "Abi" dedim, "durum böyle böyle... Ben iyice tırta bağladım, hayır seviyorum da... Yoksa inan çekilecek çile değil benimkisi" dedim. "Ben ne yapabilirim ?" dedi. Önce sen kültürlü adamsındır, zekisindir, akıllısındır diye

bi güzel gazladım Yusuf'u, sonra sadede geldim. "Yusufum, şöyle okuduğun kitaplardan, ne bileyim izlediğin filmlerden falan bana bir şeyler anlatsan da ben de sanki onları ben okumuşum, ben izlemişim gibi benim manitaya anlatsam. Bak bu akşam buluşucam, çabuk anlat bir şeyler" dedim. "Abi anlatırım da şimdi böyle birdenbire 'ha' deyince aklıma gelmiyor W" dedi. "Hadi be kanka, sen bulursun" diye ısrar ettim. Bunun üzerine "Abi ne bileyim yaaa, offf yaaa" diye havalara girdi bu. Yusuf'un bu cibiliyetsiz tavrı kanıma dokundu, sitem edeyim derken, sitemin dozunu artırdım, açtım ağzımı yumdum gözümü. "Lan şerefsiz! Orda burda 'Ben, Kim Beş Yüz Milyar İster'de 16 milyara jokersiz gelecek adamım' diye hava atmasını biliyorsun da şimdi sana işimiz düştü diye mi bilmiyorsun lavuk! ?" diye haykırdım. Küfürleştik, bir daha Yusuf'la görüşmemeye karar verip doğruca modern kadınla buluşmaya gittim.

Baktım iş başa düştü, beynimdeki kültüre dair, sanata dair son bilgi kırıntılarını süzüp taarruza geçtim. "Yav aşkım, geçen duydum ki Pink Floyd yeni kaset çıkarmış, koştum hemen aldım. Bi dinlesen öyle şahane ki insanı mest ediyor. Valla gerçekten de dedikleri gibi bu Pink Floyd progressive rock'ın taçsız kralı caaanım" dedim. Dememle de ilişkimiz orada bitti.

Vay ben ne bileydim Pink Floyd adlı grubun yıllar önce dağıldığını, vay ben ne bileydim artık müzik yapmadıklarını...

Şimdi evde oturuyorum, birazdan Yusuf gelecek.

Çay koyup "Kurtlar Vadisi"ni izleyeceğiz. Evet belki biten bir ilişkinin ardından yüreğim yaralı ama en azından kafam rahat...

Yağmurda

Bindokuzyüzdoksandokuz kasımıydı, yürüyordum. Yenilmiş, itilmiş, kaybetmiş ben yağan yağmuru, üşüyen bacaklarımı, yağmur yetmezmiş gibi beni ıslatan dalgaları umursamadan Rumelihisarı sahilinde sadece yürüyordum. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Zaten ne gidecek bir yerim, ne de beş kuruş param vardı. Birden yanımda bir araba durdu. Siyah camı aşağı inerken onu gördüm. Güzel bir kadındı. "Pardon" dedi, "ben Kadıköy'e gidecektim de acaba nasıl giderim ?" dedi. "Piuuu! Abla sen n'aptın yaa!" dedim. "Kadıköy nere, Rumelihisarı nere" dedim. "Geri dön, dümdüz git, Beşiktaş'a varınca Yıldız'a çık, birinci köprüden devam et" dedim. "Etkilendim sizden" dedi. "İsterseniz sizi gideceğiniz yere kadar bırakayım" dedi. "Olur" dedim. Atladım sıcacık arabasına, kemiklerim ısınmıştı. "Eviniz nerede?" dedi. "Kartal'da" dedim. Pendik'e geldiğimizde,

"Yaa" dedim, "ben o heyecanla evim Kartal'da dedim size, dalgınlık işte. Evim Bakırköy'de benim" dedim. Zira dışarıda yağmur amansızca yağıyordu ve benim gidecek bir yerim, bir evim yoktu. Bakırköy'e geldik. Teşekkür ettim, sanki evimmiş gibi bir apartmana girdim. Sonra hemen çıktım apartmandan. Son sürat terk ediyordu Bakırköy sokaklarını. Arabanın peşinden koştum, ıslık çaldım, el ettim, durdu. "Hayrola?" dedi. "Ev arkadaşım evde yok, anahtarım da yok, siz beni en iyisi Taksim'e bırakın, ben kalacak birilerini bulurum" dedim. Taksim'e vardığımızda, "Geç oldu, istersen bu gece bende kal, evim hemen şurada" dedi. "Olur" dedim. Bu arada kültürlü izlenimi yaratmak için, "Bu arabanın teybi, Açık Radyo'yu çekmiyor mu yaa?" dedim. Etkilenmişti. Evine gittik, oldukça varlıklıydı, seviştik...

Bir ay sonra, evde oturmuş televizyon izliyordum. Kapı çalındı, açtım. Her zamanki gibi işten gelmişti. Kuru bir öpücük kondurdu dudağıma ve kanepeye uzandı. "Ooff! Bugün çok yoruldum, canım çıktı" dedi. 0 an tepem attı. "Ulan şu eve, bir gün de elin dolu gel be! İnsan bir kilo elma, bir kilo sebze, çerez alır da gelir" dedim. Kapıştık. Arabanın anahtarlarını istedim, "Biraz turlayıcam, kafam bozuk" dedim. Vermedi. "E o zaman beni aldığın yere bırak, bu ilişki tıkandı" dedim. "Hayhay" dedi. Rumelihisarı sahiline bıraktı beni.

Başladığım yere gelmiştim. Yine yürüyordum, yağan yağmuru, üşüyen bacaklarımı umursamadan, nereye gittiğimi bilmeden yürüyordum. Bir araba

yaklaştı, aralanan camın ardından bir herif çıktı. "Pardon bilader, biz bu Yeniköy'e nasıl gideriz acaba?" dedi. "De s.ktir git lan!" dedim.

Ve Gökyüzünden İntihar Yağıyordu Bu Şehre...

Beyoğlu'nda üçüncü sınıf bir otel odasındaydık. Anlamıştım. Gidiyordu artık... Ağlamamak için dudaklarımı ısınıyordum ama boşunaydı bu çabam, ilk gözyaşı damlası ıslak ve uysal bir yol bırakarak yanağımdan çeneme doğru süzüldü, ikinci damla sanki bir şiirin hep tekrar edilen mısraı gibi diğerinin geçtiği yoldan geçerken dudaklarımdan tek bir cümle döküldü: "Ne olur bırakma beni, korkuyorum bu hayattan, korkuyorum bu insanlardan." Şehre usul usul yağmur yağıyordu ve ben ağlıyordum. Ve bir tek şey biliyordum. Şehrin izbe sokaklarında, minik bir kedicik yağmur altında ıslanıyordu, tıpkı benim gibi, tıpkı şiir gibi...

Tamam tamam yalan söylemeyeyim. "Hani bir durum olur mu acaba" diye Remzi'nin evine götürmüştüm ve o bunca organizasyonu hiçe sayarak tıpkı bir gaddar gibi terk ediyordu beni. Gerçekten ağ-

ladım. Ama şiirsel değil, eşşekler gibi ağladım. Yerden yere attım kendimi. Dövünüyor, tepmiyor, saçımı başımı yoluyor, "Gitmeeaaa!.." diye haykırıyordum. Ağladıkça sümüklerim ağzıma giriyordu, halıya sürtünmekten çorabım ayağımdan sıyrılmış, parmaklarımın ucundan "fili fili" diye sallanıyordu. Evet ben de biliyorum, çirkin bir görüntüydü ama ne yapayım insan kaybediyor kendini. Kolay değil tabiî, koyuyor adama. Sen altı ay boyunca hiçbir masraftan kaçınma, yedir içir, gezdir, sonra o seni umursamazca terk etsin. Rezil olmuştum ama yakmıştım gemileri bir kere, dönüş yoktu. Baktım bunca serzenişim onun hiç umurunda değil, gitmek için kapıya doğru ilerliyor, sanki sinir krizi sonrası bitkin düşmüşüm gibi bir bayılma numarası yaptım. Korkmuştu. Gerçekten korkmuştu. Hissetttim bunu. Çantasından kolonya çıkarıp bileklerimi ovmaya başladı. "Hah" dedim, doğru yoldayım. Devam ettim, su olsam, ateş olsam, tırt olsam, pırt olsam diye bir duyarlı şarkısı var ya, ansızın o döküldü dudaklarımdan. Sarıldı, "Gitmiyorum aşkım, gitmiyorum" dedi.

Yarım saat sonra kahvelerimizi içerken el ele dışarıdaki yağmuru izliyorduk. Yağmura baktı ve "Yazık! Belki de şehrin izbe sokaklarında, minik bir kedicik yağmur altında ıslanıyordur" dedi. Sevgi dolu gibi bir bakışla yüzüne baktım ve ekledim: "Yağsın .mına koyim, yağsın. Barajlar dolar, yazın kuraklık olmaz." Remzi'nin evindeydik. Sadece ikimizdik. Remzi okuldan eski bir arkadaşımdı...

Yıprandım!

"Yaa Metinciğim işte böyle, aşk ile iş arasında ikilemde kaldım" dedim. "Hmmm" deyip önümdeki kâğıda yöneldi ve o haftaki köşesini çizmeye devam etti. Devam ettim, "Hayır sevgileri yarınlara bıraksam da işime mi yönelsem acaba?" dedim, "Sen bilirsin" dedi çizmeye devam etti. Bi müddet suskunluktan sonra "E o zaman ben sevgileri yarına bırakayım" dedim. Kafasını kaldırmadan "Bıraaak" dedi. "Abi neyin var, durgunsun bugün ?" dedim, "Şu işi yetiştirmeye çalışıyorum, sen çizdin mi köşeni?" dedi. "Yok da köşe kolay yaa çizilir" deyip cüzdanımda taşıdığım "Panik yok, işler yetişir" broşürünü gösterip "zehehe" diye gülümsedim. Bi müddet daha kısa bi sessizlik yaşandıktan sonra "Abi rahatsız ediyor, işini yapmanı engelliyorsam çıkabilirim" dedim, "iyi olur" dedi.

Böyle birdenbire "çık" denilince insan çıkamıyor

tabiî. Bi müddet önünde duran boş çay bardağını mal mal izliyor, birinin gelip de "Umutçuğum bi saniye gelir misin ?" demesini, kurtarmasını bekliyor. O isimsiz kurtarıcımı beklerken birden kapı açıldı, Bahadır içeri girdi. Benle ilgilenmesini ya da bana bi şey söylemesini beklerken bi "meraba" bile demeden MetÜst'e yönelip tam anlamadığım bir şeyler anlattı, karşılıklı gülmeye başladılar. O sırada suratımda aptal bi gülümsemenin belirdiğini fark ettim. Bahadır "Hadi kolay gelsin" deyip çıkacakken "Haa abi iyi hatırlattın, benim de senle konuşacak bi şeyim vardı" diyerek yerimden kalkıp kapıya doğru yöneldim. "Söyle! Burda söyle" dedi Bahadır. "Yok abi burda olmaz! Gizli! Yani özel" deyip elimle belinden tutarak dışarı çıkarmaya çalıştım. "Oğlum Metin Ahi'nden gizlimiz saklımız mı var? De diyeceğini burada, şu elini de çek" deyip dışarı çıkmamı engelledi. İkinci kez reddedilip, ikinci kez hüsrana uğramıştım. Elim halen Bahadır'ın belinde olduğu halde "Eee öööö" deyip geveleyerek diyeceğim şeyi düşünüyordum. Sonunda "Bahadır Abi, dergimiz ne güzel di mi aaabii ?" dedim. Evet yine kısa bi sessizlik yaşadık. Ve ben n'olacaksa olsun deyip elimi Bahadır'ın belinden çekerek odadan çıktım.

Yenilmiş, aşağılanmış, bitmiş, duygularım incinmişti. Bu isimsiz sinir savaşları benim duygusal bedenimi çok yıpratmıştı, dizlerimde takat kalmamıştı. Derginin girişindeki bina görevlimiz Ali Haydar Abi'nin masasına güçbela attım kendimi. Dinlenirken Ali Abi gelip "Hadi abicim, seni alayım ordan, bi

ton işim var benim. Hadi canım kalk masadan, hadi" dedi. Darbe üstüne darbe yiyordum, hiç ses etmeden masayı terk ederken dudaklarımdan belli belirsiz "Ulan senin de iyi ki bi masan var, n'olur lan iki dakka otursak Allah'ın artisi" sözcükleri döküldü. Dedim ya dizlerimde derman kalmamıştı diye, bu yüzden üst kattaki odama çıkmak için merdivenleri değil de asansörü kullanmaya karar verdim. Tam asansöre binecekken ofisboyumuz Mustafa koşup beni "Dur abi asansöre binme" diye durdurdu. "Sende mi ? Mustafa sende mi ?" diye sitem ettim. "Yok abi yanlış anlama asansöre birisi sıçmış o yüzden binme" dedi. "İsabet oldu Mustafam, zaten zor bir dönemden geçiyorum, böyle bir gerçekle karşılaşmam beni büsbütün yaralayabilirdi" dedim. Ben merdivenleri tırmanırken Mustafa'nın asansör kapısını açıp "Tövbe estağfurullah" dediğini duydum. Kendimi güçbela odama attım.

Telefonum çaldı, arayan annemdi. Uzun uzun dayımın oğlu Zülfikâr'dan bahsetti. Okulu bitmiş, üç aydır işsizmiş, bunalımlardaymış. "Ben ne yapabilirim ?" dedim. "Yanına aldır, elâlem yiyeceğine akraban ekmek yesin, sevaptır. Bi işin ucundan tutsun, yoksa serseri olacak" dedi. Anneme dergiye eleman almadaki karar mercii olmadığımı makul bir dille anlattım. "Elâlem birbirini tutar, kollar, bizimkiler akrabalarından fellik fellik kaçar" diye beni suçlarcasına söylendi.

İki gün sonra ufak ufak yanımda başlasın diye Zülfikâr'la dergiye geldim. İlk gün dergiyi gezdirdim.

Koridorda yanımızdan Yiğit geçti. "Yiğit n'aber?" dedim "Off' deyip yürüdü gitti. Zülfikâr'a dönüp "Ulan bunun da kulağına sıçıcam haa Allah'ın sağırı" dedim. Sonra Zülfikâr'a eski dergi ciltlerini gösterdim. Ama Allah için arkadaş insanda biraz ilgi biraz heyecan olur, şöyle bi karıştırıp "Yaa Umut Abi, yemek ne zaman yeniyo burda yaa?" dedi. Odama gidip yemek söyledik, yemekten sonra "Hadi Zülfikârım, kendine de bana da çay getir" dedim. "Abi sen beni ayakçı mı zannettin, akşam lisesi mezunuyum lan ben" diye tersledi beni. Ardında da ağlamaklı "Ahh ulan ben sizin gibi okuyacaktım var ya bırak yazarlığı çizerliği, müsteşar olurdum be" dedi. Sonra da bütün gün sigara içip camdan dışarıya baktı.

İlerleyen günlerde de benzer olaylar yaşandı. Zülfikâr sabah 11 gibi geliyor, iki paket sigara içip bilgisayarda fal açıyor, camdan dışarıyı seyrediyor, akşam 4 gibi gidiyordu. En sonunda Bahadır geldi "Kim bu?" diye sordu. Durumu anlattım, hiçbir şey demeden gitti. Yine bi gün Zülfikâr bilgisayarda kâğıt oynarken yanma gittim "Zülfikârcığım, bak senin yüzünden azar işitiyorum, n'olur biraz gayret etsen. Bak kalem kâğıt da verdim sana, en azından iş yapıyo gibi görünsen" dedim. Oflaya puflaya aldı kalemi, bi şeyler çizmeye başladı. Bundan sonraki günler kafam çok rahattı, ortalıkta fazla dolaşmıyor, yanımdaki masada oturup sessiz sessiz bi şeyler karalıyordu. Hatta çizdiklerini Bahadır'a, MetÜst'e falan bile göstermeye başlamıştı.

Bi gün mutfağa çay almaya giderken yan odadan

kahkaha sesleri duydum. Merakımdan gidip baktım. Derginin çizerlerinin çoğu toplanmış Zülfikâr'ın çizimlerine bakıp gülüyordu. MetÜst "Yaa Umutçuğum, süpermiş bu dayının oğlu" dedi "Ehh evet abi fena değildir" deyip, "Zülfikârcığım bi dakka odama gelir misin, bi şey konuşucam senle" dedim. Odamda karikatürlere şöyle bi baktıktan sonra "Sen ne yaptığını sanıyorsun lan?" dedim "Ne var abi, çiziyoruz işte" dedi. "Ulan sen nasıl bana göstermeden gider Bahadır'a, MetÜst'e gösterirsin karikatürlerini ? Senin amirin onlar mı ben miyim?!" diye bağırdım. O bi şeyler söyledi, ben bi şeyler söyledim tartışma büyüdü, küfürleştik. Akabinde bu beni bi güzel dövdü. Diğer arkadaşlar geldi ayırdılar. Zülfikâr Bahadır Abi'ye böylesi bi ortamda çalışamayacağını, şu andan itibaren karikatür sanatına küstüğünü açıklayıp gitti. Bahadır ardından koşmak isterken belinden tutup "Yaa abi bırak gitsin yaa, dergimiz ona mı muhtaç ?" dedim. "Bırak oğlum, geleceğin mizahını yapıyordu o çocuk" diye kurtulmaya çalıştı pençelerimden. Daha sıkı tutarak "Ne var abi, ben de yaparım geleceğin mizahını" dedim. Ve Zülfikâr bi daha dönmemek üzere gitti.

Olayın üzerinden bir ay geçmişti ama dergide bu olaydan dolayı kimse benimle konuşmuyordu. Ben de daha çok kendimi işime vermiş odama kapanarak geleceğin mizahını üretiyordum. Ama benim gelecek anlayışım nedense hep iki gün sonrayla sınırlı kalıyordu. En sonunda yalnızlık canıma tak etti ve bir gece çalışırken sinir krizi geçirdim, odadaki lam-

bayı, camı kırıp bayıldım. Sonra kalktım bi posta da Memo'nun kapısında sinir krizi geçirip bayıldım. Sonra yine kalkıp alt kata indim. MetÜst'ün kapısı açıktı, içerde çalışıyordu. "Abi meraba" deyip içeri girdim. Bi müddet sessizlikten sonra "Yaa Metinciğim işte böyle, aşk ile iş arasında ikilemde kaldım" dedim. "Hmmm" dedi.

Pin Kodunu Çok Sevdim, O Beni Hiç Sevmiyor...

Faruk'un verdiği ceket biraz küçük, abimin pantolonu biraz bol gelmişti ama takım üzerime tam oturmuştu. Tuvalet aynası karşısında son bi kez daha kravatımı düzelttikten sonra içeri, salona gittim. Beni görünce annemin gözleri yaşardı, "Ah oğlum, tıpkı müsteşar gibi oldun, âdeta bir beyfendisin" dedi, sonra aniden susup sinirlice ayaklanma baktı. Bunun üzerine hemen tuvalete geri dönüp saçımı jöleledikten sonra terlikleri çıkarıp "çipistle çipistle" diye ilerleyerek cefakâr annemin gözlerini daha çok yaşartmak için salona geri döndüm. "Çipistle çipistle" diyorum, çünkü giydiğim terlikler ıslaktı ve annem evin halılarını yıkamak için balkona götürmüştü. Annem yine gözyaşları içinde geldi, sarıldı bana. Sonra birlikte balkonda kurumuş halıların birkaçını içeri aldık. Halıları yerlere serdikten sonra annem biraz daha benim bu ceket ve kravatla ne kadar ya-

kışıklı olduğumdan, adama benzediğimden, zamanında babamın sözünü dinleyip üniversiteye de bu şekilde gitmem gerektiğinden filan bahsetti. Annem beni övdükçe ben tıpkı mütevazı bir kurnaz gibi davranıp "Yok be anne, abartıyorsun" dedim. Dedim ama her övgüden sonra ayrı bir şekle girdim, kâh elimi cebime koyarak kâh ceketimin önünü ilikleyerek poz verdim. Sonra annem sıkılmış olacak ki sustu, işine gücüne baktı.

Saatime baktım, artık çıksam iyi olacaktı. Tam ayakkabılarımı giyip çıkacaktım ki işten gelen abimle karşılaştık. "Ulan o pantolonun altına o ayakkabı giyilir mi?" dedi. "Ne var oğlum, alırken satıcı 'Kumaşın altına da giyebilirsin abi' demişti" diye yapıştırdım cevabı. Cevabımı bile dinlemeden ayakkabılarının topuklarına basıp çıkararak önüme fırlattı, "Al şunları giy de soytarı gibi gitme elâlemin içine" deyip içeri girdi. Kendiminkileri çıkarıp abiminkileri giydim. Gerçekten de bana ayrı bir hava katmıştı, gerçi abimin ayakları bi numara büyük ve taraklı olduğu için biraz bol geliyordu ama olsundu. Ayak parmaklarımı katlayıp burun kısmını sabitlediğimde tam gibi duruyordu.

Dışarı çıktım, hem âlem erkek görsün, mahallenin gelinlik çağdaki kızlarını etkileyeyim hem de diğer sakinlerine "Bakın lan lavuklar, öyle boş adam değilim, davetlere, etkinliklere çağrılıyorum" mesajı vereyim diye elimi cebimi koyarak mahallede şöyle bir tur attım. Şeref turu esnasında bazen yöre halkını selamladım, bazen de uzaklara dalıp dalıp gittim.

Sonunda tekrar evin önüne geldim ve anacaddeye inen bayırdan aşağı yürürken sanırım ayağıma bir taş kaçtı. Başta önemsemedim ama taşın ayak tabanıma verdiği acı bayırın sonunda dayanılmaz oldu. Namık'ın yeni devraldığı büfenin yanındaki bi direğe tutunup ayakkabımı çıkardım ve içindeki taşın düşmesi için salladım. Fakat düşmedi, o anda taşın çoraba kaçtığını fark ettim, dibindeki minik delikten içeri girmiş olmalıydı. Mahalle ortamının gözünü seveyim, Beyoğlu gibi, Kadıköy gibi sosyokültürel bir merkezde kınanma korkusuyla yapamazdım bu hareketi. Evet çorabımı çıkardım ve direğe vurarak taştan arındırma işlemini uyguladım. Ben vururken arkamdan "Arkadaşının yayladan mı geldin sen ? Aloo başka İstanbul yok!" diye bi ses geldi. Belli ki Namık'ın sesiydi bu. Döndüm baktım, evet gerçekten oydu, sosisli akvaryumunun arkasından kafasını çıkarmış bana bakıyordu. Biz Namık'la hep böyle şakalaşırız, birbirimize ana avrat küfretmişliğimiz vardır, öyle samimiyiz yani. Neyse ben de onun bu şakabaz hareketine "Ezdede! Ezdede! Tısı! Tısı!" diye gülerek karşılık verdim. Ama o ciddiyetini korumaya devam etti. Ve "Oğlum burda insanlar nimet yiyor yaa, biraz saygın olsun yaa" diye azarladı beni. İşte o an tepem attı. "Ulan" dedim, "sen de iki haftadır diline dolamışsın 'nimet nimet' diye. Bak küçük işletmecisin diye ses çıkarmıyorum adamı çileden çıkarma. Herkes rütbesini bilecek, akıllı olacak lan" diye tehdit ettim. Fakat bu tehdidi çorabımı giyerken yaptığım için sanırım pek etkili olmadı. Akabinde

ayakkabımı giyip söylene söylene minibüse bindim, Yunus ve Ercan'la buluşmak için Sanayi Mahallesi'ndeki otobüs durağına gittim. Ercan ile Yunus çoktan gelmişlerdi, ilk intiba önemli olduğu için bana en çok yakışan hareketi yaptım ve elim cebimde olduğu halde onlara doğru sevinçle koştum. İkisi de spor giyinmişti ve takım elbise giydiğim için beni biraz yadırgadılar. Beraber bi kuyumcuya gidip ortaklaşa çeyrek altın alıp düğün salonunun yolunu tuttuk. Gittiğimizde düğün çoktan başlamış, davetliler salonu doldurmuştu. Bize ayrılan belirli bir masa olmadığı için ortalıkta koşturan çocukların arasından ilerleyerek diğer on iki sapın oturduğu bekârlar masasına kurulup etrafı kestik, pasta yedik.

Neden sonra Hakan ile gelin içeri girdi. Bir alkış tufanı koptu salonda. Sonra gelin ve Hakan onlara ayrılan masaya oturup âdeta iki mal gibi milletin oynayıp zıplamasını izleyerek gülücük dağıttılar. Bir zamanlar beraber takıldığınız, ortalıkta amaçsızca gezdiğiniz bir arkadaşınızın şimdi orda ciddi bir işe imza attığını görünce garip bir şekilde aldatıldığınızı hissediyorsunuz. İşte ben de bu aldatılmışlık hissiyle Hakan'a küfrettim içimden. Hırsımı alamadım, bi de bizim bu dostluk çemberimizi bozan, ilerde gün gelecek "O sap arkadaşların bize fazla gelmesin, saat dokuzda evde ol, fazla takılma onlarla" diyecek olan ve böylelikle Hakan'ı bizim gözümüzde düşürecek olan o şırfıntıya da küfrettim. Bi müddet sonra Hakan biz bekârların masasına, hoş geldinize geldi. Sanırım o sırada Yunus onun daşşaklarını sıktı. Er-

can da g.tüne parmak attı. Ben ise kızgın olduğum için efendi gibi mutluluklar diledim. Sonra.. Sonrası klasik düğün işte, ahali oynadı, birtakım kıvrak figürler sergiledi müzik eşliğinde. Ben durgun olduğum için uzun bi süre elimi cebime koyarak limonatamı yudumladım. Sonra zaten gergin olan kız tarafının "Lavuğa bak, elini cebine koymuş sinsi gibi aleti karıştırıyor" diye düşünüp beni dövmesinden ürkerek elimi cebimden çıkardım ve kendimi müziğin coşkusuna kaptırdım. Takı merasimi de yapıldıktan sonra ben "Hişş hişş Hakan, gerçi altını Yunus taktı ama biz de ortak olduk, öyle sonra elini kolunu sallayarak geldi deme" babında "Neyse Hakancığım, altınımızı da taktık biz kaçalım artık. Hadi tekrar mutluluklar... Yenge, size de mutluluklar" dedim.

Salondan ayrılıp minibüse binerekten Beşiktaş'a gittik. Bira alıp iskelenin yanındaki tarihî toplardan birine oturduk. Uzun süre hiçbir şey konuşmadık. İkinci biraları yarıladığımızda Ercan sadece "Yaşlanıyoruz lan" dedi.

Tiksinti Geldi Semih'ten de Fevzi'den de...

Güneşli bir pazar günü uyandım. Evet bugün pazardı. Pencerenin kenarına geçip kafamı yukarı kaldırdım. Ve ben ömrümde ilk defa gökyüzünün bu kadar benden uzak, bu kadar mavi olduğuna şaşarak kımıldamadan durdum, sonra saygıyla koltuğa oturdum, sırtımı yastığa yasladım. Bu anda ne iş güç vardı, ne dert, ne tasa. Koltuk güneş ve ben... Bahtiyardım...

Kendi kendime "Yav Umutum, elâlemin derdi tasası derken biz kendimizi ihmal etmişiz be!.. Günlük yaşamın koşturmacası arasında yaşamın zevklerini es geçmişiz, hayhuy derken bir ömrü harcamışız da haberimiz olmamış" dedim. Yok aga yok! Ömrümde ilk defa bi günü kendime ayıracaktım. Kalktım yerimden gittim önce bir çay koydum. Çay kaynayadursun bi koşu bakkala gidip ekmeğinden sucuğuna, peynirinden reçeline bi dolu kahvaltılık

malzeme aldım. Sonra geldim eve çayı demledim, o demini aladursun sahanda sucuk yaptım.

Çayım vardı, sucuğum vardı, sağlığım yerindeydi. Allah'tan başka ne istiyebilirdim. Bugün pazardı, bugün ilk defa bi günü kendime ayırıyordum. Dedim ya mutluydum.

Birden telefonum çaldı. Ama bu çalış her zamankinden değildi, oldukça kısaydı. Gittim baktım. Okuldan eski bir arkadaşım olan Semih çaldırıp kapatmıştı. Semih'i az tanıyordum. Fazla bir yakınlığımız yoktu ama ilk bakışta hani şu herkesin çevresinde olan duygusal gibi, şerefsiz gibi insanlardan biri gibiydi. Bir konu üzerine biz okulda hareketli biçimde tartışırken o sessizce bizi dinler, sonra da hiçbir şey söylemeden giderdi. Biz Semih'i gizemli sanıyorduk ama sonra anladık ki Semih malmış. Yıllar sonra yağmurlu bir akşamüstü Faruk'a anlatmış. "Abi ben öyle çekip gidiyordum ya! Öyle uzaklara dalıp dalıp iç geçiriyordum, susuyordum ya! Gizemliliğimden falan değil abi, susuyordum ki adam sanın diyeydi. Zati bana lisedeyken de 'Eşşek Semih' derlerdi. Ehe heehehehoy î" demiş. Ben bunları düşünürken Semih bi daha çaldırdı. Ben de "seni düşünüyorum" mahiyetinde onu çaldırdım. Semih bi daha çaldırdı. Ben de bi daha çaldırdım. Sonra Semih beni aradı. "Abi iki kontörüm var, beni hemen arar mısın?" dedi. "Ararım" dedim. "Teşşek" dedi, kapandı. Aradım. Bizim semtte bir işi varmış onu halletmiş şimdi boşmuş, mümkünse bana gelmek istediğini söyledi. "Aman Semihçiğim, bugünü ben kendime

ayırdım. Etme eyleme" diyemedim. Keriz gibi "Hay-hay gel, başımla beraber" dedim.

On dakka sonra kapı çalındı. Gittim açtım. Gelmişti... Selamı sabahı kısa kesip hemen alelacele "Banyo nerde?" diye sordu. "Hayrola?" dedim "Abi bi elimi ayağımı yıkayayım, vıcık vıcık terledim" dedi. Yerini gösterdim. Girdi. Ben de gittim kahvaltı masama oturdum. Geldi karşımdaki koltuğa yerleşti. "Buyur gel bi şeyler atıştır" dedim. "Yok abi aç değilim, sen ye afiyet olsun" dedi. Ama nasıl afiyet olsun kardeşim. Şu pazar gününü kendime ayırmışken okuldan pek de samimi olmadığım birinin, Semih'in su damlayan nasırlı topuklarını görüyordum. Nasıl afiyet olsun. Kibarca "Semihçiğim istersen sen şu çoraplarını giy" dedim. "Öyle çıplak ayakla betona basma üşütür tırık olursun a Semihim" diye uyardım. "Yok be abi böyle iyi serin serin" dedi. Israr ettim giydi. Bu sefer de Semih'in kahverengi çoraplarının diplerinin sürtünmekten, eskimekten, transparan olduğunu farkettim. Yine o topuklar, bu sefer çoraplı bir biçimde daha iğrenç gözüküyordu. "E be Semihim, bugün seni pek gergin pek sinirli gördüm. Sen istersen o ayaklarını halının altına sok, sok da yer biraz elektriğini alsın, gerginliğin geçsin" dedim. Coşkuyla kabul etti. Kahvaltıma geri döndüm.

Bir müddet sonra Semih "Ooff" dedi. Bu "off'u tanıyordum. "Şşş abi bi bak. Bir derdim var" ofuydu bu. Umursamadım, zira bugünü kendime ayırmıştım. Bi on dakka sonra Semih yine ofladı. Bu da "Aloo abi duymadın galiba" ofuydu. Yine oralı olma-

dım, sanki bir gamsız gibi yedim sucuğumu, içtim çayımı. Sonra Semih dile geldi. "Ben nerde hata yaptım biliyor musun Umutçuğum ?" dedi. "Bana ne lan. Sen o gün ehe mehe diye Faruk'a iç dünyanı açtığın gün benim için bittin. Senin derdin de hatan da zerre kadar umurumda değil Allah'ın Eşşek Semih'i" diyemedim, kahrolayım ki diyemedim. "Nerde hata yaptın abi?" dedim. "Bazı yaşanmışlıkların tortularını içimden atamadım, geçmişe bir sünger çekemedim" dedi. Aboo "yaşanmışlık tortuları", "sünger", "geçmiş"... Gümbür gümbür gelen büyük ve uzun bir geyiğin ayak sesleriydi bu kelimeler. Eğer açılırsa o geyik öyle uzun ve devasa olabilirdi ki akşam kendimi Semih'e yer yatağı yaparken, uyuması için eşofman altı getirirken bulabilirdim. Ellerimi açıp yüce Rabbim'e beni bu cendereden kurtarması için yalvardım.

O sırada kapı çalındı. "Sağ ol Allahım" deyip gittim kapıyı açtım. Gelen çocukluk arkadaşım Fevzi'ydi. "Buyur Fevzi, n'oldu?" dedim. "Umut, sen beni çocukluğumdan beri tanırsın. Sence ben nasıl biriyim? Sen mesela bana baktığında ne görüyorsun? Benim hakkımda ne düşünüyorsun?.." dedi. "Ne bileyim abi, Fevzi'sin işte. Daha önce hiç derinlemesine düşünmemiştim seni" dedim. "Nasıl abi yaa? Yani hiç mi düşünmedin beni. Hiç mi şu hayatta seni etkilemedim" diye isyan etti. Yaşanan onca şeyi yok sayamayacağımdan falan bahsetti. "Yav Fevziciğim, seni duyan da bi şey oldu zannedecek. Bikaç defa mahalle maçı yaptık, bi de ara sıra eriğe, elmaya dal-

dık. Yani sen benim koşu yoluma top attın diye, bikaç defa aynı kafa topuna çıktık diye ben seni niye düşüneyim Fevzi?.. Ben kapıma gelen bu ağlak Fevzi'yi değil, çocukluğumdaki eski Fevzi'yi istiyorum! Anlasana, eski Fevzi'yi istiyorum!.." dedim. O gazla yolladım Fevzi'yi.

"Şu halime bir bak" dedim kendi kendime. Kendime ayıracağım şu günde Semih'le, Fevzi'yle uğraşıyor, kapı aralarından "Eski Fevzi'yi istiyorum!" diye bağırıyordum. İşte o an tepem attı. Ulan bi gün de şu kapıdan içeri bi Ece, bi Tuğçe girsin be! Varsa yoksa Semih, Fevzi, İsmet, Fikret! Hay sıçayım Fevzi'ye de İsmet'e de. Fevzi'yi düşünmüyormuşum, eğer ben Fevzi'yi düşünürsem adam değilim. "Fevzi kim lan..." diye sinir krizi geçirdim.

Bi beş dakka sonra kapı yine çalındı. "Ulan acaba Fevzi dediklerimi duydu da beni zopalamaya mı geliyo ?" diye inceden tırstım ve Semih'e "Abi" dedim, "şu kapıya bi bakar mısın. Kim gelirse gelsin 'Umut yok' de, 'Şimdi çıktı' de, zira sinirlerim çok bozuk!" dedim. Ve herhangi bir taarruza karşı, kaçmak için pencere kenarına doğru yaklaştım. Semih kapıyı açtı, kapıdakiyle bi şeyler konuştu, kapattı. "Semih, abi kimmiş o gelen?" diye Semih'i de yalarcasına sordum. "Esra diye bir kızdı, seni sordu, çıktığını söyleyince gitti" dedi. Bugün pazardı, bugünü kendime ayırmıştım. Hava kararıyor, gün bitmek üzereydi ve ben Semih'e yer yatağı hazırlıyordum. Semih'e eşofman altı verirken "Abi seviyorum onu anlıyor musun" dedim ve duygularıma tercüman ol-

ması için Erzurum dolaylarından bir türkü söyledim. Semih "Abi istiyosan yarın da kalayım sende. Şu konuyu irdeleriz" demeye yeltendi. Hemen türküme son verip ona iyi geceler diledim.

Umut

Varlığınızla rahatsız etmek... Yani ortada hiçbir sebep yokken ve hiçbir şey yapmadan, ağzınızı bile açmadan bir insanı ya da daha kötüsü birçok insanı sadece orada bulunarak rahatsız etmek... Niye böyle bir şey başıma gelmişti bilmiyorum. Ben Umut Sarıkaya olarak bu insanlara ne yapmıştım? Bu ben bir şey anlatırken başka şeylerle ilgilenmeler, öflemeler püflemeler, bakışlarımdan bakışlarını kaçırmalar da ne oluyordu? Hangi suç bu kadar büyük cezalandırılırdı? Yanlış anlamayın dostlarım gereksiz alınganlık, pimpiriklilik ya da artistlik değil bu düşüncelerim. Açık seçik varlığımla rahatsız ediyordum onları ve bunu bilmek de beni rahatsız ediyordu.

Üniversite hazırlığın ilk günüydü. Bir hafta önce seviye tespit sınavına girmiştik ve sınıflar ona göre belirlenmişti. İkinci kattaki panoya gittim baktım, sınıfımı öğrendim. Sonra saatime baktım, ilk dersin

başlamasına bir buçuk saat vardı. Oyalanmak lazımdı, ben de bu hayatımın rotasını belirleyecek eğitim yuvasını gezmeye başladım. Boş koridorlarda yeni aldığım spor ayakkabımın sesleri "sciki sciki" diye yankılanırken şu anda hatırlamadığım çeşitli düşünceler içine daldım. Ben böyle düşünceler içinde bu devasa binanın koridorlarını, merdivenlerini, dersliklerini bir bir arşınlarken birden kaybolduğum hissine kapıldım ve çok korktum. Panik halinde geldiğim yoldan geri dönmeye çalıştım ama dönüş yolunu bulamadım. Her kata ulaşan birçok merdiven vardı, bir merdivenden aşağı hızla iniyor, sonra "Yok, bu merdiven değildi" deyip, geri yukarı çıkıyor, sonra yine başka bi merdivene yöneliyordum. Bir o yana bir bu yana "sciki sciki" diye koşarken bir yandan da beni görüp burda ne aradığımı soran herhangi bir müstahdem ya da hocaya karşı ne cevap vereceğimi düşünüyordum. O karşılaşma anını düşündükçe heyecanlanıyor, heyecanlandıkça çişim geliyordu. Birinci kata inmenin yanma şimdi bir de tuvalet eklenmişti. Çok sıkışmış, patlamak üzereydim, koşarken depo olduğunu sandığım kapısı açık bir odanın içinde üst üste yığılmış kırık masa ve sandalyelerin arasında duran bir pet şişe gözüme ilişti. Durdum ve pet şişeye yaklaştım. Yanında durdum, biraz bekledim. Sonra "Yok lan saçmalama" deyip şişeden uzaklaştım. Tam depodan çıkarken geri döndüm, ona ihtiyacım vardı. Uzun uzun şişeye baktım, sanki "Gel al beni, bitir şu işi diyordu" namussuz, şişe ile aramızda bir sinir savaşı başladı. Kötü

bir arkadaş gibiydi, kaçıp gitmek istiyordum ama gidemiyordum. Onu paramparça etmek istiyordum ama bir yandan da ona ihtiyacım vardı. Orda durması, bi parça da olsa bana umut vermesi beni resmen süründürüyordu. Yapılacak en doğru şeyi yaptım ve şişenin altını çelik uçlu rotring kalemimle delerek umudu ortadan kaldırdım. Sonra koşmaya başladım. Kaybolma korkusu olmadan, basamakları üçer beşer atlayarak bilinçsizce koştum ve nihayet ilk geldiğim yere, giriş katına vardım.

Diğer öğrenciler de üçer beşer gelmiş, alt katta bekliyor, konuşuyor, tanışıyordu. Sanki yeni gelmiş gibi aralarına karışarak, içlerinden birine tuvaleti sordum. Gösterdi, gittim hacetimi giderdim, tekrar aralarına karıştım. Gruplaşmalar şimdiden başlamıştı, çoğu aynı liseden ya da dershaneden olmalıydı. Karşılaştıkları zaman öpüşmelerinden, tokalaşmalarından bunu anlamıştım. Benim gibi o yıl sadece iki mezunu üniversiteyi kazanan devlet liselerinden ya da Anadolu'dan gelen öğrenciler ise hemen seçiliyordu. Onlar duvarlara yaslanmış, bu kaynaşmış gruplara bakıyorlardı. Ben yanı başımdaki kaynaşmış gruplardan birine bakıp, sırıtarak onların muhabbetlerine girmeye çalışır, onların yaptıkları esprilere gülerken, birden şahane bir kız geldi, yanımdaki gruptan bir çocuğa sınıf listelerinin nereye asıldığını sordu. Çocuk tam cevaplarken sözünü kestim, "Neresini arıyorsunuz ?" dedim. Kız tekrar etti, böyle kolumu sabit tutup bileğimi kıvırarak "Düz git, sola dön, ilk sağdan yukarı çık" dedim, bi

güzel tarif ettim. Teşekkür edip gitti, yanımdaki çocuk sanırım bu cansiperane atılımıma biraz bozuldu. Bi müddet bakıştık, sonra ben hiçbir şey olmamış gibi arkadaşlarının muhabbetine yöneldim, çocuk bi müddet daha baktı bana. Baktım bu grubun muhabbetinin tadı tuzu yok, tanımadığım bilmediğim adamların, kızların isimlerini zikredip duruyorlar çekip gittim. Zaten aklım da o yol soran kızda kalmıştı. Panonun olduğu kata çıkıp baktım, oradaydı. Hâlâ listelere bakıyordu. Hani takıldığı, sormak istediği bir yer olur diye arkasında durup bekledim. Listenin üstündeki isimleri görmek için iki eliyle elindeki dosyayı göğsüne bastırarak ayak uçlarında yükseldikçe yüreğim hop hop etti. İsmini bulup sınıfa gitmek için arkasını döndüğünde yüz yüze geldik, gülümsedi, ben de gülümsedim. Sınıfına gitti, ben de sınıfıma gittim. Koridorda yürürken, birden hiddetle dönüp "Bi şey mi var?" diye ünlemselce sordu. "Yok bi şey, sınıfa gidiyorum" dedim. Koridor ve merdiven boyunca ben onun kâh iki adım arkasında, kâh yanında yürüdüm. İkimizin de aynı sınıfta olması onun açısından gerilimi kat kat artırmıştı, benim için ise çağdaş bir insan olduğumdan sorun yoktu.

Ben 96-97 eğitim-öğretim yılı boyunca sınıfta sürekli Tuğba'yı (ismi buydu) kestim. "I have doing" derken kartal bakışlarımı fırlattım, "three" derken tam telaffuz kisvesiyle dilimi dışarı çıkararak manidarca süzdüm onu. Ben böyle ikinci sömestrin son haftasına kadar onu bakışlarımla soyarken sıra arkadaşım Aytekin bi gün dayanamadı "Lan oğlum, bir

yıldır ne dövecek gibi bakıyorsun kıza lan?" diye beni uyardı. Hiçbir şey demeden Aytekin'e baktım. Aytekin'in içine giydiği yün atleti görünce bakışlarımı masaya çevirdim. Bundan sonraki beş gün boyunca da onun yanındaki kız olan Sevil'i kestim. Ve böylece bir eğitim-öğretim sezonunu kapattık.

Üniversitenin üçüncü yılı fakülteden pek samimi olmadığım arkadaşım Tolga'ya bir haller oldu. Benimle pek samimiyeti yoktu da çevresindeki arkadaşlarını pek iplemiyor, yolda görse selam filan vermiyordu. Bi gün çektim kenara, "Hayrola Tolga, ne bu tavırlar oğlum ?" dedim. Açık sözlülükle yanıtladı beni. "Abi kız arkadaş buldum, g.tüm kalktı" dedi. Samimiyetini takdir ettim ama bu tavırlarını hiç tasvip etmedim. "Oğlum beni de tanıştırsana" dedim. "Olur abi, bi kız arkadaşı var zaten, benim kızın bi arkadaşı var, sana ayarlayalım onu, süper arkadaş grubumuz olur" dedi. "Ama kimseyi almayalım aramıza emi Tolgacığım" şartını sunarak kabul ettim. Kızlar Mimarlık Fakültesi'ndenmiş, kalktık gittik Mimarlık'ın kantinine. Kızlar beni görünce bi işkillendiler ama bozuntuya vermediler, ben de vermedim. "Selam ben Tuğba, melam ben Sevil" diye tanıştık, oturduk, gezdik, ilerleyen günlerde Tolga'ya bir haller oldu, bana tıpkı diğer arkadaşlarına davrandığı gibi davranmaya başladı. Tuğba da, Sevil de telefonlarıma cevap vermiyordu. Kızlar her şeyi Tolga'ya anlatmış olmalıydı. Hadi Tuğba'yla, Sevil'le bi mazimiz vardı ama Tolga'ya ne oluyordu ki ? İnsan en azından bi selam verirdi.

Bi gün dayanamadım, Tolga'ya "Bugün nereye gideceksiniz , ben de geleyim" diye sordum. "Off ne bileyim yeaaa, pöfff gideriz bi yerlere meeaaa" diye cevap verdi, gitti. Akşam aradım evdelermiş, çıktım Taksim'e onları elimle koymuş gibi buldum. Yine o bara gitmişler içkilerini zıkkımlanıyorlardı. "Hani lan evde oturacaktınız?" dedim oturdum; sohbet ettik, güldük eğlendik. Saat 11 oldu, vedalaştık ayrıldık, sonra ben başka bi bara gittim, yine ordalardı. Geyiği harladıkça harladık, zaman su gibi geçti. Tabiî ben içkinin tesiriyle Sevil'e de Tuğba'ya da verdim ayarı. Sanki ikisiyle de duygularımız karşılıklıymış gibi edalar takındım, Tolga'nın omzuna vurup "Tuğba'nın kıymetini bil haaa, sıkı kızdır" filan dedim. Ortam iyice gerilmişti, daha fazla germeyip Tolga'dan bin yılın dayağını yememek için gittim. Barın kapısında durup kendimi, durumumu gözden geçirdim ve yukarıdaki ilk paragrafı tekrar ettim. Bu saatten sonra özür dilesem, ayaklarına kapansam da onların gözünde iyi bir adam olamazdım, bari iyice beter olayım dedim, geri döndüm. "Gittiğimi zannettiniz di mi?" deyip güldüm. Ve ortamı germeye devam ettim. Ben konuştukça, gerdikçe hepsi önüne bakmaya, başka şeylerle ilgilenmeye başladı. İçtikçe konuştum, konuştukça gecelerinin içine sıçtım. Sonra yine ilk paragrafı düşündüm. Gözyaşlarıma hâkim olamayarak, böyle kolumu sabit tutup bileğimi kıvıra kıvıra "Şimdi hazırlık binasına gidin, girişin sağma dönün, soldaki merdivenlerden en üst kata çıkın, koridorun sağına dönüp dümdüz yürüyün,

eğer kaldırmamışlarsa orda bir depo ve o deponun içinde sandalyelerin arasında bi pet şişe olacak. O benim umudumdu oğlum ühü!.. Ben onu yıllar önce kendi ellerimle deldim, siz sadece o deliği büyüttünüz mühü!.." gibi o an için bana çok anlamlı gelen fakat şimdi sağlam kafayla düşününce saçma sapan bulduğum bir cümle sarf ettim, dinlemediler.

"Gel" dedim "Gelmem" dedi, ben de "Gelmezsen gelme" dedim

Gece oldu, girdim yatağa tam uyuyacağım "Baauaa bauauaa" diye gece karanlığına haykıran bir ses duydum. "Ulan" dedim, "bu ne, gece gece?.." Açtım pencereyi, baktım dışarı. Gördüm bir ev. Evin üzerinde çatı, çatıda bir kedi. "Hah" dedim, "ses bundan çıkıyor." Beni gördü, biraz bana baktı, sonra yeniden başladı baualamaya Dedim: "Git!" Dedi: "Bauaa!" Dedim: "Pist, kışt, kışt!" Dedi: "Bauaa!.." Aldım masadan silgiyi attım buna doğru. Silgi yanma düştü. Eğildi silgiyi kokladı. Sonra başladı yine baualamaya "Arkadaş sen harbiden terbiyesizmişsin" dedim, daha fazla muhatap olmadım, kapadım pencereyi, söndürdüm ışığı, girdim yatağa Ama neyleyeyim ki kedi bir türlü susmuyor. Yatakta bir o yana bir bu yana dönüyorum, bir türlü uyuyamıyorum. Baktım saate, saat altı buçuk olmuş. Kalktım. "Poğaça alıp sahile inerim, kafam açılır" diye giyindim, çıktım ev-

den, sokağa indim. Bir baktım kedi susmuş, çatıdan bana bakıyor. Tavır yaptım, görmezlikten geldim. Aldım poğaçaları, indim sahile. Bir banka oturdum, bir yandan poğaçaları yiyip, bir yandan da denizi seyretmeye başladım. Bir gemi geçti, ismini okumaya çalıştım ama seçemedim. Bir daha denedim olmadı, vazgeçtim. Poğaçaları yemeye devam ettim. Sadeyi bitirmiş, peynirliye geçerken yola bir baktım, kedi bana doğru geliyor. "Ulan yine mi sen?.." dedim, yerden bir taş aldım attım, kaçtı. Uzakta durdu, biraz baktı, sonra yine gelmeye başladı. Geldi yanıma, ayaklarımın dibinde durdu. Dedim: "Ne ! ?" Dedi: "Miyav!" Dedim: "Ulan yine ne var?" Dedi: "Abi özür dilerim." "Aboo" dedim, "kedi konuştu." "Yok" dedi, "kedi değil abi, benim, Murat." Kaldırdım kafayı baktım benim liseden arkadaşım Murat. "Vay Murat n'aber" dedim. "Buyur poğaça ye" dedim. "Yok abi, afiyet olsun" dedi. "Ben sadece özür dileyip gidicem" dedi. "Ne özürü?" dedim. Ağladı. Oturttum yanıma, her şeyi başından anlattırdım. Anlattı. "Abi ben lisedeyken her sınavdan önce Yaa abi hiç çalışmadım' diye gelirdim ya aslında eşşekler gibi çalışırdım abi" dedi. "Bilmenizi istedim, bu yalanla daha fazla yaşamak istemiyorum. İşte bu yüzden bütün sınıf elemanlarını gezip gerçeği anlatıyorum. Şimdi buradan gidip Savaş'a da anlatıcam" dedi. Durumu olgunlukla karşıladım. "Otur biraz" dedim, oturdu. İştahım kapanmıştı, poğaçaları kediye verdim. Muratla eski arkadaşlardan konuştuk. Semih askerdeymiş, Aylin evlenmiş, Nevzat konfeksiyonda çalışıyormuş.

Deniz kenarında durmuştuk. Önce Murat gidecek, sonra kedi, sonra da ben. Su serin, Murat duyarlı, kedi poğaça yiyiyor, ben mutluyum. Çok şükür yaşıyoruz. Suyun şavkı vuruyordu bize. Murat'a, bana ve kediye... Bir de ömrümüze...

Bitmeyen Kavga

Kimse kırılıp gücenmesin ama, açıkça söylemek gerekirse dergide en beğendiğim, okumaktan en çok zevk aldığım köşe Memo Tembelçizer'in çizdiği "Yağlı Geçmiş Zaman" köşesidir. Zaten Memo'nun cümlelerindeki sağlamlık, tasarım ve grafik zekâsı ve gerçek sanatçı kişiliği geçmişten beri hayranlık uyandırmıştır bende.

Yine bir pazartesi gecesi, dergide o haftanın köşesini çizerken oda arkadaşım Ersin'e "Ersin lan, sen dergide en çok hangi köşeyi beğeniyorsun?" diye sordum. Cevap vermeden çizmeye devam etti. "Ben en çok Memo'nun köşesini seviyorum" dedim. Yine cevap vermedi. "Bi kere çok komik, ayrıca o esprilerin, yazıların altında kültürel gibi, entelektüel gibi bir birikim yatıyor gibi geliyor bana" diye devam ettim. Önündeki kâğıda daha bir gömülerek ve herhangi bir yorum yapmayarak çizme işlemini sürdürdü. "Ta-

mam, sen de iyi bir çizer olabilirsin, gerek çizginle gerekse samimiyetinle takdir toplayabilirsin, belki sadece 'Memo gibi' olabileceksin ama hiçbir zaman bir Memo olamayacaksın, bunu biliyorsun di mi? Hadi seni geç, ya ben? Benim 'Memo gibi' olma ihtimalim bile yok. Ömrüm boyunca bunun ezikliğini yaşayacağım. Şu çizdiklerime, yazdıklarıma bi bak, beş para etmez. Geçen gün gittim Memo'ya gösterdim çizdiklerimi 'Ne düşünüyorsun üstat?' dedim. 'Çok özgün' dedi. Özgünmüş. Biliyorum o ince bi adam olduğu için 'Tırt' diyemedi. 'Bi boka yaramaz' diyemedi. 'Özgün' dedi. Yaa Allah aşkına bunun neresi özgün bi bakar mısın? Hişş Ersin, baksana!.." diye gözyaşları içinde, çizdiğim karikatürü gösterdim. Yerinden doğrulup "Bi şey mi dedin abi?" diyerek volkmeninin kulaklığını çıkardı, özgünlük kısmım atarak konuyu tekrar anlattım. Çok katıldı bana. "Yaa bırak yaptığı işleri, adamın kişiliği de süper. Bi kere çok mütevazı, yardımsever, ekip çalışmasına uygun, güler yüzlü, prezantabl bir kişi..." dedi. Biz o gün işi gücü bıraktık. Memo'dan ve onun süpersonik kişiliğinden ve tabiî ki çizgisinden bahsettik. Dört saat geçmişti ama doyamıyorduk ondan konuşmaya. Karnımız acıktı, yemek molası verdik, sonra tekrar konuşmaya devam ettik. Bi müddet sonra benim çişim geldi, müsaade istedim, tuvalete gittim. İşerken kapı çalındı, buzlucamın arkasında Ersin'in siluetini gördüm. Cama elindeki bozuk parayla "cizidi cizidi" diye vurup, "Umut içerde misin?" diye seslendi. "Buyur abi, n'oldu?" diye sordum. "He! Bak aklıma ne geldi. Yahu bu Memo heykel sanatıyla

da ilgileniyor. Düşünebiliyor musun, adam çok yönlü bi sanatçı" dedi. "Evet abi, düşünebiliyorum, ama keşke böyle kapı arasından konuşmak yerine geldiğimde konuşsaydık bunu" dedim. "Ne bileyim oğlum, tuvaletten dönmeni bekleyemedim. Duramadım, hadi çabuk gel de konuşalım bu konuyu" dedi. Elimi yıkayıp odaya gittim, konuştuk. Gece ilerledikçe ve zaman geçtikçe ben bitakım karmaşık duygular hissettim ama zihnimde tam şekillendiremedim. Bi on dakka sonra şekillendirdim ama duygularımdan tam emin olup olmadığımı anlamak için biraz bekledim. Bi saat sonra karar verdim; evet emindim. Konuyu Ersin'e açtım. "Abi benim Memo'ya karşı olan sevgim, saygım nefrete dönüştü" dedim. "Sorma" dedi. "Ben de son iki dakkadır aynı duygular içerisindeyim" dedi. "Yaa tam bilmiyorum sevgi mi nefret mi bu hissettiklerim. Nefret ediyorum deyip kestirip atmak istemiyorum" diye ekledim. "Ben de" dedi. "Ben de istemiyorum ki, kestirip atmak" dedi. Bu sefer de bir buçuk saat boyunca Memo'ya karşı olan kestirip atılmayacak nefret duygusundan bahsettik. Ve sonunda Memo'yu dövmeye karar verdik. "Önce adam gibi konuşalım, dergiden s.ktirip gitmesini rica edelim, baktık laftan anlamıyo sopayla girişelim" diye üzerinde çok düşünülmüş bir plan yapıp masamın altından bi değnek çıkardım. "Nerden buldun lan o sopayı?" dedi. "Yolda buldum. Eve götürür sobada yakarım diye ummuştum ama kısmet değilmiş, nasip değilmiş" deyip sopamın şiirsel hikâyesini dile getirdim.

Neyse, gittik Memo'nun odasına, her şeyden ha-

bersiz şezlongda uyuyordu. Uyuyup uyumadığını kontrol etmek için sopayla şöyle bir dürttük, "Möhömmhsguzzs" diye sayıkladı. Ersin'e baktım uzakta duruyordu, "Lan gelsene korkak" diye kısıkımsı bir sesle seslendim. "Abi ben kapıyı kontrol ediyordum" dedi ama geldi. Biraz daha dürttüm. "Hagsmhh hhmmmhssikkkhh" diye inleyip sopaya sarıldı. Ben kurtarmak istedikçe daha bi sarıldı daha bi kavradı sopayı ve en sonunda kaşık biçimini alarak sopamla beraber uyudu. Bu durum benim çok gücüme gitti. Memo'yu sopayla bırakıp odaya yeni bi strateji geliştirmeye gittik. Bi yarım saat tartıştıktan sonra dövmekten vazgeçtik; köşelerimizi çizmeye, işimize dönmeye karar verdik. Fakat bir türlü kâğıda konsantre olamıyordum. Kıpır kıpırdım. Ersin'e "Yok hacı, ben yerimde duramıyorum, çok pis dövesim geldi, gidip birilerini dövelim" diye teklifte bulundum. Çok katıldı bana. "Kim?.. Kim?.." diye düşünürken en sonunda MetÜst'ün on bir yaşındaki oğlu Denizali'yi dövmeye karar verdik. "Denizali'ymiş!.. Böyle ben patronun oğluyum diye havalara girmeler, böyle ben oldum tavırları falan!.. Ne bunlar Ersinim ?.. Bak, geçen gün canım çekti, bilgisayarla oyun oynayayım dedim, oynatmadı, bugün bana yarın sana" diye gaz verdim Ersin'e ve "Ne vuruyosunuz lan parmak kadar çocuğa?" diye kınarlarsa bizi, "Anamıza küfretti deriz, haklı çıkarız" diye de ekledim.

İndik aşağıya, bilgisayarda yine oyun oynuyordu. Ersinciğim sen git dövmeye başla benim ufak bi işim var, Yiğit'le bi mevzuu konuşup gelicem" dedim. "Ta-

mam" dedi, daldı bilgisayar odasına. Ben de Yiğit'in yanma gittim. Çiziyordu. "Buyur Umut, bi şey mi diyeceksin ?" dedi, Yiğit. "Yaa ben öylesine bakıyordum, çalış sen çalış, benden rahatsız olma" diyerek başında bekledim. Baktım Yiğit kıllanıyo bu durumdan, olay bi tatsızlığa sebebiyet verecek, yanından ayrıldım. Ersin'in yanma gittiğimde Denizali'yle oturmuş oyun oynuyordu. "Yazıklar olsun" deyip Memo'nun odasına gittim. Halen uyuyordu. Sopamı almak için uzandığımda "Hamshh sikh sokhhh" diye sayıklayarak kolumu tuttu.

Sonra mı? Sonra öylece uyuyup kalmışım. Uyandığımda Memo gitmiş, sopam gitmiş, biçareydim. Değil Denizali'nin, Ersin'in yüzünü bile görmek istemiyordum.

Sanayi Devriminin Toplumun Psikodinamiğine Etkileri Üzerine Notlar...

Sıradan bir sabahtı. Uyandım, çayın altını yaktım, su kaynarken kahvaltı masasını hazırlamaya başladım. Peyniri, zeytini ve çay bardağını tek tek masaya koydum. Tam o anda evde ekmek olmadığının farkına varıp, bakkala gitmek için eşofmanımı giydim. Anahtarı ve buzdolabının üzerindeki bozuk paraları cebime koyup kapı dışına çıktım. Ayağıma teee on altı yaşındayken annemin "Oğlum büyüme çağındasın seneye de giyersin" diyerek aldığı 45 numara terlikleri geçirerek bayırın aşağısındaki bakkala doğru gitmeye başladım. Bayırdan inerken ayağımdaki terlikler büyük olduğu için parmaklarım asfalta değiyor, asfalt da sıcak olduğundan parmak uçlarım yanıyordu. Ben de reflekssel olarak dizlerimi normalden daha fazla kıvırıyordum. Buraya kadar her şey normal gibiydi, fakat gelin görün ki annem ileri görüşlüydü, annem kurnazdı... Eşofmanı da bü-

yük almıştı. Eşofmanın cebi derin olduğu için dizim cebimdeki para ile anahtara çarpıyor ve "çüküde çüküde" diye sesler çıkararak bakkala doğru seğirtiyordum. İnce bir insan olduğum için mahallenin gelinlik kızlarına gönderme diye algılanmasın, ayıp olmasın diye elimle para ve anahtarı sabitleyip sesi keserek yürümeye devam ettim. Bakkala geldiğimde ekmeğin kalmadığını ama ekmek arabasının yolda olduğunu, biraz beklersem geleceğini öğrendim. "Hayhay" deyip bakkalın önündeki bira kasalarına oturarak bekledim.

Beklerken birden onu gördüm. Köşedeki duvarın orda durmuş, bütün alımlılığıyla bana bakıyordu. Bizim gibi mütevazı, binalarının dış cephesi kilim desenli mozaiklerle kaplanarak güzelmiş gibi gösterilen bir mahallede ne arıyordu bu bebek ? Kendimi daha fazla tutamadım ve yanma gittim. Evet şu ana kadar mahallemize girmiş en süpersonik arabaydı o ve beni çok etkilemişti. Asil adımlarla yanma yaklaştım ve acaba kaç yapıyor diye ellerimi gözlerimin kenarlarına siper ederek içine baktım. Geniş iç hacmi ve iç mekân tasarımının zarif olduğu kadar rahat da olması beni daha da bi etkiledi. Ben öyle etkilene etkilene arabaya bakarken birden alarmı çaldı. Panik halinde "çüküde çüküde çüküde" diye ordan kaçtım. Karşıdaki balkondan bi adam çıkıp "Laan dolaşmayın arabanın etrafında" diye bağırdıktan sonra küfretti. Zarif bir insan evladı olduğum için "Abi kusura bakma, ben sadece arabanın kadranına bakacaktım" diye özür diledim.

Adam "Umut, sen misin lan tırto?" diye beni tanırcasına seslendi. Güneş arkasında olduğu için yüzünü seçemiyordum, "Evet benim abi, fakat siz ?" diye sordum. "Yakup lan, Yakup ! Tanımadın mı ? Dur bekle, aşağıya geliyorum" dedi.

Yakup'la çocukluk arkadaşıydık, annem sürekli Yakup'u bana "ateş gibi çocuk, mateş gibi çocuk" diye överdi. "Her gün bulgur yiye yiye, yemeden içmeden Zeytinburnu'nda ev yaptırdı ailesi" diye örnek gösterirdi Yakupgil'i. Ama bütün bunlara rağmen Yakup bana karşı hep saygılıydı. Küçükken o Pinokyo bisikletiyle gezmekten yorulduğunda bisikletini bayırdan binmeden çıkarmama izin verir, hatta evlerine kadar götürmeme de müsaade ederdi. İyi çocuktu Yakup. Aynı mahallede oturmamıza rağmen yıllardır görüşmemiştik, indi aşağı, konuştuk. Başladı arabasının özelliklerini anlatmaya. Dur durak bilmiyordu, anlattıkça anlattı. İnceden uyuz oldum Yakup'a. "İstersen bir tur vereyim. Ha ha ha!" deyince iyice tepem attı. Neyse ki o anda ekmek arabası geldi. Tam bakkala giderken "Ne var oğlum, ben de Bora Sürücü Kursu'na yazıldım" diye laf soktum.

Ekmeğimi alıp sinir içinde eve döndüm. Dolaptan reçeli çıkarıp, kaynaya kaynaya suyu bitmiş çaydanlığa tekrar su koyarak altını yaktım. Yakup'u, arabasını, onun zenginliğini ve benim şu halimi bi müddet düşündüm, sonra annemin "Bulgur yiye yiye ev yaptılar" sözü aklıma geldi. Koşup kalem kâğıt aldım, hemen iki yıllık bir kalkınma planı hazırladım kendime. Bu plana göre evdeki gereksiz eşyaları el-

den çıkarıp paraya çevirecek, kenarda köşede duran paraları da değerlendirecektim, ayrıca gereksiz harcamalarımı da kesecektim. Evet planımı şu anda, şimdi hayata geçirecektim. Hemen gidip kışlık pantolonlarımın, montumun ceplerine baktım. Kenarda köşede kalmış, astarın içine düşmüş 50 binlikleri, 100 binlikleri toplayıp, koltuğun altına iki gün önce düşmüş olan 250 bin lirayla birleştirip dikiş kutusunda bir fon oluşturdum. Evet planım tıkır tıkır işliyordu. Sonra gözüme masa üzerindeki reçel kâsesi ilişti. Reçel benim için gereksiz bir harcamaydı. Hemen kâseyi paketleyip dışarı çıktım. Bu arada aldığım ekmeği yemeyip, akşam yiyecek olmam plana dahil değildi ama ayrı bir kâr marjıydı.

Minibüse binip dergiye doğru hareket ettim. Şoför bi müddet sonra "Evet ücretini uzatamayan kalmasın!" diye aynadan beni keserek seslendi. Cebimde bozuk olmasına rağmen külçe gibi bi 20 milyon çıkardım. "Arkadaşım bozuğun yok mu?" dedi şoför. "Yok abi" dedim. "Al kardeşim paranı, nerden bozucam ben" dedi. "Abi bozaydınız" diye usulcasına seslenirken parayı cebime koydum. Bi müddet öyle gerilimli gerilimli gittik, sonra ben utanıp "E o zaman ben ineyim abi" dedim. "E in bari!" deyip indirdi beni. Evet Sanyer'den Maslak'a kadar bedava gelmiştim. Başka bir minibüs çevirdim. Dördüncü Levent mevkiine geldiğimizde şoför bana "Arkadaşım sen ücretini ödedin mi?" dedi. "Haa abi dalmışım" deyip bu sefer bir milyon çıkararak "Şurdan bi Sarıyer alır mısınız" dedim. "Ne Sanyer'i kardeşim,

inip ters istikametten bineceksin sen" dedi. "Öyle mi abi ? Ben buraların yabancısıyım da" deyip indim. Planım dahilinde 850 bin lira masrafa girmeden metro istasyonuna kadar gelmiştim. Ordan metroya insan gibi binip dergiye geldim.

Dergide Serkan Altuniğne öyle mal gibi oturmuş espri düşünüyordu, merabalaştık, "Serkancığım, bi arkadaşım Malatya Arguvan yöresinin vişnelerini dalından koparark yaptığı, özel ev yapımı reçel getirdi. Satayım mı sana, hem çocuğa da yardım olur" dedim. "Abi n'apıcam ben reçeli?" dedi. "Öyle deme oğlum egzamaya, kolite, bağırsak düğümlenmesine birebir bu reçel. Tee Avrupa'lardan gelip yiyorlar bunu" diye övdüm reçeli. "Eh bi bakiim" dedi, paketi açıp gösterdim. "Abi bunun içinde ekmek kırıntıları var yaa" diye zırladı Serkan. "Ah be Serkanım, güzel olduğun kadar aptalsın da" dedim ve "reçele bütün tadı veren o kırıntılardır. Ekmek kırıntıları reçelle etkileşiyor öyle kıvama geliyor. O kırıntıyı at, bi şeye benzemez bu reçel" deyip ağzına bi parmak reçel sürdüm. Baktım sevdi, 20 milyon fiyat çektim; pazarlık yaptık, 3 milyona anlaştık sattım. Odama gidip plana göz atıp, çeşitli notlar aldım. Plana göre günde 2 milyon 200 bin lira kâr yapmam gerekirken ben bugün 3 milyon 850 bin lira artı bir ekmek kâr etmiştim.

İlk gün için süper bi oran tutturmamın sevinciyle dolup taştığım anda, evden çıkarken çaydanlığın altını kapatmadığımı fark ettim. Panik içinde hemen bi taksiye atlayıp eve doğru gittim. Taksimetre art-

tıkça başımdan aşağı soğuk terler boşanıyor, hırsımdan elimdeki plan kâğıdını küçük küçük parçalara ayırıyordum. Eve iki yüz metre kadar kala taksimetre 23 milyon 850 bin lirayı, yani cebimdeki bütün parayı gösterdiği anda taksiden indim. Hayırlı işler dileyip eve doğru koşmaya başladım. Eve doğru koşarken Yakup süpersonik arabasıyla yanımdan geçti. Sanki ben de mahallenin çoluk çocuğuyla beraber onun arabasının peşinden koşuyormuşum gibi oldu. Yakup da öyle zannetti ki "Dori dori dori" diye kornaya basarak daha bi coşarak geçti yanımdan.

Güçbela eve girdiğimde çayın altının kendiliğinden söndüğünü, zira tüpün bittiğini gördüm. Yeni tüp almak için dikiş kutusundaki fona baktım ama sadece 650 bin lira vardı. Sonra Yakup'tan borç istemeye karar verdim. Ne de olsa Yakup iyi çocuktu, bana karşı hep saygılıydı.

Bir Böreğin Düşündürdükleri ya da Mutlu muyum?

Gerçekten öyle sevdiğimden mi yoksa bana verilen hizmetlerden sonuna kadar yararlanmak isteyen arsız bir insan olduğumdan mı bilmiyorum, böreğimi hep bol şekerli yemek isterim. O gün de Semih'le üniversite birinci sınıftan beri gittiğimiz börekçiye gitmiştik yine ve ben yine her zamanki gibi elinde pudraşekerliğiyle birlikte böreklerimizi getiren garsona "Abi şekerini biraz bol koyar mısın?" diye rica etmiş, o da bu isteğimi olgunlukla karşılayıp yerine getirdikten sonra pudraşekerliğini alıp alt kata inen merdivenlerin çıkışındaki üzerinde peçete ve bikaç boş tabak bulunan çekmeceli dolabın üzerine koymuştu. Yaklaşık sekiz yıldır oluyordu bu. Ve ben her seferinde üstteki pudralı yağlı katmanları yiyip alttaki şeker yüzü görmemiş yavaş katmanlara gelince şeker gereksinimi duyuyor, yerimden kalkıp şekerliği almaya gidiyordum. Şekerleme işlemi bittikten

sonra gelecek olan diğer katmanlar için masada hazır durmasından mutluluk duyduğum şekerliği her seferinde garson bi şekilde alıyor ve ben tekrar yerimden kalkıp şekerliği getirmeye gidiyordum. Ne pudralı Kürt böreğinden vazgeçebiliyor ne de gönlümce börek yemenin zevkini çıkarıyordum.

Tabaktaki son kırıntıları yedikten sonra Semih'in yediği kıymalıdan da bi dilim alarak doydum. Hesabı ödeyip kasanın yanındaki peçetelerden azımsanmayacak bir balyayı "sonra lazım olur" diye cebe indirip dükkân sahibinin sinirli bakışlarına maruz kaldıktan sonra dışarı çıktık.

Hava soğuktu ve yağmur yağmasına rağmen dışarısı oldukça kalabalıktı. Taksim'e yürüyerek çıkmayı planlamıştık ama ağır hava şartlan yüzünden otobüse binmeye karar verdik. Ben üstgeçidin altındaki bayie bilet almak için gittim. Biletleri alıp tam Semih'in yanma, otobüs durağına gitmek için döndüğümde karşımda onu gördüm. Ağır ağır yürüyerek bayie doğru geliyordu. Pekâlâ görmezden gelebilirdim ama yapamadım. Elimdeki abonmanlarla öylece kalakaldım. Yanıma geldi ve "N'aber?" dedi. Üç yıldır görmemiştim onu ve şimdi gelip "N'aber?" diyordu. Ben "İyiyim" derken o bayiden bi moda dergisi aldı. Para üstünü aldıktan sonra bana döndü ve tekrar nasıl olduğumu, halimi hatırımı daha içtence sordu. "İyiyim" diye tekrar ettim ama iyi değildim, garip bir şekilde utanma ile kızma arası bir duygu yaşıyordum. Hiç okumadığını bilerek mizah dergilerinden arkasından atıp tutmak kolaydı ama

yüz yüze gelince bit ossuruğu serzenişinde bir "iyiyim" çıkabiliyordu ancak ağzımdan. O ise aksine çok rahat davranıyordu; Ezgilere uğradığını, onlardan geldiğini, şimdi eve gideceğini, yemek yapacağını filan anlattı. Tam, evliliğin ne kadar zor olduğunu, aklım varsa evlenmemem gerektiğini anlatıp, nasihat verecekken, "Semih" dedim, "Semih bekliyor" diye ekledim. Hiçbir şey konuşmadan Semih'in yanına gittik. Demin daha içtence dedim ya işte aynı ses tonuyla ve içtenlikle Semih'in de halini hatırını sordu. Ben tabiî, haliyle bu duruma biraz içerledim. Ne zaman içerlesem ağzım büzzük gibi büzülür, gözlerimi içerlediğim kişilerden kaçırırım. Ben gözlerimi kaçırınca, gelen Taksim otobüsünü gördüm ve tabelanın altındaki koltukta oturan adamla göz göze geldim. Gerçekten karmaşık duygular içerisindeydik. Üç yıl sonra onu yeniden en yakın arkadaşımdan bile kıskanıyor ve bir yandan da otobüsteki bi adama karşı dudak büzüyordum. Allah'tan bu karmaşık duygular silsilesinden çabucak çıktım ve "Lan oğlum koş lan otobüs geldi, oğlum koşsana" diye feryat ederek, Semih'i iteklemeye başladım. Hep beraber otobüse bindik. Biz biletlerimizi atarken ona "Sen niye bindin yaa? Sen eve gitmeyecek miydin?" diye kızarcasına sordum. "Ne bileyim, öyle bi panik yaptın ki mallaştım, bi anda gaza gelip atladım otobüse. Neyse Taksim'den giderim artık" diye durumu çok iyi izah etti. Bileti yoktu, Semih "Fazla bileti olan var mı acaba?" diye seslendi. Uzun bir sessizlikten sonra tabelanın altındaki adam el etti.

Semih seslenmesine rağmen nedense ben gidip aldım bileti, parasını ödemek istedim ama adam kabul etmedi ve pis pis sırıttı. Otobüs kalabalıktı ama arkada bi boş yer gördü benim şahin bakışlarım. Kalabalığı yara yara gittim arkaya, oturdum koltuğa. Yeni boşalmış olmalıydı koltuk, zira halen sıcaktı. Ayağa kalkıp orta kapının orda duyarsızca bekleyip vatandaşın ilerlemesine mâni olan onları çağırdım, geldiler. Çantalarını kucağıma alıp konuşacak tek kelimem olmadığı için dışarıyı seyre daldım.

"Gözlüklerini artık takmıyor musun?" diye sordu bana Dışarıya bakarak "Hayır" dedim. "E görebiliyor musun peki böyle ?" diye arsız gibi sordu. "Yeterince çirkinlik gördüm, bundan sonra görmesem de olur. Hem ben bazıları gibi mutluluğu uzaklarda aramıyorum, yakınımdakiler yetiyor bana" diye koydum lafı. Semih güldü "Lensleri var" diye yavşakça ispiyonladı beni. Bi müddet sustum ve sonra devam ettim, "Evet görüyorum, uzaklarda bi yerde bi kız çocuğu görüyorum. 'Geleceğimi düşünmeliyim' diyor, çocuğu o kafede adisyonla baş başa bırakıp gidiyor, bir zamanlar masum olan bir kız görüyorum 'Artık büyüdüm' diyor" dedim. "Belki kız halen masumdur, belki de o çocuk hiçbir zaman onu anlamamıştır" dedi. "Yaa neyini yanlış anlayacak kardeşim, aha kız açıkça söylüyor, 'G.tümü sağlama almalıyım' diyor, neyini yanlış anladı o zavallı ?" dedim. "Belki de çocuk iyiydi de çevresi bozuyordu onu" dedi sitemkârca. "Kız artistlik yapmasın o zaman ablacığım. Açıkça söylesin durumu, zira gördüğüm kada-

rıyla o çocuk bi kız için arkadaşlarını satacak bir karaktere sahip!" diye kükredim. "Belki de çocuğun arkadaşları en başından biliyorlardı onların hiçbir zaman birbirlerine göre olmadığını da ondan öyle davranıyorlardı" diye söze karıştı Semih. Ve "Belki onların da yalnız, sevilmeye muhtaç bir kalbi vardı" diye ekledi. Muhabbetin bundan sonraki kısmında biz kendi derdimizi bırakıp o kız ve çocuk üzerinden konuşarak Semih ve Semih'in gizemli dünyasından, yaralı kalbinden söz ettik. Semih üçüncü tekil şahıslar üzerinden hareketle öyle bir muhabbetin merkezine oturdu ki "o"nunla üç yıl sonra karşılaşmamızda muhabbet yine Semih ve Semih gibiler yüzünden boka sardı. En sonunda dayanamadım, bi teyzeye yer verdim de Semih konusu kapandı. Bir durak sonra Taksim'e geldik, o evine yemek yapmaya gitti, biz de Semih'le hiç konuşmadan mal mal gezindik.

Akşam acıktık, bi börekçiye gittik. Semih, gündüz, yıllar sonra olacak bir hesaplaşmanın içine sıçtığı yetmiyormuş gibi akşam da börekçide durup dururken Yunan mitolojisinden, tanrıların sürekli boşa çıkacak umutsuz bir iş yapmakla, hep yeniden aşağı yuvarlanacak bir kayayı tepeye çıkarmakla cezalandırdığı Sisifos'tan, Albert Camus'nün Sisifos'u yaşamın saçmalığına karşı bir kişilik olarak gördüğünden filan bahsetti. Resmen karşımda kişisel şov yapıyordu şerefsiz. Konu ilgimi çekti ama anlamadım, anlattı. "Bu Sisifos cezasını bilinçli kabul etmiştir abi. Bütün yaşamını 'evet'lemiş bir kişidir.

Yaptığı iş, çabası anlamsız olsa da, tepelere doğru didinmek bile başlı başına mutluluktur" dedi. Yine bi bok anlamadım. "Hacı böyle felsefi şeyleri fazla düşünme sonra kafayı yersin" diye Semih'e öğütte bulunurken garsonun dördüncü kez masamdan alıp götürdüğü pudraşekerliğine doğru ilerledim.

Güzel Bir Gündü...

Hayatım boyunca kendimi bir yazar, bir şarkıcı, bir düşünür, ne bileyim bir sanatçıyla özdeşleştirmek istedim. Kendisini her televizyonda gördüğümde, eserleriyle her karşılaştığımda "Hah! Tam benim kafamdan birisi... Hah! Aynı benim gibi birisi..." diyebileceğim birisiyle karşılaşmak istedim. Ama kısmet değilmiş, böyle birisi şimdiye kadar karşıma çıkmadı. Aslında yalan söyledim. Hiçbir zaman kendimi özdeşleştireceğim birisini aramadım. O zaten her zaman yanı başımdaydı. Ama ne yazık ki bu durumdan çok fazla utanıyordum. Bir süre ona uğramamaya, yanma yaklaşmamaya, ondan kaçmaya çalıştım ama olmadı. En sonunda gerçeği kabul etmeye karar verdim. Ben diğer insanlar gibi yaşamımı, hayata bakış açımı Jim Morrison, John Lennon ya da Dostoyevski'yle özdeşleştirmiyor, kendimi onlar gibi göremiyordum. Ben ne yazık ki köşedeki sokaktaki, BİM marketiydim.

Sattığı ürünleri bir reyona koymak yerine kolilere istiflemesiyle; dağınık, özensiz ama samimi yapısıyla tıpkı bana benziyordu. Asla bir Migros ya da Bauhaus olamayacaktı ya da belki de olmak istemiyordu (tam bilemiyorum). Migroslardaki gibi müzik yayını yaparak müşterisinin gaza gelip daha çok alışveriş yapmasını sağlayacak kadar kurnaz değildi. Olması gerektiği gibi sessiz, durağan ve ucuzdu. Evet belki bir Migros değildi ama bir Aydınlar Bakkaliye de değildi. Ne tam şehirli ne tam köylüydü, arada sıkışmış acı çeken bir hali vardı BİM'in. Belki bu anlattıklarım tırt bir çıkarım olabilir ama ben böyle düşünüyorum, ne yapayım. O gün de Kulebi'ndeki BİM'den alışverişimi yapmış elimde poşetimle İstiklal Caddesi'nden yürüyerek evime doğru gidiyordum. Gerçekten güzel bir gündü...

Yürürken on metre ilerimde hararetli bir şekilde tartışan Memo Tembelçizer ve Faruken Bayraktare'yi gördüm. Demin size anlattıklarımı bu iki dosta da anlatmalıydım. Koştum, arkalarından yetiştim. "Abi meraba, nasılsınız ?" diye konuya girmek için açılış yaptım. Beni coşkuyla karşılamalarını beklerken yanıldım. Kuru bir "Eh n'olsun"la yetindim. Sıkıntılıydılar. "N'oldu abi, bi durum mu var ?" dedim anlattılar. Memo, Faruk Abi'nin aklına uyup bi mobilet almak istemiş, hatta bu iş için gitmişler 500 milyon kaparo bile yatırmışlar ama sonra daha ucuza bi mobilet bulup almaktan vazgeçmişler. Buraya kadar her şey normal. Fakaaat, bu kaparoyu alan şerefsiz, çocukların parasını bi türlü geri vermiyor-

muş. Her gittiklerinde ya yok dedirtiyormuş ya da "Abi ben size yarın versem" gibi ağızlarla oyalıyormuş. Ben tabiî her insan evladı gibi bu duruma sinirlendim. "Yav Memocuğum Allah aşkına, motosiklet senin neyine Allah aşkına ya! Sen de benim gibi bir BİM insanısın. Neyine senin motosiklet!" diye kükredim. Memo meseleye tam vâkıf olmadığı için BİM kısmını anlamadı ama "Ne motosikleti be oğlum, altı üstü bir mobilet alıcam. Ayağımı yerden kessin, işimi görsün yeter" diye itiraz etti. "Hah!" dedim. "İşte tipik bir BİM insanı davranışı. 'İşimi görsün yeter'miş... Sen hiç şu hayatta gösteriş isteme, hiç daha fazlasını isteme emi Memocuğum!" dedim. Kızarken aslında Memo'ya değil Memo kisvesi altındaki kendime kızdığımın farkına vardım. Hemen konuyu değiştirdim. Bir müddet daha bu kaparo meselesini konuştuktan sonra gidip kaparoyu hep beraber istemeye karar verdik. Giderken Faruk Abi'ye "Abi Memo adamdan parayı isterken biz de elimizi sürekli belimize götürelim. Hani 'Biz de boş değiliz, yanımızda emanet var' babında mesaj veririz adamlara. Bilirim bu gibi heriflerin gözünü korkutmazsak, 'Bakın biz mafyayız, adamın g.tünü keseriz icabında' mesajı vermezsek hayatta paramızı geri vermezler" dedim. Faruk Abi önce elimdeki poşete, sonra da "Lan bozma benim ağzımı" dercesine bana baktı. Ben de hemen hatamı anlayıp utandım.

Neyse fazla uzatmayayım, gittik, arka sokaklardaki köhne bir hana girdik. Hana girene kadar kendime çok güveniyodum ama merdivenleri çıktıkça

özgüvenimde bir kırılma yaşandı. Ve Memo parayı isterken sanki benim onlarla hiç alakam yokmuş gibi, sanki "Abi ben başka bir mevzu için geldim" der gibi, evet tıpkı bir yavşak gibi onlardan uzak durmanın en akıllıcası olduğuna karar verdim. Nihayetinde Memo derin bir nefes aldı ve "Abi bizim kaparo vardı da..." dedi. Adam "Ha! Tabiî buyrun" diyerek Memo ile Faruk Abi'ye paralarını geri verdi. Sonra bana döndü, "Sizin ne vardı birader?" dedi. "Şeyy abi, ben arkadaşlarla beraberim" dedim. Paramızı kurtarmanın sevinciyle çıktık oradan. Yolda giderken "Abi bi yerde oturup bi şeyler içelim, hem bi şeyler içeriz hem de size anlatmak istediğim bir çıkarımım, bir hayat çözümlemem var" dedim. Kabul etmediler ben de eve gittim.

Evde oturup, BİM'den aldığım Le'Porta'yı içerken "Acaba şu dünyadaki tek BİM insanı ben miyim?"diye düşündüm. Sonra geğirdim, Le'Porta'nın olmayan asidi burnumu yakmadı. Hava kararıyordu, güzel bir gündü. Evet gerçekten güzel bir gündü...

Yalnızlık Üzerine MetÜst'lemeler

Dergiye geldiğimde hava kararmıştı. Balkon tarafındaki büyük salonda dergi çalışanlarının büyük bir kısmı oturmuş gündemde olan siyasî ve toplumsal olaylar hakkında konuşup, kapak konusunu düşünüyordu. Boş bulduğum bir sandalyeye oturup, susarak onları izledim. Zaten gündelik politikadan pek hazzetmeyen ben, muhabbet uzadıkça ve sosyal taşlamaların, hicivlerin ardı arkası kesilmeyince hepten sıkıldım. İçtiğim çayların ve çektiğim "of"ların haddi hesabı yoktu ama yine de bi türlü muhabbet bitmiyordu. Aslında genel itibariyle huzurluydum. Tek sıkıntım içinde bulunduğum ortamın sıkıcılığıydı, yoksa kafam gayet rahattı.

Konuşmaların kesintiye uğradığı ve odaya sessizlik çöktüğü bir anı fırsat bilerek "Bizler meşgul insanlarız kardeşim!" diye ayağa kalktım. Hepsi benim bu alakasız çıkışıma hayret etmiş bi şekilde bana ba-

kakaldılar. "Kardeşlerim! Toplanın etrafıma, size anlatacaklarım var!" diye haykırdım, MetÜst hariç hepsi sandalyelerini yaklaştırarak etrafımda çember oluşturdu. "Daha küçük bir çocukken ben, bir ilişkinin iki kişiyle yaşandığını ve tabiî ki ilişkiyi sürdürenin de bitirenin de bu iki kişinin duygu ve düşünceleri olduğunu sanırdım. Yanlışmış, aldanmışım... Misal, siz genç ve sağlıklı bir birey olarak hayatınıza bir kişinin girmesini istiyorsunuz di mi, imkânsız! 0 bir kişiyle beraber istemediğiniz, hiç görmediğiniz, belki de hiç sevmeyeceğiniz bi on kişi daha giriyor hayatınıza. Sadece sevgilinize ve onun sorunlarına karşı duyarlılık, hissiyat göstermeniz yetmez. Onun en yalan arkadaşının, en yakın arkadaşının sevgilisinin, ablasının, ablasının nişanlısının, ev arkadaşının, ev arkadaşının eski sevgilisinin sorunlarına, dertlerine de aynı duyarlılıkla eğilmeniz, hatta çözüm arayışlarına girmeniz gerekiyor. Aksi takdirde o ilişki yürümüyor, tıkanıyor dostlarım. İşte geçen aylardan bugün ben de sevgilimle buluşmuş, kafede çayımı yudumlarken birdenbire kendimi saatlerdir Eyüp hakkında konuşurken yakaladım. Eyüp'ü hiç görmemiştim, sadece kız arkadaşımın anlattıklarından kafamda bir Eyüp figürü oluşmuştu. Hakkında çok şey biliyordum. Eyüp, kız arkadaşımın ev arkadaşı Nevin'in eski sevgilisiydi, ayı görüntüsüne rağmen son derece duyarlı, ince, hassas, kırılgan bir çocuktu. Nevin'den sonra bir ilişki denemesine girmişti ama Nevin'i unutamamıştı. Zira geride yaşanmış bi dört yıl vardı. Ve kendini son zamanlarda iyice umutsuz, çaresiz hisse-

diyor, zaman zaman ağlama nöbetleri geçiriyordu. Doğal olarak onun içinde bulunduğu bu ruh hali Nevin'i de etkiliyordu. 'Gitsin, Nevin'le konuşsun, yeniden başlasınlar' dedim. Artık çok geçmiş, sancılı ayrılık döneminde sarf edilen o kadar kinci sözden sonra bir araya gelmeleri imkânsızmış, hem Nevin şimdi yeni bir ilişkiye başlamışmış. 'E Eyüp duyarlı, hassas değil miydi ? Ne diye ayrılırken kıza küfretti bu şerefsiz? Bu mudur ince, hassas tavır?' diye çıkıştım, sustu. Sonra sakinleşip, 'Başka bi kız bulalım bu Eyüp'e. Bir aşkın acılarını unutturacak yeni bi aşk sipariş edelim' diye öneride bulundum. İçine kapanıkmış, kızlara açılamazmış. Bi saat boyunca Eyüp'ün yararına ne önerdiysem bi gerekçeyle refüze edildi. En sonunda dayanamadım 'E bari ben gideyim bu Eyüp denen şerefsize bi kere vereyim de sen de, Eyüp de, Nevin de sevinin!' diye patladım. Kavga ettik. Zaten bu olaydan bir hafta sonra da ayrıldık. Ama iki aydır kafam öyle rahat, öyle huzurlu ki dostlarım, anlatamam" diye anlattım dergi çalışanlarına

"Fakat... İlişki, birliktelik bunlar değil mi zaten? Rica ederim kuzum, biraz daha alttan almaya, daha az nobran olmaya çalışın" diye tedirgince lafa girdi Yiğit. "Ya ne yapmak lazımmış? Kaz gelecek diye bana, tavuk mu göndermeli ? Yoksa bir fino gibi susta durmak mıdır en münasibi ? İstemem eksik olsun! Herkes gibi koşarak elin Eyüp'üne methiyeler mi düzmek ? Yoksa sevgilinin yüzü gülecek diye bir an karşısında taklalar mı atmak lazım her zaman? İstemem eksik olsun! Ricaya mı gitmeli? Kapı kapı do-

laşıp pabuç mu eskitmeli? Yoksa nasır mı tutsun sürünmekten dizlerim? Yahut eğilmekten mi ağrısın ötem berim? Eksik olsun istemem, istemem eksik olsun!" diye bir tirat geçtim. Bi alkış tufanı koptu.

Yiğit'in çayından bir yudum alarak "Dediğim gibi, bizler meşgul adamlarız dostlarım" diye tam devam ediyordum ki köşede oturan MetÜst hiç istifini bozmadan, önündeki kâğıda bi şeyler çizerek **"Yalnız, konuşmasına hep 'biz' diye başlar"** dedi. Sustum, baktım, kıpırtısız bi şekilde kâğıda bakmaya devam ediyordu. "Ben meşgul bir insanım dostlarım! Ben ve sevgilim iki kişi bile fazla gelirken hayatıma..." diye devam ettim. **"İki kere yalnız, iki yalnız eder"** dedi. Umursamadım, devam ettim... "İki kişi bile fazlayken bana, bir de bu kalabalık..." dedim. **"Yalnızın hayatını kalabalıklar yaşar. Yalnız ölünce nüfus eksilmez"** dedi ve **"Yalnızlar rıhtımı, kuru kalabalıktan ibarettir"** diye ekleyip "Ezehehe mezehehehe!" diye güldü. "Hay sokayım kalabalığa" deyip "Kardeşim ben yaratıcı bir insanım. Ben sancılı yaratım süreciyle mi uğraşıcam, Eyüp'le, Nevin'le mi?" diye ter içinde derdimi anlatmaya çalıştım. **"Yalnız, yaratıcıdır. Ossuruktan nem kapar, acayip sorun yaratır"** dedi. Metin'in araya girip laf sokmaları beni inceden daşşak oğlanı yapıyordu. "Metin Abi bak büyüğümsün, saygı duyuyorum sana. Sen de bana duy. Şurda bi hikâyemizi anlatıyoruz di mi? Ses çıkarma, yoksa döverim seni!" diye insan gibi uyardım. **"Her insanın bir hikâyesi vardır, yalnızın Karadeniz fıkrası"** de-

di, bütün odadakiler güldü. "Abi ayıp oluyor ama..." deyip çaresiz boynumu büktüm. **"Yalnıza sormuşlar: 'Boynun neden eğri?' 'Hüzün kireçlenmesinden' demiş"** diye son darbeyi vurup bi de eğri boynuma şaplak attı. Kahkahalar dur durak bilmiyordu, sinirim iyice tepeme çıktı. "Boşaltın burayı, çabuk çıkın odadan! Bu adamla bire bir kalmak istiyorum!" dedim. Bir tek Ersin "Umut'u bilirim. Çok sinirlendi, birazdan Metin Abi'yi kıymaya çevirir" diyerek koşa koşa kaçtı. Selçuk "Kimin yerinden kimi kovuyorsun artist? Aaa şuna bak, dağdan geldi bağdakini kovuyor!" diye çıkıştı. Bunun üzerine "Metin Abi, gelir misin iki dakka? Senle özel bi şey konuşucam" dedim, sağ olsun geldi. Mutfağa gittik. Gözyaşları içinde sarılıp, aslında odadaki beni anlayan tek kişi olduğunu, mümkünse kendisine dışarda bi kahve ısmarlamak istediğimi söyledim. **"Yalnızın içkisi fıçı biradır"** dedi, bi birahaneye gittik.

Bol bol dertleştik, fikir teatisinde bulunduk. "Yalnızın gizlisi saklısı olmuyor. Aşkı da, sevgisi de, ilişkisi de halka mal oluyor. Tıpkı baraj gibi, yol gibi kamu alanı oluyor. Herkes yorum yapabiliyor, eski sevgilisinin arkasından topluca atıp tutulabiliyor. Aslında kötü niyetinden değil böyle konuşması herkes içinde. Yalnızlıktan. Zira eski sevgilileri hakkında konuştuğu zaman azımsanmayacak bi çevre ediniyor etrafında. Sonra beraberce yorum yaptığı arkadaşlarına darılıyor, yine yalnız kalıyor. İlişki dediği de yarım yamalak bi şey di mi abi?" diye sordum. Katıldı ve **"Yalnız hiçbir şeyin sonunu getire-**

mez... Her şeyin ortasını yaşar... Yalnız orta malıdır, herkes onu kullanmalıdır" dedi. İkinci biradan sonra ben sapıttım. "Yalgızam yalgız" türküsünü söyledim. Üçüncü biranın ortasında sızıp kaldım. Tek hatırladığım misafirliğe gelip de uyuyup kalmış bir çocuğun babasının kollarında uyur vaziyette evden çıkarılması gibi birahaneden çıkarılıp taksiye bindirilmemdi. Metin Abilerin evine gittik. Eşi Meryem Abla bana salonda yer yatağı yaptı. Tam dalıyordum ki Metin Abi geldi, dürttü. "Efendim abi, n'oldu?" dedim **"Yalnız, misafir evlerinde uyumaya bayılır"** dedi, gitti. Yüz verdikçe iyice şımarmıştı Metin Abi, bu yalnızlık geyiği de canımı sıkmıştı. Sinirlendim, döndüm g.tümü yattım. **Rüyamda çocukluğumun sabun reklamı yıldızı Ornellia Muti'yle sevişirken nur yüzlü** (kıvırcık saçlı) **ihtiyarca basıldım. Kendi rüyamdan kovuldum.**

Sabah kahvaltıda gündüz niyetine rüyamı anlattım. Meryem Abla yorum yapmadı, Metin Abi **"Yalnızın dudakları sigara öper, elleri buram buram otuzbir"** dedi. On bir yaşındaki çocukları Denizali de dahil hepsi kahkahalarla güldü. Konuyu değiştirmek için "Ya Metin Abi, sen beni kucaklayıp götürecek kadar güçlü müsün yaa? Nasıl götürdün beni dün gece öyle taksiye?" diye sordum. "Ben götürmedim ki... Yan masada tek başına oturan ayı görünüşüne rağmen son derece duyarlı, ince, hassas, kınlgan bir genç vardı. Ondan rica ettim o götürdü" dedi.

Not: Siyah dizili satırlar Metin Üstündağ'ın *Denemeyenler* adlı eserinden itinayla araklanmıştır.

Bahadır Baruter'e Açık Mektup

Oysaki iki yıl önce şu derginin kapısına iğreti çizen, perspektifi oturtamamış ama çalışırsa çizgisi gelişebilecek ürkek, tırsak, çekingen bir amatör olarak geldiğimde ne hayallerim vardı sevgili Bahadır.

Ben karşında tir tir titrerken sen umursamaz, iplemez bir tavırla "İyi. Hadi çalışmaya başla" diyecektin. Hemen dört elle sarılacaktım işe. Gözüne gireyim de bir "aferin" duyayım diye arı gibi çalışacak, çalışmasam bile en azından iş yapıyor gibi gözükecektim. Ama sen de zamanında bu yollardan geçtiğin için çalışmadığımı anlayacak, yine de ses çıkarmayacaktın.

Sen gelmeden önce masanı silmedim diye beni azarlayacaktın. İçimden küfrede küfrede silecektim masanı. Sonra gidip kendi köşemi çizecektim. Ama o ata binen adam figürünü bi türlü çizemeyecektim (ki bilirsin hiçbir zaman çizemem). Ben silip silip bi

daha çizmeye çalışırken sen birden odaya girip sanki daha demin kızdığın için özür dilermiş gibi elimden alacaktın kalemi, benim çizdiğim kötü figürü silip "Bak çocuğum, öyle değil böyle çizilir" diyerek şahane bir figür çizip gidecektin.

Öğlene doğru beni odana çağırıp "N'apıyorsun?" diye soracaktın. "Abi köşeyi çiziyorum" diyecektim ben de. Sen "Bırak şimdi çizmeyi, al şu anahtarları git benim arabayı yıka" diyecektin. Kovayı, hortumu kapıp sevinçle gidecektim arabaya. Üzerine hortum dolanmış fırçayla yıkarken arabam, bagaj da dahil bütün kapılan açıp torpidoda bulduğum Cengiz Kurtoğlu kasedini koyacaktım teybe. Kendimi, müziğin de verdiği gazla sanki kendi arabamı yıkıyormuş gibi hissedecek, dışardan bakanların da öyle hissettiğini düşünerek inceden gurur duyacaktım.

Odana dergi dışından konukların gelecekti ve onlar bayan olacaktı. Sen onları ağırlarken, ben dergide kimsenin kullanmasına izin vermediğin porselen misafir fincanlarıyla size neskafe getirecektim. Neskafeleri verirken bayan konuğun "Bahadır çalışanların da pek hamaratmış" diye bana takılacaktı. Sen de "Me hehehe! Evet öyledir. Neyse biz konumuza dönelim" diyerek konuyu kapatıp, bayan konuğuna "Şu heriflere yüz verip beni bunlarla yüz göz etme. Ben bunları bilirim, azıcık yüz verirsen tepene çıkarlar" dercesine bakacaktın. Bayan konuğun ne demek istediğini tam olarak anlamayacak, sen kırmayıp bir daha bakacaktın. Ve ben neskafesini verirken çaktırmadan dikizlediğim bayan konuğunun göğüslerini

mutfakta düşünüp rüyalara dalarken birden Yiğit gelecekti. "Lan oğlum sen manyak mısın ? Sen bu dergiye çizer olarak geldin, hizmetçi olarak değil! Ne kendini ezdiriyorsun? Ne boşu boşuna eşşeklik ediyorsun?" diyecekti. Ve ben "Ulan Yiğit, şerefsizlik etme ! Bak bu adam burada kaç kişiye ekmek veriyor. Ben onun arabasını yıkamışım, konuğuna kahve getirmişim çok mu?" diye ağzının payını verecektim.

Bazı zamanlar sırtımda ganyan ya da sayısal kuponu dolduracaktın. "Ulan bu sefer kazanırsam sana söz, senin düğününü ben yapıcam" diyecektin. "Ne düğünü yaaa! Daha çocuğum lan ben Allah'ın dingili" diye usulca içimden geçirecektim ben. Neyse, zaten sen de hiçbir zaman kazanamayacaktın.

Arada bir sen Suat Gönülay ve Fatih Solmazla muhabbet ederken ben sessizce gelip yanınıza oturacaktım. Senin anlattığın çok kötü fıkralara bile biraz saygıdan, biraz da muhabbete katılma çabası gereği gülecektim. Sonra yine Yiğit denyosu gelecekti. Beni kenara çekip "Ne gülüyosun oğlum, bok gibi fıkraydı işte" diyecekti. Ve ben "Yok lan, komikti" diye senin fıkranı savunacaktım. Sonra o "S.ktir lan, atma" diye ekleyecekti. Ben de "Yok oğlum, valla çok komikti" diyecektim. Sonra Yiğit benden tiksinecekti, orda burda arkamdan "Umut patron yalakası olmuş" diye fitne fücurluk yapacaktı. Ve ben bunu duyacak, önce dergideki diğer çalışanlara karşı fıkranın komikliği mevzuu üzerine biraz daha diretecek, sonra baktım olmadı "Patron yalakası olduysam oldum. Benim geçindirmem gereken bir ailem var! Evlenicem, yuva

kurucam, anlasanıza lan şerefsizler!" diye ağlarcasına isyan edecektim. (Neyse bu konuyu kapatalım.)

Koskoca patronsun tabiî. Dışarda da işin gücün olacaktı. "Dergi sana emanet, dışardan birisi malzeme isterse verme. Bir de telefonlara bak, kim aramış diye not al" diyecektin. Sen gidince senin koltuğuna oturup, aynı senin gibi masana ayaklarımı uzatarak patronluk hayalleri kuracaktım. Ansızın telefon çalacaktı. "Alo" diyecektim. Karşıdaki ses "Alo Umut, sen misin ? Ben MetÜst, g.tüm ağızlı Bahadır orda mı?" diyecekti. Ben "Yok abi. Dışarı çıktı. Bi diyeceğin, bi notun varsa ileteyim" diyecektim. O da bunun üzerine "Yok lan ne diyecem. Ben onun g.tüne koyiim, sana bi şey olmasın" diyecek, telefonu kapatacaktı. İki saat sonra falan sen gelecektin. "Beni arayan oldu mu?" diyecektin. Ben "Metin Abi aradı" diyecektim. Sen "Bi şey dedi mi ?" diye soracaktın. Ben "Abi senin g.tüne koyacakmış" diyemeyecektim, sadece "Yok abi, söylemedi" diyecektim. Sonra sen "Gelirken almayı unutmuşum. Git bakkala bana bi kısa Malbora al. Üstüyle de kendine ne istiyorsan al" diyecektin. Ben parayı alıp sevinçle bakkala gidip de kısa Malbora'nın üç milyon üç yüz, verdiğin paranın da üç milyon beş yüz olduğunu gördüğümde hani o Metin Abi'nin söyleyip de benim sana söyleyemediğim notu vardı ya... İşte onu sana gıyabında iletecektim.

İşte böyle sevgili Bahadırcığım. İsterdim ki ilişkimiz böyle usta-çırak ilişkisi gibi olsun. İsterdim ki Sen Münir Özkul, ben de Halit Akçatepe olayım.

Ama olmadı, olamadı. Sen girdin odana "vıyiii vıyii" diye dinledin klasik müziğini, sonra da geldin sanki askerlik arkadaşınmışım gibi "ehe mehe" diye benimle geyik yaptın. Şu entelektüel tavır uğruna beni de bitirdin kendini de. İnsanda ne tat bıraktın ne de şevk...

Yaralı Bir Kuşu Anlamak, Özümsemek Onu...

Açıkça söylemek gerekirse herkesin bildiği ya da en azından hayalinde canlandırdığı; kızlı erkekli grupların siyasetten müziğe, şiirden felsefeye kadar birçok konuyu tartıştığı konser, tiyatro ve benzeri etkinliklere hep beraber katıldığı, gezip eğlenilen o üniversite ortamını ben hiçbir zaman yaşayamadım. Biz daha çok bir kahvehane, bir nizamiye edasıyla sürdürdük kampüs hayatımızı. Tabiî ki böyle bir tahsil hayatı geçirmemizin sebebi derslerin yoğunluğu, tesis yetersizliği, üniversitelerin devletten yeterli ödenek alamaması gibi birçok parametreye dayandırılabilir. Ama biz arkadaş çevresi olaraktan bunun sebebini daha çok fakültedeki kız popülasyonunun eksikliğine bağlıyorduk. Zira bir geceyarısı Savaşların evinde yaptığımız hesaba göre fakültemizde otuz erkek başına bir buçuk kız düşüyordu. Olay belgeleriyle karşımızda kaya gibi duruyordu. Ne ya-

zık ki yapacak bir şey yoktu. Biz de bunun üzerine her sağduyulu üniversite öğrencisi gibi kaderimizi kabullenip boş vakitlerimizde, ders aralarında verdik kendimizi kinge, verdik batağa, verdik 3-5-8'e.

Kardeşlerim! Bir bilim yuvasında, bir kültür yuvasında böyle davrandık diye lütfen kınamayın, lütfen hor görmeyin bizi. O otuza bir buçukluk oran otuza on, hadi bilemediniz beş olsaydı ben fakültenin kültürel organizasyonlarının başını çekmez, o gitarı çayırda çimende "trala trala" diye çalmaz, bir kültür ataşesi edasıyla "Haydi arkadaşlar, koşun şiir dinletisine" demez miydim ? Derdim. Valla derdim. Ama neyleyim ki olmadı, olamadı... Ancak sanmayın ki biz bu durumdan mutsuzduk. Evet belki aşkı üniversite hayatında bulamamıştık ama bir şeyi bulmuştuk. Dostluğu... Zaten sıkı, kopmaz bağlarla birbirinize bağlandığınız, arkanızı düşünmeden dönebileceğiniz bir dosttan daha özge ne vardır ki şu hayatta. Ha?

Yine bir gün kantinde dostlarla mutlu, huzurlu bir ihaleli batak partisi çevirirken Mimarlık Fakültesi'nden arkadaşımız Aytekin aradı. Bizim fakültede bir işi olduğunu, bir arkadaşıyla geleceğini, kantinde olup olmadığımızı sordu. Ben, "Hayhay! Gelin, biz hep hurdayız" dedim. Dedim ama o gün ilk defa Aytekin'in gelmesinden rahatsız oldum. İçimi bilmediğim bir huzursuzluk kapladı.

İki parti geçip de ben asıl oyunculuktan ayrılıp yancı, yani bi yandan masadaki hesaptan ödenen çaylardan içip bir yandan da oyunu izleyen o adamlardan olduğum sırada Aytekin ve arkadaşı geldi. Ne

yazık ki hissettiğim huzursuzluk gerçeğe dönüşmeye başlamıştı. Çünkü Aytekin'in arkadaşı, abartmıyorum, o ana kadar fakülte sınırlarımız içine girmiş en güzel kızdı. Bakışlarından ne kadar zeki olduğu da kolayca fark ediliyordu. Kısa bir afallama ve şaşkınlıktan sonra Sanemle hepimiz tek tek tanıştık... Sanem bir sandalye çekti ve yanımıza oturdu. İşte o an ilk çözülmeyi yaşadık. Oyunu oynayan arkadaşların sanki kırk yıllık batakçılar kendileri değilmiş gibi, sanki "Bizim aslında bu kâğıt işleriyle hiç alakamız yoktur, valla bugün ilk kez oynuyoruz" dercesine tavır takınmaları açıkçası beni derinden yaraladı. En yavşağımız olan Cengiz'in ilk başta ufak ufak "Eee Sanem, sence hangi kâğıdı oynayayım?" diye danışıp ardından da "Yaa ben beceremiyorum, en iyisi sen geç benim yerime oyna" demesi ise büsbütün midemi bulandırdı. Tabiî ki bu durumda ben otomatikman Sanem'in yancısı konumuna düştüm. Ve yine tabiî ki tamamen iyi niyetimden, tamamen bayandır yol bilmez, oyun bilmez diye "Bak elindeki kozları hemen çıkma, öyle aslara, papazlara güvenip de koz belirleme" gibi naçizane birkaç taktik önerdim. Beni dinlemedi. Ve bizim kerizlerin kafalarına kafalarına çaktı kozları. Neyse...

Günler geçtikçe Sanem bizim fakültenin kantininde takılmaya başladı. Artık muhabbetler onun çevresinde dönmeye, okey, tavla, king turnuvaları Sanem'in boş saatlerine göre ayarlanmaya başlamıştı. Güzeldi, zekiydi, muhabbetliydi, entelektüeldi. Yani kısacası bizim çocuklara fazlaydı bu kız. Ne ya-

zık ki herkes değişmişti. Artık dostlarım eski dostlar değildi. Yirmi dokuz erkek âdeta bir aşk denizinde yüzüyordu. Gün geçmiyordu ki onu etkilemek için biri türlü şaklabanlıklar yapmasın, gün geçmiyordu ki hasmane tavırlar sergilenmesin ve gün geçmiyordu ki benim sinirim, tiksintim artmasındı...

Yine bir gün bizim fakülte takımının Maden Fakültesi'ne karşı yaptığı bir maçta seyirci olan bizim çocuklara Sanem'in önce üçlü çektirip, ardından da "Löy löy löy löy! Aaaa Gemiii İnşaaaat!" diye bağırttığını görünce ben bu işin böyle gitmeyeceğine karar verdim. Sanem olmadığı bir gün aldım karşıma konuştum bunlarla. "Utanmıyor musunuz?" dedim. "Bi kıza yaranmak için şu yaptığınız maymunluklara bi bakın. Şurda hepiniz iki yıl sonra gemi inşaat mühendisi olacak adamlarsınız, siz bilmez misiniz ki gemiye kadın girmesi uğursuzluktur. Yeter artık, bitsin bu maskeli balo ve onun sahte yüzleri" dedim. Yavşak Cengiz yine çıktı, "Niye öyle diyorsun abi yaa, çok kafa kız" dedi. Ardından Sedat "Aaa sana ne be kıskanç!" dedi. Onun ardından Hakan "Abi onun da Sanem'de gözü var. Ben biliyorum kız ona yüz vermiyo diye böyle yapıyo" dedi. "Yazıklar olsun" deyip eve gittim. Geri dönüp bi de "Şerefsizler" dedim.

Dedim ya, Sanem bizim çocuklara fazlaydı. Düşünüyordum düşünüyordum, o benden başka kimsenin olamaz gibime geliyordu. Evet onu nefretimle seviyordum. Er ya da geç benim olmalıydı.

Neyse ki zaman her şeyin ilacıydı. İki yıl geçmiş, etrafında pervane olan otuz kişiden yalnızca üç kişi

kalmıştık. Eray derslerine dönmüştü, Mustafa mezun olmuştu, Kerem "Abi dünyada kız mı yok yaa" deyip yeni arayışlara yelken açmıştı, Sedat "Abi ben asistan olucam, kariyerimi düşünmeliyim" demişti ve Baran "Benim politik bir duruşum var. Sanem bozar beni" diye eklemişti, Öztürk de kişiliksiz olduğu için "Sedat yoksa ben de yokum aga" demişti. Biz üç kişi, Özkan, Recep ve ben en sonunda gidip açık açık konuşmaya karar verdik Sanem'le.

Giyindik süslendik, saçımıza jöle sürdük, gittik yanına. Böyle böyle dedik, seviyoruz dedik, birimizi seç dedik. Güldü. "Saçmalamayın çocuklar" dedi. Ben ağlamaklı "Peki o okey oynamalar, üçlü çekmeler neydi? Yalan mıydı yani onlar? İnkâr edebilir misin onca yaşananları?" dedim. Bir okey masasından çok şey beklemememizi söyleyip bizi sepetledi. Yıkılmıştık. Gitmeden önce, sonra okumam kaydıyla montumun cebine bir not koydu. Yolda giderken Özkan ile Recep "Aç bakalım ne yazmış lan" diye notu okumamı istediler. "Yaa ne okuyucam yaa. Bu kız oynuyo oğlum bizimle" diye notu buruşturup rektörlüğün ordaki çalılığa attım.

Tam iki yıl sonra, yani geçen salı okula gidip rektörlüğün ordaki çalılığa baktım ve notu buldum. Bulduğum not o not muydu bilmiyorum ama içinde şunlar yazıyordu:

> Efsaneye göre Simurg güzel sesli, safran tüylü, insana benzer bir kuştur. Kuşların sultanıdır. Kuşlar, sultanlarını bulmak üzere toplanıp yola çıkarlar bir gün...

Aşk Denizi'nden geçerler önce...
Ayrılık Vadisi'nden uçarlar...
Hırs Ovası'nı aşıp, Kıskançlık Gölü'ne saparlar...
Kuşların kimi Aşk Denizi'ne dalar, kimi Ayrılık Vadisi'nde kopar sürüden...
Kimi hırslanıp düşer ovaya, kimi kıskanıp batar göle...
Yolculuk bittiğinde, Kaf Dağı'nın ardına sadece otuz kuş varabilmiştir...
Sultanları Simurg'u bulamazlar orada...
Sonunda sırrı, sözcükler çözer:
Farsça "si", "otuz" demekti, "murg" ise "kuş"...
"Otuz kuş", anlar M, aradıkları sultan, kendileridir...
Ve gerçek yolculuk, kendine yapılan yolculuktur...

Hemen Özkan ile Recep'i arayıp durumu anlattım. "Biz Simurg'uz oğlum, gerçek yolculuk insanın kendine yapılan yolculukmuş. Şimdi anladım. Hadi eski günlerdeki gibi toplanıp 3-5-8 oynayalım laaaaan" dedim. "Ya abi bi s.ktir git yaaa" dediler. Gelmediler.

Şerefsizler!

Oğluma Mektup (2)

Canım evladım. Yine ben, baban. Sanırım sen bu mektubu okuduğunda ben çok uzaklarda olacağım. Bugün senin on sekizinci yaş günün, yani birey olduğunu devlet önünde de kanıtladığın yegâne gün. Bu önemli ve mutlu gününde sana kol saati, araba, telefon gibi bir hediye vermek isterdim ama yapamadım. Masraftan kaçtığımı, paraya tamah ettiğimi, sana çok gördüğümü sanma, durumum yoktu, veremedim, anlasana! Onun yerine sana bu mektubu bırakıyorum. 21 ekim 2004'te yazdığım bu mektubu...

Büyük bi ihtimalle çocukluğunu diğer çocukların babalan hakkında anlattıkları kahramanlık hikâyelerini, cenk hikâyelerini dinleyerek ve hep susarak, sen de benim hakkımda hiçbir anı anlatamayarak geçirdin. Ya da tam bilmiyorum, belki de herkesin yalan olduğunu yüz metre öteden anlayabileceği ama senin zerre kadar anlamadığın, benim sana ga-

za gelerek anlattığım birkaç anı anlattın. Çocukluğunu kâbusa çevirdiğim için ya da seni arkadaşlarının yanında keriz konumuna düşürdüğüm için özür dilerim evladım.

Özür dilemek... Şu hayatta en iyi yapabildiğim şey ne yazık ki bu. Şimdi bana o küçücük aklınla "Heyyy baba saçmalama, özür dileyebilmek en büyük erdemdir" diye akıl vermeye çalışma. Burda bahsettiğim "özür dilemek" apayrı anlamlar içeriyor. Bir nevi savunma mekanizmasından, yanlış olan bir şeyi düzeltmek yerine onu "özür dilemek" aracılığıyla legal hale getirmekten, bir kurnazlık, bir sinsilik abidesi sözcükten bahsediyorum ben. Hem "Heey meyyy" n'oluyo lan ? Karşında baban var, doğru düzgün konuş, soytarı!

Neyse canım evladım, konuyu dağıtmayalım. Sen de farkındasın. Sonuçta, total olarak sana örnek bir baba olamadım. Ama ne yaparsın, insan babasını seçemiyor, senin de kısmetine ben düştüm. Benden ömür boyu kurtulamayacağına göre beni, huylarımla da sevmek zorundasın. Belki zorunda değilsin ama ben böyle düşünüyorum. Bak sana bu sevme konusunda birazcık yardımcı olayım. "Yaaa bırak Allah aşkına, kendi ağzınla söylüyorsun 'Kurnazım, sinsiyim, beceriksizim, yalancıyım' diyorsun, senin sevilecek tarafın mı kalmış ? İnsanlıktan çıkmışsın yaaa, yaaa bırak Allah aşkına yaaa!.." diye söylenme. Bi dinle, bak ne anlatıcam...

Biz bugün 2004 yılı itibariyle bu kurnazlık, sinsilik, yalancılık ağlarıyla örülmüş beyhude çırpınışlar-

daki bi b.ka yaramayan hal ve hareketlerin tümüne arkadaşlar arasında "tırtlık" diyoruz. "Arkadaşlar arasında" dediysem tek arkadaşım şerefsiz Burak Amcan ve ben diyoruz. (Yalnız antiparantez belirteyim, Burak Amcan uzun süre bu terimi kendi buluşuymuş gibi bana anlattı ve beni yedi. Meğersem genel bir kavrammış bu.) Şimdi buraya kadarını sen aklında tut, ben başka bir konudan bahsedicem, tekrar buraya döneceğiz.

Şimdi güzel evladım, öz amcanların gençlik devirlerinde, üniversite gençliği arasında az da olsa bir şeyler bildiğini ispat etme, şiirden, kitaptan, müzikten anlama çokça rağbet görüyor, o kişiyi anında ilgi odağı yapıyordu. Yazarların, şairlerin kültür-sanat ortamlarından manita kaldırma devri de işte tam bu zamana rastlar. Hatta insanların kültürlü gözükebilmeleri için girdikleri zoraki hareketler birçok mizah dergisine malzeme de olmuştu o dönemler. Biz o mizah dergilerine her şeyden habersiz "Tısısısıssıı" diye gülerken bi baktık ki büyümüşüz, amcanların devri kapanmış, "samimiyet" denen s.k yaygınlaşmış gençlik arasında. Artık insanların bilgili olup olmaması önemli değil, samimi olup olmaması önemliydi. Mesela "Abi Dostoyevski ne yaaa! ? Hiç okumam ben kitap, ne yani yalan mı söyleyeyim. Dürüstüm ben. Ayrıca Hakan Peker'in de hastasıyım" diyen birinin "Bravo işte bir samimi" diye sevildiğini çok gördüm ben. Garip bir şekilde Türk gençliği çıldırasıya "samimi" olmuştu, herkes açıklık politikasından ekmek yiyordu. İşte tam bu sırada biz de Burak Am-

can'la değişen dünyaya ayak uydurmaya çalıştık ve "samimi" olduk. Vay keşkem olmaz olaydık. Zira biz samimi olunca altyapımız olmadığı için bizde samimilik sırıttı. Ortaya bi o yana bi bu yana "ehe mehe" diye koşup duran, iki civelek çıktı. Trendden faydalanıp ortamdan bir bayan arkadaş bile kapamadığımız gibi, rezil de olduk. Ve bir paragraf önce anlattığım tırtlık olgusuyla karşılaştık. Biraz bocalasak, kabullenemesek de en sonunda kaderimize razı olduk, amaçsızca, beklentisizce sokaklarda dolaştık.

Bi gün Burak Amcan geldi, "Oğlum süper bi ortama girdim lan, bi grupla tanıştım, acayip kızlar var ortamda" dedi. Başta "Aman Burakçığım, kız mız neyimize bizim, boş ver" diye naza çektiysem de ikinci ısrarda koşa koşa gittim katıldım arkadaş grubuna. Bilirsin Burak Amcan abartmayı sever, "kızlar" dediği bir kız, o "acayip kız" da bildiğin annenmiş. Neyse gittik, okey masasındaki yancılar gibi iliştik gruba, tıpkı iki yavşak gibi bol bol onay verdik anlatılanlara, sırf konuşma olsun diye çok iyi bildiğimiz konularda "O öyle di mi abi? Bu böyle di mi abi ?" diye sorular sorduk. Allem ettik kallem ettik en sonunda kendimizi kabul ettirdik arkadaş grubuna. Ama baktım yegâne amacım olan "o acayip kız" her oturduğumuzda masadaki Emre adlı lavuğu kesiyor, ben bir duruldum, gruptan bi soğudum. İçime kapanıksalca grupta oturdum, ama ayrılmadım da. (Şimdi televizyon karşısında bulgur ayıklayan annenin bir zamanlar birini gözleriyle süzmesini öğrenmek pis bir şey di mi oğlum ? Bence

de...) Ve nihayet ben içime kapandıkça annen bana meyletti. Bunun üzerine biraz daha kapandım, o daha da ilgilendi. Bu böyle bileşik kaplar gibi gitti gitti ben en sonunda olur olmaz yerlerde cenin pozisyonu alıncaya kadar devam etti. Sonra ister istemez açıldım, ona kendimi olduğum gibi anlattım, otobüste "arka kapı" diye bağıramadığımdan, içime giydiğim eşofmandan falan bahsettim. Sağ olsun beni sevdi. Hatta ilişkimiz bir yılı geçen gün devirdi de Burak Amcan hediye olarak bize Borcam bile hediye etti. Bak gördün mü, tırtlık da bazen çekici olabiliyormuş Allah'ın dingili evladım benim.

Şimdi, yani bu senin on sekizinci yaş gününde ben yaşımın etkisiyle de sanırım bunalıma giricem, "alt eşofman", "arka kapı" gibi saçmalıklarla annenin de senin de hayatını mahvettim diye kendime kahredicem ve sana bu mektubu, annene de emekli maaşı kartımı bırakıp buralardan çekip gidicem. Ya da belki sen bu mektubu okurken yüzündeki "Her şeye rağmen seviyorum lan bu tırtoyu" dercesine gülümsemeni görüp saklandığım üçlü koltuğun arkasından çıkıcam, gerçek doğum günü hediyen olan Borcam'ı kapıp koşarak yanına gelicem.

Doğum günün kutlu olsun evladım. İyi ki doğdun.

içindekiler

San-Yeşillilerde Yüzler Gülüyor. 7
Biz Bu Hale Düşecek insanlar mıydık?. 15
Beni Bilirsin Çabuk Parlar, Tez Sönerim. 21
Cendere. 25
Eski Sevgiliye Açık Mektup. 31
Bir Günün Hikâyesi. 35
Benimle O. 39
Evet O Bendim. 45
Onunla Ben. 49
Ham. 57
Günlerin Getirdikleri. 63
Geldi. 67
Orhan Olmak. 71
Eski Sevgiliye Açık Mektup (2). 77
Hayat Beceriksizi. 81
Baharla Gelen. 87
Akdeniz Beni Çağırıyordu. 91
"Sen git, Remzi gelmesin...". 97
Her Şey Onların. 103
Çakmak. 109
Elleri Islaktı. 115
Sıfır-Sıfır-Sıfır. 119
Eski Sevgiliye Açık Mektup (3). 125
Islanmıştım ve Ağlıyordum. 131
Oğluma Mektup. 133

Teklif 139
Punk Ölmedi, Yüreğimde Yaşıyor.
Uygarlık Savaşında Bayrağı O Taşıyor ! 143
Yemin Etmiştim 149
Yazmak 153
Modern Gibi Kadın 159
Yağmurda 163
Ve Gökyüzünden İntihar Yağıyordu
Bu Şehre 167
Yıprandım ! 169
Pin Kodunu Çok Sevdim,
O Beni Hiç Sevmiyor 175
Tiksinti Geldi Semih'ten de Fevzi'den de 181
Umut 187
"Gel" dedim "Gelmem" dedi, ben de
"Gelmezsen gelme" dedim 195
Bitmeyen Kavga 199
Sanayi Devriminin Toplumun
Psikodinamiğine Etkileri Üzerine Notlar 205
Bir Böreğin Düşündürdükleri
ya da Mutlu muyum? 211
Güzel Bir Gündü 217
Yalnızlık Üzerine MetÜst'lemeler 221
Bahadır Baruter'e Açık Mektup 227
Yaralı Bir Kuşu Anlamak, Özümsemek Onu 233
Oğluma Mektup (2) 239